

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 113 / IV legislatura / Setè període

Dijous, 9 de febrer de 1995

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 61

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i tretze minuts.

Dictamen de la Comissió de Política Social referit al control del Decret legislatiu 5/1994, de 13 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 26/1985, de 27 de desembre, de serveis socials, a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (Reg. 21123d) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Votació: aprovat per unanimitat (p. 6256).

Dictamen de la Comissió de Política Social referit al control del Decret legislatiu 6/1994, de 13 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 20/1991, de 25 de novembre, de promoció de l'accessibilitat i de supressió de barreres arquitectòniques, a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (Reg. 21123e) (Punt segon de l'ordre del dia.)

El Sr. Escudé (CiU) (p. 6256) i el Sr. Codina (CiU) (p. 6256) intervenen per una qüestió d'ordre.

Votació: aprovat per unanimitat (p. 6256).

SUMARI (2)

Explicació de vot: *Sra. Barenys (S) (p. 6256) i Sr. Codina (CiU) (p. 6257).*

Dictamen de la Comissió de Política Social referit al control del Decret legislatiu 7/1994, de 13 de juliol, d'adequació a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, del Decret legislatiu 1/1992, de 12 de febrer, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de cooperatives de Catalunya (Reg. 21123f) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Objeccions del G. Socialista

Torn a favor: *Sr. Riera i Olivé (S) (p. 6257).*

Posició dels grups no objectants: *Sr. Gimeno (IC) (p. 6258), Sr. Morera (ERC) (p. 6258) i Sr. Gila-bert (CiU) (p. 6258).*

Votació: *aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions (p. 6259).*

Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana referit al control del Decret legislatiu 12/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adeqüen la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, la Llei 13/1992, de 17 de setembre, de col·legis professionals, i la Llei 18/1990, de 15 de novembre, de creació del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada (Reg. 21243) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Objecció del G. Socialista

Torn a favor: *Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 6260).*

Torn en contra: *Sra. Neras (CiU) (p. 6260).*

Posició dels grups no objectants: *Sr. Reguant (M) (p. 6261), Sra. Oranich (IC) (p. 6261) i Sr. Morera (ERC).*

Votació: *aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 6261).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la transparència, la responsabilitat i l'eficiència en l'acció de govern (Reg. 25358) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Saura (IC) (p. 6261).*

Resposta: *conseller d'Economia i Finances (p. 6263).*

Rèplica: *Sr. Saura (IC) (p. 6264).*

Contrarèplica: *conseller (p. 6265).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general de tractament de la delinqüència infantil i juvenil i de reinserció dels delinqüents (Reg. 21613) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Barenys (S) (p. 6265).*

Resposta: *consellera de Justícia (p. 6267).*

Rèplica: *Sra. Barenys (S) (p. 6268).*

Contrarèplica: *consellera (p. 6269).*

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del matí i nou minuts i es reprèn a les dotze del migdia i un minut.

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa que el punt novè sigui tramitat tot seguit. S'aprova per assentiment (p. 6269).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la salut mental (Reg. 23500) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Reguant (M) (p. 6269).*

Resposta: *conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 6271).*

Rèplica: *Sr. Reguant (M) (p. 6272).*

Contrarèplica: *conseller (p. 6273).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la participació de les zones rurals de Catalunya en els fons estructurals de la Unió Europea (Reg. 22164) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Terradellas (S) (p. 6274).*

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 6276).*

Rèplica: *Sr. Terradellas (S) (p. 6277).*

Contrarèplica: *conseller (p. 6278).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre el comerç exterior (Reg. 22539) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Puigcercós (ERC) (p. 6280).*

Resposta: *conseller d'Indústria i Energia (p. 6281).*

Rèplica: *Sr. Puigcercós (ERC) (p. 6283).*

Contrarèplica: *conseller (p. 6284).*

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i vuit minuts.

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre l'actuació de la Guàrdia Civil a Cardedeu (Vallès Oriental) el dia 15 d'octubre de 1994 (Reg. 22686)

Formulació: Sr. Rodri (ERC) (p. 6286).

Resposta: conseller de Governació (p. 6286).

Repregunta: Sr. Rodri (ERC) (p. 6286).

Segona resposta: conseller (p. 6286).

Pregunta al Consell Executiu sobre la seguretat dels ciclistes a les carreteres catalanes (Reg. 23154)

Formulació: Sr. Rodri (ERC) (p. 6286).

Resposta: conseller de Governació (p. 6287).

Repregunta: Sr. Rodri (ERC) (p. 6287).

Segona resposta: conseller (p. 6287).

Pregunta al Consell Executiu sobre el garantiment dels drets constitucionals del nou canal televisiu de Barcelona (Reg. 23155)

Formulació: Sr. Rodri (ERC) (p. 6287).

Resposta: conseller de Cultura (p. 6288).

Rèplica: Sr. Rodri (ERC) (p. 6288).

Pregunta al Consell Executiu sobre els préstecs concedits a les empreses Control y Aplicaciones, SA, i FARC, SA (Reg. 24644)

Formulació: Sr. Ariza (P) (p. 6288).

Resposta: conseller d'Economia i Finances (p. 6288).

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons per les quals l'Incasol retarda la disponibilitat de dues-centes hectàrees necessàries per a l'ampliació del Parc Tecnològic del Vallès (Reg. 24919)

El senyor Ferran (S) anuncia que la pregunta ha estat passada per escrit (p. 6289).

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals el Sr. Miquel Roca i Junyent era a la mesa presidencial d'un acte institucional de reconeixement a les empreses que patrocinen activitats de la Generalitat (Reg. 25101)

Formulació: Sr. Farrés (IC) (p. 6289).

Resposta: conseller de Cultura (p. 6289).

Repregunta: Sr. Farrés (IC) (p. 6289).

Segona resposta: conseller (p. 6289).

Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions previstes pel Departament de Cultura a l'església romànica de Sant Martí, de Lleida (Segrià) (Reg. 25200)

Formulació: Sr. Varela (CiU) (p. 6289).

Resposta: conseller de Cultura (p. 6290).

Rèplica: Sr. Varela (CiU) (p. 6290).

Preguntes al Consell Executiu sobre els motius de la compra de la finca Can Villalonga, de Cassà de la Selva (Gironès), per l'Institut Català del Sol (Reg. 25205) i sobre la raó per la qual s'ha desnonat el masover de la finca Can Villalonga, de Cassà de la Selva (Gironès) (Reg. 25206)

Formulació: Sr. Reguant (M) (p. 6290).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 6290).

Rèplica: Sr. Reguant (M) (p. 6290).

Preguntes al Consell Executiu sobre l'expropiació o la compra de dos immobles del carrer Monestir - Trinitat, en relació amb la remodelació del barri vell de Ripoll (Reg. 25228) i sobre el termini previst per a l'expropiació o la compra de dos immobles del carrer Monestir - Trinitat, en el barri vell de Ripoll (Reg. 25229)

Formulació: Sr. Piella (S) (p. 6291).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 6291).

Repregunta: Sr. Piella (S) (p. 6291).

Segona resposta: conseller (p. 6291).

Preguntes al Consell Executiu sobre el pla estratègic i de viabilitat de l'empresa Policlínica del Vallès, SA (Reg. 25230), sobre la possible supressió a la Policlínica del Vallès de llits hospitalaris concertats amb el Servei Català de la Salut (Reg. 25231) i sobre la repercussió de la situació econòmica de l'empresa Policlínica del Vallès, SA en la prestació de serveis sanitaris a la regió centre (Reg. 25232)

Formulació: Sr. Rañé (S) (p. 6291).

SUMARI (4)

Resposta: *conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 6292).

Repregunta: *Sr. Rañé (S)* (p. 6292).

Segona resposta: *conseller* (p. 6293).

Pregunta al Consell Executiu sobre la campanya institucional «Entre tots millor» (Reg. 25495)

El senyor Farrés (S) n'anuncia el decaïment (p. 6293).

Pregunta al Consell Executiu sobre el nou parc lúdic de Sant Fruitós de Bages (Reg. 23153)

Formulació: *Sr. Rodri (ERC)* (p. 6293).

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 6294).

Repregunta: *Sr. Rodri (ERC)* (p. 6294).

Segona resposta: *conseller* (p. 6294).

Pregunta al Consell Executiu sobre la fuga de l'intern senyor Moreno Cuenca (Reg. 23156)

Formulació: *Sr. Rodri (ERC)* (p. 6294).

Resposta: *consellera de Justícia* (p. 6295).

Repregunta: *Sr. Rodri (ERC)* (p. 6295).

Segona resposta: *consellera* (p. 6295).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'entrada de droga al centre penitenciari de Figueres (Alt Empordà) (Reg. 23157)

Formulació: *Sr. Rodri (ERC)* (p. 6295).

Resposta: *consellera de Justícia* (p. 6295).

Repregunta: *Sr. Rodri (ERC)* (p. 6296).

Segona resposta: *consellera* (p. 6296).

La sessió s'aixeca a dos quarts de sis de la tarda i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 61

La sessió s'obre a les deu del matí i tretze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació i d'Economia i Finances, la consellera de Justícia i el conseller d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social referit al control del Decret legislatiu 5/1994, de 13 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 26/1985, de 27 de desembre, de serveis socials, a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (Reg. 21123d; BOPC, 289, 19062).

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social referit al control del Decret legislatiu 6/1994, de 13 de juliol de 1994, pel qual s'adequa la Llei 20/1991, de 25 de novembre, de promoció de l'accessibilitat i de supressió de barreres arquitectòniques, a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (Reg. 21123e; BOPC, 289, 19063).

3. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social referit al control del Decret legislatiu 7/1994, de 13 de juliol, d'adequació a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, del Decret legislatiu 1/1992, de 10 de febrer, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de cooperatives de Catalunya (Reg. 21123f), i de les objeccions reservades per a defensar en el Ple (BOPC, 289, 19064).

4. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana referit al control del Decret legislatiu 12/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adequen a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, la Llei 13/1982, de 17 de desembre, de col·legis professionals, i la Llei 18/1990, de 15 de novembre, de creació del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada (Reg. 21243), i de l'objecció reservada per a defensar en el Ple (BOPC, 291, 19474).

5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la transparència, la responsabilitat i l'eficiència en l'acció de govern, presentada pel diputat I. Sr. Joan Saura, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya, a tramitar pel procediment d'urgència (Reg. 25358; BOPC, 297, 19897).

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de tractament de la delinqüència infantil i juvenil i de reinserció dels delinqüents, presentada per la diputada Sra. Rosa Barenys, juntament amb dos altres diputats del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 21613; BOPC, 260, 16437).

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la participació de les zones rurals de Catalunya en els fons estructurals de la Unió Europea, presentada pel diputat Sr. Daniel Terradellas, juntament amb cinc altres diputats del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 22164; BOPC, 266, 16738).

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el comerç exterior, presentada pel diputat Sr. Joan Puigcercós, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 22539; BOPC, 269, 16898).

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la salut mental, presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 23500; BOPC, 279, 17874).

– Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Abans d'entrar en l'ordre del dia, aquesta Presidència proposa guardar un minut de silenci en memòria del que fou diputat d'aquesta cambra, l'illustre senyor Josep Xavier Soto i Cortès.

(La cambra serveix un minut de silenci.)

Moltes gràcies. L'evocació necrològica del senyor Soto es farà en la propera sessió plenària.

Em plau dirigir una salutació a la nova diputada del Grup Parlamentari Socialista, il·lustre senyora Assumpta Baig i Torras, que substitueix el diputat traspassat.

Així mateix, la presidència comunica al Ple que ha quedat constituïda la Comissió d'Estudi de la Problemàtica del Món Rural. La Mesa d'aquesta Comissió està integrada, com a president, pel senyor Víctor Gimeno i Sans; vice-president, el senyor Lluís Bertran i Bertran, i com a secretari, el senyor Josep Oriol Suñer i Carbó.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per ésser respostes oralment en el Ple, i també els noms de les senyores diputades i dels senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista, com que serà distribuïda en el curs de la sessió, la presidència prega a les senyores diputades i als senyors diputats que se l'eximeixi de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a partir de dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

Dictamen de la Comissió de Política Social referit al control del Decret legislatiu 5/1994, de 13 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 26/1985, de 27 de desembre, de serveis socials, a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social referit al control del Decret legislatiu 5/1994, de 13 de juliol, pel qual s'ade-

qua la Llei 26/1985, de 27 de desembre, de serveis socials, a la Llei 30 de 1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

Hi ha algun diputat comanat per la Comissió de Política Social per presentar el Dictamen davant del Ple? *(Pausa.)* No essent així, els grups parlamentaris poden fixar posició, si ho desitgen. Com que no s'han formulat objeccions a aquest Decret legislatiu, es podria passar directament a la votació. *(Pausa.)*

Doncs, es passa a la votació. Es pregunta al Ple si considera que el Consell Executiu ha donat compliment a la Resolució.

Vots a favor?

El Ple considera que el Consell Executiu ha donat compliment a la Resolució per unanimitat.

**Dictamen de la Comissió de Política Social
referit al control del Decret legislatiu 6/1994,
de 13 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 20/1991,
de 25 de novembre, de promoció de l'accessibilitat
i de supressió de barreres arquitectòniques, a la
Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim
jurídic de les administracions públiques i
del procediment administratiu comú**

El Sr. PRESIDENT: El segon punt de l'ordre del dia és debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social referit al control del Decret legislatiu 6/1994, del 13 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 20/1991, del 25 de novembre, de promoció de l'accessibilitat i de supressió de barreres arquitectòniques, a la Llei 30/1992, del 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú. *(El Sr. Escudé demana per parlar.)*

El senyor Escudé vol dir alguna cosa?

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. És que jo havia entès que havíem agrupat els dos primers punts... Ah, només el primer? Ah, bé, bé, així no hi ha res a dir, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: No. Hem votat el primer i ara el segon, i la presidència fa la mateixa pregunta que ha fet abans.

Hi ha algun diputat comanat per la Comissió per defensar el Dictamen? *(Pausa.)* No? Aleshores s'ofereix als grups parlamentaris un torn de fixació de posicions. *(Pausa.)* No sol·licitant-ho... *(El Sr. Codina demana per parlar.)* Sí, el senyor Codina.

El Sr. CODINA: Senyor president, si em permet, el que havíem decidit o havíem acordat els grups parlamentaris és que, després de la votació, qui volgués faria una explicació de vot, que, a més, acumularíem els dos punts, tant el primer com el segon.

Per tant, si la presidència ho estima oportú, es podria votar i després els grups que vulguin fer explicació de vot que ho poguessin fer.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs els que no fixin posició tindran oportunitat d'explicar el vot.

Passem, doncs, a la votació. Es pregunta al Ple si considera que el Consell Executiu ha complert la resolució sobre la redacció del Decret legislatiu.

Vots a favor?

El Ple considera que el Consell Executiu ha donat compliment a la resolució per unanimitat.

Torn d'explicació de vot. El senyor Reguant vol explicar el vot?

El Sr. REGUANT: No, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Grup Parlamentari Popular? *(Pausa.)* Tampoc. El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya? *(Pausa.)* Tampoc. El Grup Parlamentari Socialista? La senyora Barenys té la paraula.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els decrets legislatius, el 5/94 –que acabem de votar– i el 6/94, corresponents a la Llei de serveis socials i a la Llei de promoció de l'accessibilitat i barreres arquitectòniques, que s'adeqüen –com molt bé ha dit el president en el moment de presentar la iniciativa– a la Llei 30/1992, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu, com han comprovat vostès, nosaltres els hem votat favorablement, perquè creiem que tant els articles 24 i 25 de la Llei de serveis socials, referents a infraccions i sancions administratives diferenciant, tal com estableix la Llei de referència, infraccions lleus, greus i molt greus, i les corresponents sancions com a conseqüència, les valorem positivament perquè creiem que a deu anys, ara aviat farà deu anys, de la Llei de referència, la Llei 26/85 ha tingut, hi ha hagut una creixent activitat de serveis socials i era necessari, creiem, regular d'una manera més àmplia aquestes actuacions o omissions que podrien considerar-se sancionables, ampliant-ne la tipificació i establint més sancions.

D'aquesta nova tipificació de la Llei de serveis socials volem ressaltar les següents, perquè creiem que són importants i s'afegeixen al text que ja teníem en vigor: el fet d'imposar als usuaris dels serveis dificultats per al gaudi dels seus drets, no portar una fitxa socio-sanitària per a cada usuari, incomplir la normativa reguladora de les condicions funcionals dels serveis relatius a l'organització higiènic-sanitària, la sobreocupació d'usuaris en espais d'ús comú i activitats convivencials, etcètera, qüestions totes elles referents als equipaments residencials que en aquest moment estem comprovant que tenen bastants problemes d'habitabilitat i de convivència.

Pel que fa a la modificació de la Llei sobre promoció de l'accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques, volem igualment manifestar que el Decret 6/94 ens ofereix una major concreció a l'estipulació de les causes que poden generar infracció, agreujant també aquest procediment sancionador a la consideració d'infraccions molt greus entre les que s'inclouen l'incompliment total de la reserva d'habitatges de protecció oficial de promoció privada i totes aquelles que incompleixin totalment la normativa sobre la su-

pressió de les barreres arquitectòniques urbanístiques entre les obres d'urbanització i el seu mobiliari de nova construcció.

En aquests decrets legislatius el Govern de la Generalitat eleva, crec jo, les seves preocupacions respecte a la política d'infraccions, i ens n'alegrem moltíssim, perquè si no s'estableixen amb minuciositat totes aquelles situacions que poden possibilitar la transgressió de les lleis, l'activitat parlamentària es deterioraria.

Crec, no obstant això, que no n'hi ha prou de regular aquesta activitat i ampliar la normativa sancionadora, sinó que per ésser efectius és necessari que paral·lelament el Govern de la Generalitat posi més voluntat i més esforç en l'activitat inspeccionadora, que a hores d'ara comprovem dia a dia que encara és insuficient. És necessari fer això per poder controlar el funcionament dels equipaments residencials i els serveis socials existents.

Nosaltres hem retirat una esmena que havíem presentat en Comissió, perquè no tenia possibilitats d'ésser acceptada i també perquè la Llei 30/92 és de directa aplicació en cada territori. Era una esmena que anava orientada a millorar qualitativament les funcions dels consells assessors, dotant-los d'autonomia per establir o completar les normes pròpies del seu funcionament. La Llei 4/92 deia, diu a l'article 22, que «els òrgans col·legiats de les diferents administracions públiques en què participen organitzacions representatives d'interessos socials podran establir o completar les seves pròpies normes de funcionament.»

No hi ha dubte que hauríem donat més contingut democràtic als referits consells. Esperem que en un altre moment puguem continuar plantejant aquesta qüestió, però, com he dit al començament, el nostre vot ha sigut favorable, vostès ho han comprovat, i ens alegrem que el Govern de la Generalitat hagi ampliat aquesta possibilitat de sancionar aquelles infraccions que es produeixen a les dues lleis de referència.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Molt breument, perquè tal com s'ha dit, i després de l'explicació de la diputada Barenys, ha quedat palès que, per l'explicació que ella mateixa ha fet i la votació que s'ha produït fa uns moments, els dos decrets legislatius satisfan plenament el conjunt de la cambra.

Però sí que voldria dir-li, i dirigir-me a la diputada Barenys, que la seva preocupació al llarg de la seva intervenció..., ha quedat clar que tot i que dona per bona aquesta aixecada de llistó pel que fa referència a la preocupació del Govern de la Generalitat en el compliment de les infraccions, ella ha deixat una ombra de preocupació pel que fa referència a la inspecció.

Jo vull recollir-ho en nom del Grup de Convergència i Unió. És cert, l'activitat inspectora ha anat millorant molt, estem encara, però, lluny del que segurament seria el més desitjable, i, per tant, des d'aquesta voluntat de consens que

hi ha hagut també avui amb l'aprovació dels dos decrets, recullo aquesta preocupació, la traslladarem al Govern i procurarem que l'activitat inspectora vagi al mateix nivell que hem aplicat a tot el que fa referència a les infraccions.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina.

Dictamen de la Comissió de Política Social referit al control del Decret legislatiu 7/1994, de 13 de juliol, d'adequació a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, del Decret legislatiu 1/1992, de 10 de febrer, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de cooperatives de Catalunya

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social referit al control del Decret legislatiu 7/1994, del 13 de juliol, d'adequació a la Llei 30/1992, del 26 de novembre, del Decret legislatiu 1/1992, del 10 de febrer, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de cooperatives de Catalunya i de les objeccions reservades per defensar en el Ple.

Hi ha algun diputat comanat per la Comissió? (Pausa.) Senyor Riera, té la paraula.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Moltes gràcies, honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, en nom del Grup Socialista voldria argumentar els motius pels quals mantenim en el plenari dues objeccions al Decret legislatiu 7/1994, a què acaba de fer referència l'honorable president.

De fet, els objectius d'aquest Decret no són altra cosa que adequar la Llei de cooperatives a la Llei de l'Estat 30/1992, del 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

Concretament, per mitjà d'aquest Decret legislatiu, el Consell Executiu proposa dues modificacions a l'article 9.4 de la Llei de cooperatives. Què diu l'article 9.4 d'aquesta Llei? Sintèticament: que, presentada al Registre de Cooperatives la documentació constitutiva d'una nova cooperativa, el Registre, en un termini de trenta dies, ha de qualificar els documents i fer la inscripció d'aquesta nova empresa o, en tot cas, i en el mateix termini de trenta dies, ha de notificar als interessats que van a legislar, van a legalitzar aquesta cooperativa, els defectes que impedeixen la seva inscripció.

Ens trobem que les modificacions que proposa aquest Decret legislatiu 7/1994 del Govern pretenen dues qüestions per nosaltres bàsiques i que no són d'interpretació de la Llei. D'una banda, pretén passar de trenta a noranta dies el termini de què disposa el Registre per qualificar la documentació; és una qüestió que en podríem parlar, potser sí que trenta dies és curt per poder veure els papers, si són o no són correctes, però pretén una altra cosa per nosaltres més greu, pretén addicionar un nou paràgraf al final d'aquest article 9.4 que determina que, si no hi ha una resolució expressa, aquesta sol·licitud d'inscripció s'entén desestimada; vol dir que, a més de passar de trenta a noranta dies, si al cap de noranta dies no hi ha cap resposta de l'Administració, s'entén

que és desestimada aquella proposta d'inscripció i la qualificació d'aquells documents que han entrat al Registre.

Nosaltres presentem dues esmenes que precisament pretenen el contrari, pretenen que aquest Decret legislatiu no sigui valorat com a positiu i que mantinguem aquest període de trenta dies i que mantinguem..., millor dit que anullem aquesta potestat de silenci desestimatori en cas d'una manca de resolució.

I això ho fem per dos motius fonamentals, senyores i senyors diputats. Per una banda, perquè es contradiu, al nostre entendre greument, amb una voluntat que estic segur que tots els grups tenim de la cambra, que a l'Administració si hi ha d'haver silenci sigui a favor de l'administrat; és a dir, ens trobem massa casos, i en el cas del món empresarial encara més, que moltes vegades les administracions tenen els papers dies i dies sense una resolució, que d'alguna manera debilita la posició de l'empresa i, per tant, no és favorable a l'impuls empresarial que tots desitgem, de tot tipus d'empresa, per tal de crear ocupació.

N'hem parlat moltes vegades, estic segur que tots estem d'acord en aquesta qüestió. Per tant, donar silenci negatiu, en aquest cas, per nosaltres, és un flac favor a un objectiu que estic segur que compartim, que és que l'Administració actuï a favor de l'administrat i que només en casos excepcionals faci un silenci desestimatori.

Em penso que això ho hauríem de tenir tots present i malauradament en aquest Decret legislatiu no es té en compte això i per nosaltres això és greu. Una altra cosa seria, per exemple, si es tractés de demanar una subvenció, que és lògic que si es demana una subvenció i hi ha d'haver un silenci sigui denegatori, desestimatori, evidentment que sí, però en aquest cas creiem que no és aquest el cas i, per tant, el silenci hauria de ser com és ara, treballat, tractat, tal com ho fa ja la Llei de cooperatives.

Però no sols això; és que si acceptem aquesta modificació estem fent un greuge comparatiu molt greu a les societats de capital. Senyores i senyors diputats, les societats de capital —les SA— tenen quinze dies al Registre per qualificar l'entitat, màxim trenta en el cas que hi hagin objeccions greus, i en tot cas si en aquell període l'Administració no contesta l'administrat que va a registrar una empresa, l'administrat, l'empresa en aquest cas, té a l'article 35 del Reglament del Registre de Societats Anònimes, té una tutela que permet fer un recurs amb possibilitat d'indemnitzacions pels perjudicis que pugui haver ocasionat el fet que el Registre mercantil no hagi actuat en aquests períodes amb la diligència oportuna per tal de poder registrar aquella empresa.

Per tant, entenem, per un motiu com per l'altre, que no és de rebut, al nostre entendre, aquesta modificació que pretén el Govern. Entenem que quedaria greument descompensat en favor de l'Administració un dret que tenen avui dia les cooperatives i que tenen també les altres entitats empresarials, en aquest cas de capital. Per tant, nosaltres creiem que aquí hi ha una equivocació, aquí no s'ha treballat prou bé aquesta qüestió; s'haguera hagut de compensar, de dotar

amb facultats noves per a les cooperatives davant de l'Administració, i, molt lamentant-ho, no podem acompanyar-los en aquesta modificació, i, per tant, demanaríem que el Grup de la majoria també ho considerés així i no acceptés aquestes observacions i poguéssim retornar a la normalitat el que fins ara era la Llei de cooperatives en el cas de registre d'una empresa, com són, per altra banda, unes empreses de capital. Penso que, si de trenta dies passem a noranta dies, l'Administració té prou dies per mirar-se els papers; pensem que la societat de capital en té només quinze, màxim trenta; si aquí passem a noranta, si és que el personal del Departament no pot complir amb les seves obligacions, doncs, que hi posin algú més. En qualsevol cas, no, però ens sembla que és un excés de demanar aquesta possibilitat, a més a més, que es pretén amb aquesta modificació.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera i Olivé. Ara poden intervenir els grups que no han presentat objeccions. Senyor Reguant?

El Sr. REGUANT: Senyor president, no intervindrà.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Parlamentari Popular, tampoc? *(Pausa.)* Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya? *(Pausa.)* Sí, té la paraula el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Sí, simplement per manifestar la nostra conformitat en els arguments i en el fons i en la forma exposada pel diputat del Grup Socialista, i que votaríem favorablement les seues objeccions.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya?

El Sr. MORERA: Sí, moltes gràcies, senyor president. També molt ràpidament, dir que, amb la intervenció del diputat socialista, si teníem algun dubte, doncs, ens l'ha acabat d'esvair. Entenem que les dues objeccions que es presenten a l'adequació aquesta són importants, són interessants i al nostre entendre serien necessàries, per la qual cosa ja anunciem el vot favorable a aquestes objeccions i l'abstenció en cas de no concedir-se o de no permetre's que l'objecció tirés endavant, l'abstenció a la valoració del Dictamen.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula... *(Pausa.)* El senyor Gilabert té la paraula.

El Sr. GILABERT: Moltes gràcies, molt honorable president. Illustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, el Grup que tinc l'honor de representar en aquest moment no es posicionarà favorablement a les objeccions que han quedat vigents per a aquest acte d'aquest plenari. Ho lamentem molt, senyor Riera, il·lustre senyor diputat del Grup Socialista, però els arguments que ja vàrem vessar a la Comissió, doncs, són els mateixos, pràcticament, que repetirem en el plenari.

En un primer moment, una qüestió prèvia: hauríem d'assenyalar que quan es tractava de presentar el Decret legislatiu d'adequació 7/94, de 13 de juliol, ja prèviament i amb el

tràmit d'audiència pública tot el món cooperatiu de Catalunya es va mostrar d'acord, precisament, amb aquest termini de tres mesos en lloc d'un mes i la desestimació o el silenci negatiu que suposaria la no-resposta per part de l'Administració. I així li puc recordar que totes les entitats federatives de Catalunya varen ser consultades; la cooperativa SCIAS, donat que de cooperatives sanitàries no n'hi havia cap d'inscrita com a federació de cooperatives..., però es va enviar aquest projecte a l'entitat d'Installacions Assistencials Sanitàries, societat cooperativa limitada, i a la vegada a la Confederació de Cooperatives: cap d'elles va fer cap objecció, cap esmena en aquest tema. A l'igual, la Comissió jurídic-assessora, en el Dictamen 105, del 94, va emetre un dictamen favorable en aquest tema. I per últim, la Permanent del Consell Superior de la Cooperació, en la seva reunió de 9 de maig del 94, on hi havia també un representant del Grup Socialista per part del Parlament, va emetre un informe favorable a aquest Decret d'adequació.

Anant a les raons de fons que ens porten a rebutjar aquestes objeccions, li he de dir, il·lustre diputat senyor Riera, igual que als altres diputats que s'han pogut adherir a aquestes objeccions, que la Llei de 26 de novembre de 1992, de règim jurídic administratiu..., de règim jurídic de les administracions públiques i procediment administratiu comú, en l'article 42.2 estableix un termini de tres mesos de manera general per poder aplicar el silenci administratiu. Amb aquest Decret legislatiu d'adequació, el de 13 de juliol del 94, el Decret 7 del 94, el que es pretén és que, aquest termini que abans estava fixat en un mes en l'article 9.4 del text refós de la Llei de cooperatives, s'ampliï aquest termini a tres mesos. I això no només és pel volum d'expedients —que realment és un tema important: hi ha un gran volum d'expedients que es presenten a l'Administració per tal que aquestes cooperatives puguin ser qualificades en casos de constitució, d'escissió, de fusió, etcètera, i un mes és un termini, com vostè mateix ha reconegut, un termini peremptori perquè l'Administració es pugui pronunciar—, sinó que a més a més hi ha un tema de seguretat jurídica important.

El text refós de la Llei de cooperatives de Catalunya preveu en el seu article 4 que el requisit de la inscripció en el registre de cooperatives és un requisit de tipus constitutiu, és a dir, que la cooperativa com a persona jurídica no neix de dret, sinó a partir que està inscrit en aquest registre. Què passaria —ens preguntem— si aquest silenci, en lloc de ser negatiu, fos un silenci positiu? Doncs, que hi hauria un greu problema de seguretat jurídica, alhora que des del món cooperatiu qualsevol entitat interessada o qualsevol tercer que hagués de contractar aquesta persona jurídica en vies de constitució..., s'hauria d'acreditar que realment aquesta cooperativa havia estat admesa, havia estat constituïda a partir de la seva inscripció en el Registre de Cooperatives. Com es podria demostrar? Acompanyant la instància i dient que en un termini no s'ha dit res? I realment pot ser així o hi pot haver un correu en contra que denegui aquesta inscripció de la cooperativa? En canvi, el silenci negatiu en aquest cas vol dir que, presentada la inscripció per constituir la cooperati-

va, per fusionar, per escindir qualsevol altra cooperativa, si en un termini de tres mesos no es pronuncia l'Administració, vol dir que la petició és desestimada.

I que no se'ns digui, que no se'ns digui que això pot ser un problema, o pot ser un greuge comparatiu amb altres formes de societats, ja que l'article 9.2 del text refós de la Llei de cooperatives de Catalunya també preveu que les cooperatives podran realitzar una consulta prèvia. I si fan una consulta prèvia al registre de cooperatives, si aquesta consulta és positivament estimada, en un termini de dos mesos ja poden fer l'escriptura pública i constituir aquesta cooperativa, és a dir, no han d'acudir forçosament al registre i esperar el termini de tres mesos per considerar desestimada la seva petició, ni per a realitzar una consulta prèvia; ho preveu el paràgraf 2 d'aquest article 9 de la Llei de cooperatives de Catalunya, i aquesta consulta prèvia, si és positiva, permet que aquesta cooperativa es pugui ja constituir.

Per tot això i perquè es considera que, a més a més, la llibertat d'empresa que amb caràcter general preveu l'article 38 de la Constitució espanyola no es preveu en termes absoluts, sinó que s'estableix un llibertat de crear una empresa, de mantenir aquesta empresa..., però, deixant de banda la normativa que pot regular aquesta empresa, entenem que tampoc es poden lesionar drets que constitucionalment podien ser emparats, ja que l'article 4 del text refós —ho repetim— estableix el caràcter constitutiu de la inscripció; abans d'aquesta inscripció, per tant, no hi poden haver drets preexistents que puguin ser objecte de salvaguarda jurídica. Però, en definitiva, per adaptar el text refós de la Llei de cooperatives a la Llei 30/92, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i procediment administratiu comú, termini de tres mesos —la Llei catalana, tres mesos també—, i pel fet de protegir la seguretat jurídica del tràfic i que tothom que contracti amb el món cooperatiu sàpiga que amb tres mesos de no haver-hi resolució expressa aquesta petició queda desestimada, és per tot això que considerem que aquestes objeccions no poden ser abonades pel nostre Grup de Convergència i Unió, i, per tant, les votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gilabert.

Passem a la votació. Es pregunta al Ple si considera que el Consell Executiu ha fet ús adequat de la delegació.

Vots a favor? (*Remor de veus.*) Com? (*Pausa.*)

Les objeccions és que..., hi ha una sola votació a favor del Dictamen o en contra; no hi ha tràmit d'esmenes. Per consegüent, si s'aprova, es que queden rebutjades les objeccions.

Es tracta de saber si s'ha fet ús adequat o no; és aquesta la pregunta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El Ple considera que el Consell Executiu ha fet ús adequat de la delegació per 59 vots favor, cap en contra i 36 abstencions.

Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana referit al control del Decret legislatiu 12/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adeqüen a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, la Llei 13/1982, de 17 de desembre, de col·legis professionals, i la Llei 18/1990, de 15 de novembre, de creació del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada

Passem al quart punt de l'ordre del dia: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana referit al control del Decret legislatiu 12 de 1994, de 26 de juliol, pel qual s'adeqüen a la Llei 30 de 1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, la Llei 13/1982, de 17 de desembre, de col·legis professionals, i la Llei 18/1990, de 15 de novembre, de creació del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, i de l'objecció reservada per a defensar en el Ple. Pel Grup Socialista, i per defensar aquesta objecció, té la paraula el senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Moltes gràcies, senyor president. El Grup Socialista ha mantingut una objecció en aquest Decret legislatiu. Mitjançant aquest Decret hi ha l'adequació a la Llei 30/92, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, a dues lleis que afecten aquest Parlament: la Llei de col·legis professionals i la Llei de creació del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada. Pel que respecta a la primera d'aquestes lleis, a la Llei de col·legis professionals, i per tant a l'article primer d'aquest Decret, el nostre Grup no ha plantejat cap observació en aquesta qüestió; en canvi, a la segona d'aquestes lleis, a la del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, hi ha l'observació.

Què planteja aquest Decret legislatiu? Fonamentalment, el que fa és establir el règim jurídic respecte al Centre d'Estudis Jurídics amb referència als actes administratius que, per tant, poden ser objecte de recurs davant ja sigui del secretari general del Departament o del mateix conseller, i després també als efectes que posen fi a la via administrativa. Nosaltres el que plantegem clarament, des del nostre punt de vista, respecte a aquesta observació, fa referència al punt quart d'aquesta. Què diu aquest punt quart? Parla que les reclamacions prèvies a les vies judicial, civil i laboral, les resoldran el conseller i el secretari general del Departament de Justícia. La nostra objecció, evidentment, planteja una modificació d'aquest quart punt i, per tant, la substitució del secretari general del Departament pel director del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada.

El fonament és clar: si observem clarament el que diu, precisament, la Llei de què parlàvem abans, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu, veurem que quan incideix en els aspectes de les reclamacions prèvies tant a la via judicial, civil, com, fonamen-

talment, a la via laboral, planteja algunes qüestions que fan el motiu d'aquesta discrepància, i sobretot pel que fa referència als organismes autònoms, on planteja no solament la possibilitat, ja sigui a la Llei estatal, evidentment, davant el ministre, i, en el cas de l'adequació, davant del conseller, sinó també del director de l'organisme autònom. Per tant, nosaltres creiem que aquest cas incideix molt en concret, pel que fa referència a l'article 125 d'aquesta Llei, a la figura del director del Centre d'Estudis Jurídics, i, per tant, les reclamacions per la via judicial dels aspectes laborals, indubtablement, des del nostre punt de vista, s'han de plantejar davant del conseller i també del director del Centre d'Estudis.

Creiem que aquesta és una esmena que va en la direcció d'una tècnica jurídica que permetria que l'adequació, des del nostre punt de vista, fos més adequada, i també situaria el paper que, evidentment, en aquestes qüestions ha de tenir el director del Centre d'Estudis Jurídics. Per aquestes raons, nosaltres hem mantingut aquesta observació.

Res més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Hi ha possibilitat d'un torn en contra. Sí? La senyora Neras té la paraula.

La Sra. NERAS: Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, en primer lloc voldria deixar clar que el Decret legislatiu que és motiu d'aquesta objecció per part del Grup Socialista, el 12/94, pel qual s'adequen a la Llei de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu, com la Llei de col·legis professionals i la Llei de creació del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, llei que ha motivat, doncs, l'objecció, com deia, del Grup Socialista, s'inhereix plenament, al nostre entendre, en l'àmbit de la delegació legislativa conferida al Govern.

Entrant, però, en l'objecció concreta que ha defensat el senyor Abelló, aquesta pretén modificar —com molt bé ell ha explicat— l'òrgan competent per resoldre les reclamacions prèvies a la via laboral, de manera que s'atribueixi aquesta competència al director del Centre en lloc del secretari general del Departament de Justícia, tal com ho ha fet el Decret d'adequació. Deixi'm, per tant, que argumenti per què el nostre Grup està en contra d'aquesta objecció.

Bé, l'explicació podria ser, doncs, molt tècnica, però evidentment aquest no és el meu estil, i intentaré de fer-ho d'una manera planera, per tal que els meus arguments siguin, doncs, convincents. En primer lloc, voldria deixar clar que la Llei que ens ocupa, la de creació del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, no dóna en cap cas al director del centre altres facultats en matèria de personal que les de dirigir els serveis i el personal, ja que la contractació del personal docent i investigador, no permanent però necessari per complir les finalitats del Centre, no es porta a terme en règim laboral sinó administratiu. En segon lloc, perquè la resta de facultats que exerceix el director del Centre en matèria de personal ho són per delegació del secretari general del Departament de Justícia, d'acord amb la Resolució del 14 d'octubre del 91. Entenem, per tant, que queda

clar que el director del Centre no té competències en matèria de personal laboral, i que qui les té, tal com s'especifica en el Decret d'adequació, és el secretari general del Departament de Justícia.

El nostre Grup –ho repeteixo– té el ple convenciment que l'acceptació d'aquesta objecció del Grup Socialista, que atorga les competències en matèria laboral o de personal al director del centre, l'acceptació –ho repeteixo– sí que conduiria a un incompliment per part del Govern, ja que no s'ajusta en absolut a la delegació legislativa que té conferida. En conseqüència, vull reafirmar-me que el nostre Grup votarà en contra d'aquesta objecció, entenent una vegada més que el Govern ha fet ús correctíssim de la delegació que té atorgada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Neras. Ara poden intervenir els altres grups. Senyor Reguant?

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Per dir que amb la primera llei, amb la Llei 30/1992, del 26 de novembre, hi estic d'acord, i en la segona, l'observació feta pel Grup Socialista a la Llei 18 del 90, del 15 de novembre, la faig meva també i em manifestaré en aquest sentit.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular? No hi ha intervenció. Iniciativa per Catalunya vol intervenir? Sí, la senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Gràcies, senyor president. Molt breument, només per dir que el nostre Grup està d'acord amb les objeccions plantejades pel Grup Socialista, pels arguments que hi ha donat en aquest Ple el diputat senyor Abelló.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya? El senyor Morera.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Bé, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ja va manifestar les seves opinions quan vam debatre el Decret legislatiu aquí, i pel que feia a les lleis que avui s'apunten en aquest quart punt, nosaltres entenem que l'adequació havia estat correcta. En qualsevol cas, hem escoltat les paraules del representant socialista i entenem que, malgrat ser una qüestió no transcendent dintre de l'adequació, entenem que és interessant i entenem que probablement la qüestió no és l'adequació sinó el millorament propi de la llei.

És per tot això que anuncio, en cas que es voti –sembla que no–, favorablement a l'objecció i, en tot cas, l'abstenció per aquest motiu a la delegació.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera.

Passem a la votació. Es pregunta al Ple si considera que el Consell Executiu ha fet ús adequat de la delegació legislativa conferida.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

El Ple considera que el Consell Executiu ha fet ús adequat de la delegació conferida per 60 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la transparència, la responsabilitat i l'eficiència en l'acció de govern

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la transparència, la responsabilitat i l'eficiència en l'acció de Govern, presentada pel diputat senyor Joan Saura, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Es tramita pel procediment d'urgència. Té la paraula el senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari ha presentat aquesta interpel·lació d'urgència perquè considera que s'ha produït... –i perdonin l'expressió, però no n'he trobat una altra de millor–, dic que considerem que s'ha produït una estafa política a Catalunya.

M'explicaré. Dic que considerem que s'ha produït una estafa política en relació amb el que va ser el debat de política general celebrat el passat mes d'octubre i en relació amb les pròpies paraules i compromisos del president de la Generalitat, senyor Jordi Pujol. Perquè, senyores i senyors diputats, quin va ser el fil conductor, el tema central, la conclusió, si vostès volen, fins i tot l'esperit del debat de política general que vàrem celebrar el passat mes d'octubre? Per al nostre Grup, va ser la necessitat de recuperar la credibilitat i el prestigi de la Generalitat i, especialment, del Govern català. Aquesta –hi insisteixo– va ser per a nosaltres la gran conclusió política d'aquell debat. I per què calia recuperar la credibilitat i el prestigi del Govern català? Perquè el Govern català es trobava, possiblement, en el punt més baix, després de catorze anys de govern, de credibilitat i prestigi. Fonamentalment per dues constatacions. Primera constatació: per la mala gestió d'àrees del Govern importantíssimes que afectaven temes importants de la vida de les persones; per tant, hi havia una primera constatació en relació amb aquest tema. I la segona constatació eren les evidències de connivència del Govern català amb el món dels negocis. Insisteixo que la confluència d'aquestes dues qüestions –mala gestió del Govern català i evidències de connivència del Govern català amb el món dels negocis– havia portat al punt més baix la credibilitat del Govern català.

Examinem-ho molt breument. En relació amb el primer, el tema de la gestió, des de fa molt temps són notoris i evidents problemes importants de descoordinació, de compartiments estancs en el Govern català, d'un organigrama disfuncional –encara recordo el debat de Pressupostos, prenent un cafè en una conversa amb un conseller, on era evident la disfuncionalitat del Govern català–, un govern amb una estructura macrocefàlica, com és la de Presidència, i, amb tot això, la catàstrofe dels incendis va posar sobre la

taula, de forma sobtada i tràgica, tots aquests defectes. En el debat d'incendis van quedar paleses les ineficiències i les descoordinacions del Govern català, i fins i tot m'atreveixo a dir que en el debat d'incendis es va evidenciar la frivolitat i la superficialitat amb què determinades àrees del Govern tractaven aspectes fonamentals de la seguretat de les persones.

Però, a més a més —hi insisteixo— d'aquesta qüestió de gestió en el debat de política general, el debat de política general va ser un debat centrat en el que en podríem dir la qüestió ètica o la qüestió moral. Aquell debat es va celebrar en un moment que el cas De la Rosa i el cas Planasdemunt eren exemples punyents i actuals de tot un seguit d'escàndols financers que, directament o indirectament, tenien relació amb el Govern: els parlo de Casinos, els parlo de la pluridimensionalitat del cas De la Rosa, l'aval de Tibigardens, la clínica New Teknon, la venda de l'edifici del CNL, la Fundació Quail, els parlo de Planasdemunt o els podria parlar de molts altres casos. L'aspecte central de la qüestió ètica en aquest debat va ser tan important que ahir, repassant tots els mitjans, o gairebé tots els mitjans escrits que es van publicar el dia següent, era palès i evident fins al punt que un mitjà de comunicació, en un editorial, titulava —i ho dic literalment—: «Chequeo parlamentario a la relación Convergencia Democrática-dinero». Aquest era l'editorial d'un mitjà de comunicació.

Per tant, en relació amb aquest tema, calia esbrinar què hi havia de veritat i què hi havia de fals en algunes imputacions que es feien, quines responsabilitats polítiques el Govern català prenia i quines mesures de sanejament el Govern català, i especialment el seu president, tiraven endavant. Insisteixo que aquesta situació era tan evident i colpidora per al Govern que el mateix president de la Generalitat, en el debat que es va produir i posteriorment, en el discurs que va fer a Montserrat amb motiu de la commemoració de l'aniversari de Convergència Democràtica de Catalunya, va anunciar dues idees. Primera idea, la necessitat d'un procés de renovació i de regeneració democràtica; segona idea, la necessitat d'efectuar reestructuracions funcionals del Govern que incrementessin l'eficàcia del Govern. Aquestes idees —hi insisteixo— estan recollides, d'una banda, en el *Diari de Sessions* que transcriu el que va ser el debat de política general, i, d'altra banda, són paraules del mateix president en l'acte de celebració que es va celebrar a Montserrat.

Doncs bé, què ha passat fins avui? Que tot ha quedat en paraules, absolutament tot ha quedat en paraules. El senyor Pujol ha gesticulat: allò que va dir, no ho ha fet, i entenc que avui podem parlar d'estafa política i, fins i tot, ètica, del que van ser els compromisos del president de la Generalitat.

Per què diem que podem parlar d'estafa política, i fins i tot d'estafa ètica? En relació amb el cas central del debat, el senyor De la Rosa, certament, al cap de pocs dies, el Govern català, alguns consellers ens van fer arribar informació i van anunciar compareixences. No s'ha produït ni una sola com-

pareixença. El nostre Grup al cap de pocs dies va fer una conferència de premsa, on va demostrar que, malgrat que molta informació no se'ns havia facilitat, la que se'ns havia facilitat deia que existia connivència amb el senyor De la Rosa. I no s'han produït les compareixences, s'ha rebutjat la comissió d'investigació i el nostre Grup i aquest diputat, tenim formulades preguntes concretes en relació amb el tema de la Fundació, en relació amb altres temes, des de mitjans de novembre, i les comissions parlamentàries no s'han reunit. On és la voluntat que va expressar el Govern català, per boca del seu president, d'aclarir ràpidament això? Per tant, gesticulació i estafa a l'hora d'haver iniciat un procés ràpid de transparència, per veure —hi insisteixo— què hi havia de veritat i què hi havia de fals.

Però si aquesta és una raó important, la raó que ens mou a dir que s'ha produït una estafa política ha estat la remodelació del Govern català, perquè la concreció i la materialització de la miniremodelació del Govern català no respon —hi insisteixo— al que eren i són necessitats del país i van ser compromisos del president Pujol. No s'ha efectuat cap reestructuració funcional que pugui permetre dir que aquest Govern serà més eficient. No tan sols no s'ha efectuat cap reestructuració funcional, sinó que —si no m'equivoco— fins i tot la Direcció General de la Funció Pública des d'ahir o d'abans-d'ahir —no sé si és veritat, el senyor conseller podrà dir si estic equivocat, una informació de TV3 que sortia ahir— ha passat a Presidència.

Però, senyores i senyors diputats —i vull ressaltar aquest aspecte—, en la remodelació del Govern efectuada no hi ha cap gest de trencament amb viciades pràctiques anteriors ni hi ha cap gest, ni tan sols implícitament —ni tan sols implícitament—, d'assumir responsabilitats o sanejar la vida política. I, per tant, la remodelació del Govern —hi insisteixo— és una remodelació on el president Jordi Pujol ha optat per continuar amb el mateix Govern, per tapar els problemes. I li volem dir des d'aquí —i preguem al senyor conseller que li ho faci arribar— que el que tocava fer era canviar el Govern per resoldre els problemes, que això és el que el president de la Generalitat hauria hagut de fer.

Per acabar, senyores i senyors diputats, volem insistir també que en aquest tapar els problemes, en alguns mecanismes que s'utilitzen des del Govern català, preocupants per nosaltres, preocupants perquè considerem que s'estan esgarrapant mecanismes i normes de funcionament del mateix Estat de dret...; és a dir, tot això que he explicat s'ha fet amb uns determinats mecanismes: amb quatre, n'assenyalaré quatre.

Primer, un intent de submergir els escàndols i els problemes catalans en la tempesta espanyola, un intent de submergir, de guanyar temps i de submergir. Segon, una instrumentalització partidista dels mitjans de comunicació públics que depenen del Govern català que comença a fregar els límits democràtics, la instrumentalització partidista que el Govern català fa per intentar fer veure que fa altres coses que les que fa. Tercer mecanisme, incrementar el clima de segrestament del pluralisme polític a Catalunya: cada cop costa més criti-

car el president Pujol, fins i tot quan alguna força política de forma irònica pretén criticar-lo no pot; hem intentat fer una tanca dient al senyor Pujol: «Escolti, aquest any, carbó», i no s'ha produït; i algú em preguntava: «Però vostès pensen que hi ha hagut pressions del Govern català directes sobre l'empresa Publivia?» Si no n'hi han hagut, pitjor, perquè, si no ha existit la pressió, hem creat un clima polític a Catalunya on una empresa de publicitat vulnera un principi fonamental, perquè en definitiva la força política com la nostra vol criticar el senyor Jordi Pujol i de manera escandalosa: mentre que aquesta notícia surt a tots els mitjans de comunicació, només a un no surt, a TV3; TV3 silencia la conferència de premsa que fem per denunciar això; surt a pàgines de l'Estat, a tots els mitjans de comunicació però, incomprensiblement –o, perdonin, comprensiblement, en la dinàmica que denuncio–, això no surt. I el quart mecanisme d'instrumentació és l'intent d'arraconar o de menystenir el paper del Parlament. La setmana vinent hi ha una Comissió d'Economia on es discutirà una proposta de compareixença del nostre Grup que vam plantejar el mes de setembre per demanar la compareixença del conseller d'Economia en relació amb les responsabilitats polítiques del tema Planasdemunt; la vam presentar el setembre, la discutim el febrer i ja veurem què vota el Grup de la majoria.

Per tot això, senyores i senyors diputats, senyor conseller, li volem dir que ens expliqui això, que ens expliqui quines raons o quins motius vostès donen a aquesta estafa política i manipulació, i sobretot si pensen continuar anant per aquest camí.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra i Moner): Senyor president, senyores i senyors diputats, de les paraules del senyor Saura en desprec, en primer lloc, que li hauria agradat més que no li contestés jo, en primer lloc perquè segurament hauria preferit que li contestés el president, ja que es tracta d'una remodelació de Govern, i després perquè hauria preferit que jo ja estigués fora d'aquest Govern remodelat, després de les seves paraules.

Però jo simplement contesto perquè és un encàrrec que m'ha fet el Govern, senyor Saura; no és cap provocació contestar-li a vostè, ho pot creure ben bé, i m'hauria agradat més estalviar-m'ho..., estalviar-m'ho per encàrrec del Govern, no per estar-ne fora, eh?, s'entén. (*Rialles.*)

«Aquesta remodelació és decebedora» –diu el senyor Saura– «perquè no ha respost als reptes de la situació política catalana» –com que jo no sabia ben bé cap on conduiria la seva interpellació, tot i que l'ha conduït cap allà on em pensava que el conduiria–, però diu: «No ha respost als reptes de la situació política catalana del debat d'orientació política» –el senyor Saura ho ha dit– «i de les expectatives originades pel mateix president.» I en aquest sentit demana la interpellació quins són els propòsits de capteniment quant

a transparència, responsabilitats, etcètera, i quant a organització i ordenació de les funcions executives i administratives del mateix Govern.

Bé, efectivament, s'ha parlat molt en els mitjans de comunicació durant setmanes –i ha estat tema habitual de la premsa diària– d'una remodelació del Consell Executiu, responsabilitat –ho vull repetir aquí, i no dic res de nou per a ningú– que respon –però és bo dir-ho– únicament i exclusivament, com sap el diputat interpellant, al president de la Generalitat. Fins i tot el Govern, en tenir coneixement d'aquesta interpellació, ha expressat legítimament, al meu entendre, a la Mesa del Parlament els seus dubtes sobre si la interpellació era acceptable, perquè tot enllaça, tot –i ho ha dit el senyor Saura també en la seva exposició–, amb la darrera remodelació del Govern.

El nomenament i la separació dels consellers és una competència exclusiva i excoent del president de la Generalitat, segons l'article 62.b de la Llei 3/1982, del 25 de març, i aquest tipus de decisions, segons el nostre parer, no és susceptible de les interpellacions que preveu l'article 128.2 del Reglament de la Cambra, perquè no ateny qüestions de política general que siguin competència del Consell Executiu o d'algun departament, tal com disposa aquest article 128.2 del Reglament. Sé que l'interpellant ha previst aquesta possible interpretació i ha formulat la pregunta incloent-hi temes que sí que són de política general, com són el capteniment sobre tota una sèrie de temes tractats en el debat de política general, i, per tant, per aquest motiu nosaltres vam desistir finalment de fer arribar a la Mesa la nostra posició sobre aquesta interpellació.

Sobretot que creiem, i ho tornem a dir aquí –i ho dic de part del president–, que el president de la Generalitat tindrà i hauria tingut, en tot cas, si se li hagués posposat aquesta pregunta, oportunitat de respondre en funció de les preguntes que se li formulin en les compareixences periòdiques que han estat acordades i que, precisament, senyor Saura, és una de les conseqüències del debat de política general i una de les conseqüències que s'estan portant a terme.

Que la remodelació del Govern no li agradaria gens, senyor Saura, ho sabem, no li podia agradar en cap cas. Vostè hauria volgut i havia demanat abans de la remodelació alguna dimissió i segurament hauria volgut més cessaments i hauria volgut un altre Govern. Però voldria dir ben clar que el president de la Generalitat està legitimat i ell és l'únic que ho està per escollir el Govern que creu més útil, que creu més oportú en cada moment per portar a terme els seus objectius i el seu programa, i que els objectius que ha explicitat davant de l'opinió pública catalana i en el debat de política general els manté, i que ha escollit el Govern que ell considera –ell– que és més adequat en aquest moment, i en un altre potser no, per portar a terme aquests objectius i aquest programa.

Hi ha moltíssimes reflexions que es fan a tot arreu d'Europa i del món democràtic en aquests moments sobre el funcionament de la democràcia. Dins del marc electoral i de representativitat dins del joc democràtic formal de majories

i de minories incideixen amb força a tot Europa les relacions del món polític i del món judicial, la importància creixent dels mitjans de comunicació, les enquestes constants de possibles fluctuacions de l'opinió pública, fins i tot —com hem vist últimament— les reaccions dels mercats financers o les recomanacions dels agents econòmics i socials.

El funcionament clàssic de la democràcia es veu canviat per agents externs, això és innegable, i aquesta és una reflexió general a tot Europa i als Estats Units, bàsicament. Però la democràcia té els seus mecanismes que convé que funcionin. Els ciutadans decideixen una majoria per a un període de temps, d'aquesta majoria surt a Catalunya el president, que a més a més ja es presenta en les eleccions com a candidat a la presidència. Ell pot i ha de fer el seu Govern, que pot remodelar o tornar a remodelar en funció dels seus objectius i del que creu que més convé a la seva política en qualsevol moment del seu mandat.

Comprenc que l'oposició critiqui aquest Govern, comprenc que no li agradi. L'oposició, que és alternativa, en definitiva, el que desitja és guanyar les eleccions per fer el seu govern, no que els seus adversaris facin el govern que li convé, sinó guanyar les eleccions per fer el seu govern. Això és l'oposició que és alternativa, normalment actua així. El president i el Govern seguiran en la línia exposada pel president en el debat de política general i que lliga amb la necessitat de la màxima transparència, de la màxima informació i del funcionament correcte de la democràcia.

De fet, les resolucions del debat de política general que feien referència a una sèrie de temes que havien sorgit en el debat —edifici New Teknon, Fundació Quail, etcètera— s'han complert i el Govern està disposat a donar tota la informació complementària que estigui en el seu poder.

En el tema dels avals de Port Aventura, es va encarregar un informe a la Sindicatura, que em sembla que la Sindicatura aprova en el ple d'avui, i per tant també podrem tornar a debatre aquest tema, que ja hem debatut diverses vegades.

Però vull expressar al senyor Saura, encara que la meua resposta pugui ser rebuda amb un cert escepticisme, no ho sé, que el president ha fet la remodelació del Govern que creia que havia de fer en aquest moment i que el pot tornar a remodelar quan ho cregui convenient, però que això no representa absolutament cap canvi, ans al contrari, en el seu desig de complir tots els objectius que han estat explicitats en el debat de política general i posteriorment en els mitjans de comunicació.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Per a rèplica, té la paraula durant cinc minuts el senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Dues qüestions prèvies, no? El fet que a mi m'agradi o no m'agradi que vostè contesti no ve motivat perquè jo pensí que vostè ha d'estar o no en el Govern; nosaltres hem dit clarament que vostè fa temps que no havia d'estar en el Govern, però no és aquest..., és a dir, pensem que el president Pujol hauria

hagut de buscar un mecanisme d'explicació i de debat polític del canvi de govern. Perquè, senyor conseller, que el president Pujol és qui té la legalitat per canviar el Govern, això ja ho sabem i ningú ho discuteix; aquest no és el debat, sinó que el debat és, hi insisteixo, si políticament, de la situació política del mes d'octubre i dels problemes que ara no s'han resolt, cal un debat polític i si el president del Govern ha respost a les expectatives que es va crear.

Miri, algun mitjà de comunicació, algun, però els puc llegir gairebé tots els que van sortir —editorials, eh?—: «Las cosas que quedaron sin respuesta dejaron de manifiesto que a estas alturas el presidente ya sabe que en el futuro quienes le rodean han de ser mucho más escrupulosos y tomar mucha distancia con el mundo del dinero, porque es evidente que aún en los casos en que no son legalmente censurables, las proximidades de la Generalitat-dinero que ayer demostró...» —diu l'editorial— «que ayer demostró la oposición son de las que no gustan en absoluto a los ciudadanos serios de Cataluña.» Jo li podria llegir..., no tinc temps, però vostè ho pot fer. Miri les paraules del president Pujol quan es comprometia a transparència, a la necessitat en els valors, llegeixi el discurs de Montserrat del president Pujol.

I d'això, d'això, el que es desprèn d'això no és, senyor conseller, aquest canvi de govern. I, per tant, Iniciativa no diem: «No, no, és que el canvi de govern l'hauria hagut de fer l'oposició.» No, no, el canvi de govern l'ha de fer el senyor Pujol, però no aquest canvi de govern. Fixi's, fixi's si respon poc aquest canvi de govern a les expectatives i a les necessitats que, no l'oposició, no, el senyor Duran Lleida, president d'un dels partits de la coalició, ha dit que aquest canvi de govern no s'havia conduït bé. També li puc explicar, tots els mitjans de comunicació: «Duran Lleida considera que la crisis del Govern no se ha conducido bien.» Tots, i si vol li puc llegir les frases. Quin canvi de Govern serà aquest que el propi..., un dels dos partits que està en el Govern, en definitiva, diu que aquest no ha estat un bon canvi de Govern?

Senyor conseller, el que li volia dir en aquest sentit és que, vostè, tinc la sensació que ha sortit aquí a dir allò que toca dir, no?, entre altres raons perquè no pot dir res més, perquè la decisió del senyor Pujol col·loca en uns límits molt estrets la contesta de qualsevol conseller, fins i tot dels consellers políticament importants en aquest Govern, com és vostè. És a dir, la mateixa remodelació del senyor Pujol i com orienta la remodelació el senyor Pujol deixa que vostè no pugui contestar o li deixa uns límits molt petits, a vostè o al conseller que sigui —a vostè o al conseller que sigui. Perquè, senyor Macià Alavedra, conseller d'Economia i Finances, representant del Govern avui aquí, dels temes de corrupció, de possibles corrupcions que estàvem discutint en el mes d'octubre, han anat sortint noves informacions. Avui sabem, el nostre Grup sap, per exemple, en quant temps es va legalitzar la Fundació Quail i quina és la mitjana de la resta; avui sabem que el Govern català, amb els 500 milions de pessetes de la Fundació Quail no va fer el que havia de fer; avui sabem..., fa tres anys jo vaig dir des d'aquesta tri-

buna que Casinos va pagar diners al *Correu Català* i que nosaltres havíem anat a l'hemeroteca i no corresponia amb la publicitat i vam demanar que es fes un peritatge, perquè vostès no ens creurien i s'hi van negar. I ara fa pocs mesos hi ha una persona que diu que ell rebia els diners per fer això. Tot això està sortint.

I en el tema del CNL s'està tancant un altre cercle Prenafeta-Planasdemunt-*Observador*. Que van anar sols a muntar *El Observador*? Qui hi havia darrere, políticament, d'això? I això no és el mateix que *El Correu Català*? Tot això està aquí sobre; vostès ho poden intentar tapar, dir que no hi ha res i només fer sortir el president del Govern català, i ara el senyor Roca, per televisió. Perquè el president Pujol ens té acostumats que no ve gairebé mai aquí, només parla per televisió; ara també sembla que li ha agafat una gran afició al telèfon i també utilitza el telèfon, però el que li estic dient, senyor..., i li ho dic sincerament, és que el president Pujol no ha estat capaç, no ha volgut o no ha pogut —ell ho sabrà, ell ho sabrà— fer front als grans problemes de funcionament i ètics que el Govern té, i que això continua estant aquí. Que ningú pensi que amb aquesta remodelació del Govern, amb la situació espanyola, això desapareixerà, que de forma lenta, de forma lenta, tot es tornarà a situar en el seu lloc. I dir-li, senyor conseller, que hem fet aquesta interpellació, quan vostè al començament deia si ens agradaria o no que ens la contestés vostè, ho hem fet perquè és un deure nostre, però fins i tot perquè és una responsabilitat; creiem que els grups de l'oposició i que el nostre Grup tenia avui la responsabilitat de dir que vostès ens han estafat políticament.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El senyor conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER: Sí, senyor president; senyores i senyors diputats. En primer lloc dir-li al senyor Saura que l'inici de la meva intervenció de si li agradava o no que jo li contestés tenia un to irònic, general, que no s'ha d'agafar al peu de la lletra, i, a més a més, té una importància —com vostè ha dit— molt relativa.

Aquí ens trobem davant d'una posició en la qual vostè diu: «El canvi de Govern no respon a les expectatives que s'havien generat», ho diu fins i tot d'una manera més forta, que jo no repetiré, amb uns qualificatius més forts, i jo li contesto: «Escolti, el Govern el fa el president Pujol i fa aquest Govern perquè considera que és el que respon a les expectatives que ell mateix ha generat.»

Davant d'això, evidentment, el meu marge de maniobra és limitat; vostè ho ha dit, però com que el que té la competència de fer el Govern és el president Pujol, això queda així. I com que en democràcia, al final, quan hi ha una discrepància d'aquest tipus, entre el joc de la majoria i de la minoria, que és el més democràtic i és el més legal, doncs, tenim aquest Govern. Tenim aquest Govern que, això sí, vol continuar en aquesta línia de transparència i d'expectatives que s'han generat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de tractament de la delinqüència infantil i juvenil i de reinserció dels delinqüents

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és: interpellació sobre la política general de tractament de la delinqüència infantil i juvenil i de reinserció dels delinqüents, presentada per la diputada Sra. Rosa Barenys. Té la paraula.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

La Sra. BARENYS: Senyores i senyors diputats; senyora consellera, rebí la meua felicitació pel seu nomenament al front de la Conselleria de Justícia i el desig de molt d'encert en la gestió que vostè ara comença.

Aquesta interpellació formava part, senyores i senyors diputats, d'un conjunt d'iniciatives parlamentàries presentades el propassat mes de setembre arran dels lamentables fets succeïts a Sant Pere de Vilamajor. Anava acompanyada d'unes preguntes orals formulades en Comissió al conseller de Justícia, que foren ja substanciades el propassat 7 d'octubre del 94, i d'una proposta de la Comissió d'Estudi sobre les Causes que Generen la Violència Infantil. Aquesta Comissió ja està treballant en aquesta qüestió i aquesta iniciativa —la interpellació— tenia com a objectiu analitzar la política general de la Direcció General de Justícia Juvenil.

Vull dir d'antuvi que no pretenc, ni molt menys, en aquest moment remoure cap situació de les que estan *sub iudice*, aquesta no era ni és l'objectiu final d'aquesta iniciativa, sinó que pretenem amb aquesta reclamar de la consellera de Justícia alguns criteris i objectius que són necessaris per comprendre també nosaltres des del paper que realitzem de diputats en l'oposició determinades línies d'actuació de la Direcció General de Justícia Juvenil, i saber i comprovar i constatar que aquestes línies d'actuació poden afavorir el tractament i la reinserció de la delinqüència infantil i juvenil.

Les competències d'aquesta Direcció General estan clarament delimitades pels decrets 332/1988 i 313/1992; aquests decrets també delimiten les competències de la Direcció General d'Infància i el compliment d'aquesta normativa bàsica lògicament és fonamental per prevenir la delinqüència infantil i juvenil, a partir del tractament en medi obert i a partir del servei de centres.

Per altra part, el Reglament annex al Decret 162/86, al qual fèiem referència en presentar la interpellació que desplega la Llei de protecció i tutela de menors detalla també minuciosament, en noranta-sis articles, els principis i actuacions a seguir per a assolir aquests objectius, reglament que jo crec que ha quedat una mica desfasat pel pas del temps i també per la divisió de les competències entre les dues direccions generals, però ens semblava que posar-ho com a punt de referència en la interpellació era important.

Hem de reconèixer, senyores i senyors diputats i senyora consellera, que aquestes polítiques orientades a assolir un

bon nivell de tractament dels menors infractors i la posterior reinserció no són una tasca fàcil; crec que és una de les actuacions educatives més complexes, perquè hi juguen molts factors relacionats amb el mateix menor, però també amb el seu entorn, la família, l'ambient social, etcètera. És per aquest motiu que creiem necessari, de nou, aquest debat, encara que sigui breu, en benefici dels mateixos menors perquè creiem que es mereixen una gran professionalització en les actuacions i un gran esforç polític en la dotació de mitjans i de recursos per evitar en el possible situacions o esdeveniments que poden en algun moment generar conflicte.

El conseller de Justícia, en la seva compareixença en la Comissió de Justícia el propassat dia 7 d'octubre ens informava, arran de les preguntes que els diputats i les diputades li vàrem formular, sobre alguns aspectes del programa de la Direcció General de Justícia Juvenil, que jo crec que han implementat els arguments originals d'aquesta interpel·lació.

Les objeccions que li plantejaré, senyora consellera, són molt poc estructurals; no parlaré de la necessitat d'aixecar l'edat penal a divuit anys, ni de la Llei penal juvenil —aquestes mesures que esperem que es facin realitat al més aviat possible, són motiu d'un altre debat, d'un altre plantejament—, sinó que el que jo ara li voldria plantejar són aquelles qüestions més relacionades amb el dia a dia, amb la vida quotidiana, amb allò que passa en cada jornada en els centres dels menors.

I aquestes les resumeixo en set apartats o en set punts. En primer lloc, el projecte educatiu marc. El conseller de Justícia ens deia que aquest projecte ja existia; nosaltres no en tenim coneixement, sabem que hi ha centres que encara no tenen aquests projectes acabats de plantejar i ens preocupa que això no sigui així. En tot cas, vostè ja em contradirà; creiem que són unes directrius generals, les dels projectes educatius, que és molt difícil..., que són necessaris per orientar bé les actuacions professionals i vostès, lògicament, hi estan d'acord perquè per això ho estan fent, per això hi estan treballant.

En segon lloc, la manca de formació dels professionals de centres. Aquest és un tema que va sortir insistentment en la compareixença del conseller de Justícia. L'any 1992, i ho deia la senyora Mayol, el Centre d'Estudis Jurídics i de Formació Especialitzada va realitzar catorze cursos de formació; l'any 94, només se n'han realitzat dos. A aquesta diputada també els professionals dels centres li han presentat aquesta preocupació que no tenen, a vegades, prou instruments per a la seva intervenció, que, com vostè sap, a vegades és molt difícil.

Un altre tema que no és de matís, que és de contingut —jo crec que hauríem d'intentar resoldre'l—, és la poca presència de professionals dones en els centres de justícia juvenil; en comparació amb els professionals homes la diferència és importantíssima, i, a més a més, no hi ha cap directora de centre de justícia juvenil; el model femení i el masculí són necessaris per donar una bona imatge, una bona educació, un bon referent als nois i noies que vostès tenen en aquests.

L'altre tema són els recursos per a l'acció preventiva i per a la reinserció laboral. Jo m'he estat mirant les dades de la memòria del 93, perquè la del 94 vostès encara no l'han publicada, i d'aquesta es constata que som pocs. Fent càlculs, a ull, però que em sembla que són més o menys encertats, de 1.125 nois entre setze i divuit anys —ja li ho dic que, aproximadament, perquè no hi ha la xifra, sinó que hi ha gràfiques i he hagut de fer un càlcul aproximat—, només —em sembla a mi— que un 17% ha participat en cursos d'orientació laboral. Ens deia el conseller que des del Departament de Treball s'esmercen molts recursos en aquest tema, però a nosaltres ens agradaria saber com es materialitza, com es concreta i quines són les expectatives d'ampliar aquest recurs per fer possible aquest principi d'oportunitat dels menors que estan en els centres.

L'altre punt era el model de política educativa que es comparteix en alguns centres, no tots, entre Benestar Social i Justícia Juvenil; menors que per causes diferents estan acollits sota el mateix sostre però amb històries de vida totalment diferents. A nosaltres aquest tema ens preocupa, i ens agradaria, donat que vostè s'inicia en aquesta responsabilitat, conèixer també la seva opinió perquè vostè sabrà que molts dels educadors que treballen en els centres són contraris a aquest tipus de barreja de nens de protecció i de reforma. Creiem que les conseqüències no poden ser massa bones.

L'altre aspecte feia referència —però em sembla que ja no cal— a la normativa de règim interior per regular el funcionament de centres. Crec, segons m'ha dit, que el mes de desembre va sortir aquesta normativa de règim interior i que esperem conèixer per poder valorar també des de la nostra perspectiva el funcionament intern de les institucions.

Hi havia una altra qüestió, que també li volia plantejar, i que fa referència, també, a una informació que ens donava el conseller de Justícia, però que nosaltres coneixem, que és que cada vegada més les mesures d'internament dictades pels jutges del Tribunal Tutelar de Menors són menys; cada vegada s'imposen més mesures de llibertat vigilada. Això fa que els centres cada vegada tinguin menys menors, n'hi ha alguns d'ells que estan baixant l'ocupació de places. I nosaltres voldríem saber com vostès pensen reconduir aquesta qüestió, reconduir el model de centres, reconduir les polítiques en medi obert; qüestions aquestes i moltes altres segurament que li podria plantejar jo aquí..., podríem parlar de *ratios*, podríem parlar de mòduls plaça; segurament que tindríem motiu per a una interpel·lació llarguíssima, però el temps no dóna per més, senyora consellera, però creiem que és important que vostès ens contestin aquestes qüestions que els plantejem, que segurament no són molt importants des del plantejament global del que és el tractament de la delinqüència i la reinserció, però que precisament són importants en la vida quotidiana —com deia al començament—, en la vida de cada dia, perquè als menors que encara no tenen un projecte de vida els l'hem de poder facilitar i hem de vetllar des d'aquestes qüestions minucioses i quotidianes per assegurar-los una bona substitució de la família, l'escola, la cul-

tura, la formació, a fi i a efecte que la igualtat d'oportunitats, quan siguin grans, també estigui al seu abast.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable consellera senyora Núria Gispert.

La Sra. CONSELLERA DE JUSTÍCIA (Núria de Gispert i Català): En primer lloc vull saludar els membres de la cambra en ser avui la meua primera compareixença, traslladant aquesta salutació al molt honorable president del Parlament, els il·lustres senyors diputats i senyores diputades de la Mesa i tots els diputats i diputades de la cambra. Amb aquesta salutació vull traslladar el meu compromís de compliment dels deures que com a membre del Govern de la Generalitat, i en aquest cas com a consellera de Justícia, em corresponen davant d'aquesta cambra, i traslladar també el meu oferiment sincer d'estreta col·laboració en tots els temes relacionats amb el Departament de Justícia. És per a mi un gran honor i una gran responsabilitat assumir aquest càrrec i poder servir Catalunya des del Departament de Justícia.

Tinc l'esperança i el desig de posar-m'hi en cos i ànima. Com a record sentimental només vull fer al·lusió al primer conseller de Justícia, el senyor Ignasi de Gispert, el qual va tenir la seva primera intervenció davant d'aquesta cambra l'any 80, ara fa quasi quinze anys. Per mi aquest fet té un doble valor històric i sentimental.

I dit això, passo a contestar la interpellació formulada per la senyora diputada. Des de l'any 81 fins avui han transcorregut catorze anys, on la política d'atenció als menors, seguint una mateixa línia, ha anat avançant marcada per diferents fases, totes elles orientades a una única finalitat: la protecció dels menors desamparats i el tractament de la delinqüència infantil i juvenil per aconseguir, en definitiva, la seva reinserció social en el seu propi entorn. Aquestes fases han estat delimitades per les diferents normes que s'han promulgat al llarg d'aquests anys; fases que esmentaré per assenyalar així les grans línies d'actuació que en aquesta matèria ha endegat el Govern i pensa endegar en el futur. Des de l'assumpció de les competències l'any 1981 en matèria de menors el Departament de Justícia es va proposar com a objectiu prioritari l'aprovació d'un conjunt de normes que superessin les normatives administratives existents fins aleshores i que havien quedat obsoletes i desfasades.

La primera fase comprèn el període 81-85, que va culminar amb la publicació de la Llei 11/1985, de 13 de juny, de protecció de menors, llei modèlica en aquell moment en comparació amb la resta de l'Estat; encara avui, moltes comunitats autònomes es troben sense una llei d'infància i d'altres acaben d'aprovar molt recentment les seves. Prèviament s'havien pres altres decisions polítiques com la creació de la Direcció General de Protecció i Tutela de Menors, la creació d'una xarxa de delegats d'assistència al menor per tot el territori i la desaparició dels grans centres massificats amb la creació de centres més reduïts. Els tres àmbits de la Llei –la prevenció, el tractament de la delinqüència i la tute-

la dels menors– van ser desplegats pel Decret 162/86, de 9 de maig. Amb aquestes dues normes restà constituït el marc general de l'actuació del Departament de Justícia en aquesta matèria.

La segona fase l'hem de referir als anys 87 i 88, ja que el marc normatiu referenciat no va quedar estàtic ni aliè als canvis continus que la protecció de menors, en general, i la justícia juvenil, en particular, han experimentat des de l'any 86 fins ara. La publicació de la Llei 21/87, d'11 de novembre, de modificació del Codi civil en matèria d'adopcions, i la creació del Departament de Benestar Social l'any 88, la modificació de la Llei 11/85, de protecció de menors per la Llei 12/88, de 21 de novembre, i la reassignació de competències entre els Departaments de Justícia i Benestar Social en matèria de menors, on pel Decret de 21 de novembre del 88 es van crear la Direcció General de Justícia Juvenil i la Direcció General d'Atenció a la Infància, va permetre la transferència a la segona de totes les funcions de protecció i atenció al menor, restant en el Departament de Justícia el que en l'àmbit de les institucions europees es coneix com a justícia juvenil, és a dir, la franja d'edat que sense ser majors d'edat penal tenen incidències en l'àmbit penal i criminològic i que poden ser susceptibles de mesures judicials concretes.

La tercera fase ve precedida per una etapa de transició emmarcada per l'arribada a Catalunya dels primers jutges especialitzats en matèria de menors, la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei reguladora dels tribunals tutelars de menors, la intervenció dels fiscals en els processos, la creació i implantació des de Justícia de mesures innovadores i programes educatius vers els menors de reforma, la creació d'equips tècnics especialitzats i l'actuació en el medi obert. La publicació de la Llei orgànica 4/92, de 5 de juny, sobre la competència i procediments dels jutjats de menors, marca la tercera fase, la qual sota criteris de modernitat i eficàcia regula totes aquelles experiències, mesures innovadores i programes educatius que consoliden i avalen les experiències elaborades i implantades pel Departament de Justícia des de l'any 1984.

És també en aquesta fase on es treballa en la modificació del Codi penal, defensant l'elevació de la majoria d'edat penal als divuit anys, seguint els criteris de Nacions Unides i aconseguint fins al moment una interpretació àmplia per part dels jutges d'instrucció i del penal i del ministeri públic de l'article 65 del Codi penal actualment vigent en el sentit de difondre en l'àmbit de la judicatura els programes educatius desenvolupats i l'aplicació del contingut de la reforma a fi de substituir la presó provisional d'un menor de divuit anys i major de setze per l'internament en un centre de reforma durant el temps que duri la mesura cautelar, sempre que les circumstàncies del jove i el fet ho aconsellin, o bé que aquells joves infractors de setze a divuit anys als quals s'ha imposat una pena de privació de llibertat i estiguin disposats a adaptar-se al projecte educatiu dels centres de justícia juvenil puguin complir la condemna allunyats dels delinqüents adults en un àmbit diferent al penitenciari, més adequat a les necessitats educatives de la seva edat.

És la Llei orgànica 4/1992 la que introdueix canvis substancials en la regulació del procés aplicable als menors d'edat penal i és a partir de la seva vigència que reconeixen a nivell normatiu tots els programes educatius dissenyats i implementats pel Departament de Justícia, essent Catalunya una de les poques comunitats autònomes que van complir immediatament amb el contingut de la Llei, ja que des de feia anys havia creat una xarxa de centres i professionals que estaven preparats per a la reforma.

I entrem ja en la quarta fase, que ve marcada per dos objectius bàsics: el primer, la continuació, d'acord amb els principis bàsics de la Llei 4/92, dels programes educatius i la seva consolidació, i, punt 2, seguir la política d'intensificació i defensa de l'elevació definitiva de la majoria d'edat penal als divuit anys, aportant propostes en aquest sentit al Govern de l'Estat per introduir aquest aspecte en el nou Codi penal. És en aquest fase on també ens trobem ara, en què poden aportar dades del desenvolupament dels programes educatius regulats a l'esmentada Llei 4/92, així com del resultat de l'experiència emmarcada per l'aplicació a Catalunya de l'article 65 del Codi penal en el sentit que abans he dit. Programes educatius que es basen en cinc línies bàsiques i que marcaran el futur de la política que el Departament de Justícia vol endegar d'ara endavant respecte dels joves que estan sota mesura judicial; política aquesta que vindrà més referendada si finalment s'aconsegueix la fita, des de tant temps buscada, d'assolir la majoria d'edat penal als divuit anys, elevant fins i tot la possible actuació de les execucions de mesures i programes ja implementats a la franja dels divuit-vint anys, amb dependència òbviament de la reforma prèvia de l'actual Codi penal.

En l'àmbit jurídic restava l'elaboració d'una normativa de règim interior dels centres que superés les primeres normes de funcionament intern elaborades per l'antiga Direcció General de Protecció i Tutela de Menors, i és a finals de 1992 que es crea una comissió de treball encarregada de redactar una proposta de normativa de règim intern dels centres de justícia juvenil, que regulés en el marc de la Llei 11/85 i especialment del seu article 27 els drets i obligacions dels menors, els diferents règims d'internament, el règim de sortides, les peticions i vies de queixes, el règim disciplinari, la relació amb l'autoritat judicial i altres aspectes relacionats.

El treball de la Comissió ja ha finalitzat i ha quedat redactada la normativa de règim interior dels centres de justícia juvenil. Finalment, s'han elaborat diferents informes en ordre a proposar la redacció d'un avantprojecte de llei de modificació de la Llei 11/85, que han finalitzat en la presentació d'una proposta, que tinc sobre la taula, actualment en revisió i que abasta els següents aspectes: regulació del règim disciplinari dels menors internats, ja que l'actual regulació resulta insuficient; regulació de la potestat sancionadora tipificant les faltes i sancions, adequant-la a la Llei 30/92, del règim jurídic de les administracions públiques; regulació de mitjans especials de contenció a utilitzar en situacions d'especial alteració de l'ordre, i facultar el Govern perquè aprovi el reglament de règim interior dels centres.

Altres iniciatives que tenim entre mans són les següents: constitució d'una comissió a nivell estatal per a l'estudi dels recursos necessaris per a la franja setze-divuit anys, proposta-estudi jurídic-pedagògica i llei penal juvenil, proposició de llei de modificació total de l'article 65 de l'actual Codi penal en el cas que s'endarrerixi el debat del nou Codi penal.

Vull acabar recordant els set principis bàsics que presideixen totes les actuacions de la Direcció General de Justícia Juvenil i que seguiran presidint-les: primer, igualtat davant la llei; segon, respecte als drets i garanties; tercer, individualització de les respostes; quart, principi de responsabilització del menor; cinc, principi de transitorietat; sisè, principi d'intervenció mínima, i setè, prioritització de la intervenció en el mateix entorn.

Crec que amb tot això he contestat en part la interpellació de la senyora diputada sobre els propòsits de capteniment del Govern en matèria de tractament i reinserció dels joves infractors.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora consellera. La senyora Rosa Barenys pot formular la rèplica durant cinc minuts.

La Sra. BARENYS: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, jo li agraeixo tota la informació i la recordança del marc normatiu que regeix en la Direcció General de Justícia Juvenil, però, com li deia al començament, el meu interès no era aquest: l'interès del Grup Socialista era fer un debat sobre les microqüestions, eh?, les qüestions de la vida quotidiana. El debat general ja l'hem tingut en moltes ocasions, i jo no sé ara com he de continuar, és a dir, jo no sé si portar aquests temes a la moció que presentarem a fi i efecte de poder propiciar aquest debat amb més profunditat, no amb vostè sinó amb el diputat en qui vostè delegui, si fer-li un conjunt de preguntes perquè vostè em pugui explicitar totes aquestes qüestions com es desenvolupen, quins problemes tenen o com s'estan portant a cap, o demanar-li que vingui a la Comissió de Justícia per poder fer un diàleg vostè i jo i els diputats que vulguin sobre totes aquestes qüestions.

Bé, reflexionaré sobre la qüestió, senyora consellera, i veuré de quina manera vostè pot donar satisfacció al que jo li havia plantejat en aquesta interpellació. Vull dir també que potser la interpellació estava plantejada d'una manera molt global i vostè no ha acabat de captenir el que li volia dir, però és la fórmula, és la tècnica que utilitzem en aquest Parlament, perquè, si no, les interpellacions no passen pel procés, no entren si no estan plantejades d'una manera molt globalitzada.

Per tant, jo agraeixo el que vostè m'ha dit, i li demano que continuï a la disposició d'aquest Grup per poder aclarir tots aquests temes que han quedat per contestar en aquest procés d'interpellació.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. La senyora consellera?

La Sra. CONSELLERA DE JUSTÍCIA: Senyora Barrenys, jo penso que sí que he contestat bastant el que vostè em demanava; hi ha dues o tres preguntes que vostè fa que intentaré recordar els meus passats a Justícia per intentar veure si el que no ha sortit en la meua intervenció pot sortir ara.

Vostè preguntava pel projecte educatiu marc. Jo crec que li he explicat quin és el projecte educatiu de justícia juvenil: és un projecte que comença l'any 81, que no s'acaba i que no serà mai aliè a l'evolució de l'entorn i de la societat.

Vostè demana o diu que hi ha una manca de formació dels professionals. No hi puc estar d'acord. És possible..., no ho sé, no he tingut temps de mirar si l'any 94 hi havia dos cursos... Estic quasi convençuda que no se li ha donat bé la informació. El Centre d'Estudis Jurídics i de Formació Especialitzada es va crear inicialment i sobretot per a la formació dels menors atesos per Justícia Juvenil, i crec que això s'ha anat seguint, i, si no, aquí ja prenc en consideració la seva petició perquè crec que és molt important la formació dels professionals.

Diu que hi ha poca presència femenina. És possible. En aquest moment sé que hi ha una directora de centre i una subdirectora. En part, aquí potser aprofitaré la meua condició de dona per atendre més aquesta petició, però també ha de ser que estigui preparada.

Respecte als recursos d'acció preventiva i reinserció laboral, jo crec que s'ha avançat, el que passa és que són programes que van començar l'any 90 i l'any 91 d'una manera molt incipient. Estic disposada a donar-li tota la informació que calgui, sigui a través de preguntes, sigui a través d'intervencions davant de la Comissió de Justícia. Estic oberta, com he dit al principi, a explicar quina serà la política que el Departament de Justícia a partir d'ara pensa endegar en matèria de justícia juvenil.

I respecte a això últim que vostè ha dit, el model dual de política educativa de la Direcció General d'Atenció a la Infància, als menors de Protecció i als menors de Justícia Juvenil, jo crec que fins ara s'ha fet bé, i penso que en el moment que es va decidir pel Govern de la Generalitat diversificar les dues polítiques va ser un moment positiu: encara estem sols, no hi ha cap comunitat autònoma que vagi darrere —sembla que Andalusia s'està plantejant aquest model—, i crec que durant uns anys aquest model havia d'anar molt unificat, precisament perquè el personal que hi havia al Departament de Justícia era un personal que tenia una formació molt especialitzada. I nosaltres, a través de convenis, col·laborem amb la DGAI, amb la Direcció General d'Atenció a la Infància, precisament de prevenció en la franja de menors que tenen un elevat risc de delinqüència. Jo crec que s'ha fet això, i potser sí que és un plantejament de futur —i en aquest moment, doncs, no li puc dir quin serà, però estic oberta a les seves consideracions— pensar si això, en un moment determinat, s'hauria d'acabar i dividir. Jo crec que no s'hauria de tornar a unificar, però també estic oberta a aquest nou plantejament.

I res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. *(Remor de veus.)*

Se suspèn la sessió durant cinc minuts.

(La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del matí i nou minuts i es reprèn a les dotze del migdia i un minut.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Alteració de l'ordre del dia

La presidència demana l'assentiment de la cambra per alterar l'ordre del dia en el sentit següent: tramitar acte seguit el punt número 9, que és la interpellació sobre la salut mental. Hi ha assentiment? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la salut mental

Per consegüent, passem a tramitar la interpellació sobre la salut mental, presentada pel diputat senyor Josep Maria Reguant, que té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el tema de la salut mental i el tractament que hi donen els diversos governs al llarg de la història marca el sentit progressista o regressiu dels esmentats governs. Val a dir que el Govern de la Generalitat, des de 1980, des del primer govern Pujol, va manifestar sempre la seva voluntat de fer-se càrrec de la salut mental i de l'assistència sanitària des de la primera hora. De totes maneres, sempre va trobar dos esculls molt difícils de salvar: un era la manca de traspassos i transferències, i l'altre la manca de recursos. I, en això, encara hi estem el 95, quinze anys després, i és veritat.

De totes maneres, durant aquest període de temps s'han fet coses: la Llei de sanitat de 1986, de l'Estat, va obrir un bri d'esperança per modificar la situació, per bé que aquesta Llei no contemplava ni el finançament concret de la salut mental, ni tampoc que es fessin els traspassos i transferències de les diputacions a les comunitats autònomes. Ens hem de situar, en realitat, el 1990, la Llei 15/1990, de 9 juliol, per fer un pas important en aquest sentit. Abans, per això, deixin-me dir de passada que s'havien fet diverses iniciatives, com, el 1987, la xarxa d'atenció a drogodependències, en col·laboració amb les entitats locals; el 1988, la xarxa de salut mental infantil i juvenil, els CAPIP, és a dir, posat en funcionament, i el 1989 s'havien donat 1.000 milions de pessetes perquè funcionés millor l'assistència psiquiàtrica de les diputacions, que era qui tenia la missió de fer-ho. Per tant, aquesta actitud i aquesta definició política, voluntat política de dir: «Volem fer salut mental, volem ocupar-nos d'aquest extrem a Catalunya...», ho volien fer, i, a més, feien aquests signes que provaven que ho volien fer.

Allò del 1990, el 9 de juliol, és un pas molt important envers aquest sentit, perquè ja es preveu la integració de l'assistència psiquiàtrica, la creació del Servei Català de la Salut

i també la possibilitat d'assumir els traspassos i competències a les diputacions catalanes en els termes que establia la Llei 5/1987, de 24 d'abril; per tant, això sí que realment ja va ser un pas substancial en aquesta direcció. Tant era així que, també el 90, es va signar un conveni molt important amb la Diputació de Barcelona a fi que per delegació la Generalitat faria l'atorgament i la gestió dels concerts d'assistència psiquiàtrica. Per tant, una de les primeres dificultats, que era la qüestió que no tenien les transferències fetes, aquí gairebé se soluciona i..., o almenys tothom creu que la Generalitat prendrà la iniciativa en això, i es prova que Iniciativa fa una moció, l'any 91, que s'aprova en aquesta cambra, i es diu..., s'aprova la Moció, que diu que es farà un pla quadriennal de salut mental. La realitat és que no arriba fins al novembre del 94, però en aquell moment tothom pensava que això es faria. Encara la Generalitat allega, per no fer-ho, que no té els traspassos de les diputacions, que no es farien fins a l'1 d'octubre de 1992; les diputacions, de fet, vull dir, les diputacions de Lleida, Tarragona i Girona. A partir d'aleshores, el Pla ja és possible, el Pla es fa, i el novembre del 94 és presentat a la Comissió corresponent.

Parlem, doncs, tal vegada, un moment del Pla. Jo me l'he estat mirant amb tot deteniment, i crec que té de positiu la capacitat per descriure programes, situació..., moment situacional de l'assistència psiquiàtrica, necessitats a cobrir, objectius, programes, tot allò que des d'un punt de vista tèdic fa falta per abordar una situació i resoldre-la. Una altra cosa és que en el mateix document es pot llegir amb claredat que una cosa és allò que deien, aquella esperança de què es volien ocupar, i una altra cosa quan vostès se n'ocupen: segueix sent amb la manca de recursos; la manca de recursos que a partir d'ara ja no podran allegar, perquè des del Govern de l'Estat, com vostè sap, senyor conseller, ja s'inclou la salut mental dintre del règim general d'assistència a la població i, per tant, això són uns recursos que podran invertirlos a cuidar aquests aspectes, dels quals vostès sempre han dit que es volien ocupar.

Llegint, però, el document, és exactament... —així vostè ja em precisarà i jo també li ho replicaré. Deixi'm que li digui, senyor conseller, que quan vostè va presentar aquest Pla de salut a la cambra va semblar una cosa... Jo me l'he llegit, tant la seva intervenció com tot el document, i, realment, hi han aspectes difícilment acceptables. Per exemple, situen que a la Seguretat Social l'assistència psiquiàtrica comença a entrar, per bé que mínimament —està documentat al *Diari de Sessions*—, l'any 40; com vostè sap, l'any 40 no existia l'assegurança obligatòria de malaltia, que es va crear l'any 44, no?, en el primer Ministeri de Treball del Girón de Velasco, del 41 al 57. Per tant, hi han grans imprecisions, hi han dades que realment fan que totes les dades que vostès esmercin tinguin molt poca significança, siguin irrelevantes i tinguin molt poca fiabilitat, i li vaig a dir per què i li'n vaig a posar exemples.

Per exemple, manifesten vostès que en cinc anys desplegaran la xarxa de dia a cadascuna de les comarques de Catalunya, i aquesta és una prioritat de vostès, i és fonamental si

tenim en compte els objectius del Pla, que un d'ells és donar assistència continuada; per tant, els centres de dia són absolutament imprescindibles. Es diu això, que faran en cinc anys una xarxa de centres de dia. L'afirmació no es manté dempeus, ja que no es fa referència als recursos que vostès preveuen disposar per crear a cada una de les comarques catalanes un centre de dia. Vostès diuen, per exemple, que a Girona preveuen vostès crear centres de dia al Baix Empordà —m'ho diu en una contesta que jo li faig a vostè, senyor conseller—, i la veritat és que el Pla de salut, en el capítol de noves inversions o accions previsibles per a l'any 95 i següents no està contemplada cap tipus d'inversió al Baix Empordà; per tant, això, documentalment, es pot provar. Encara més, si hom observa la inversió feta durant els quatre anys en centres de dia a Lleida, Tarragona i Girona, veiem que l'any 94 es van invertir 39 milions de pessetes a cada regió sanitària. Amb aquest ritme, nosaltres ni l'any 2050 tindríem la xarxa que vostè diu, ni pels recursos, ni tampoc es va dibuixant una voluntat política de verbalitzar aspectes a resoldre i que, en canvi, a l'hora de la veritat els recursos no l'hi deixen arribar.

Diu vostè, per exemple: «La salut mental és un tema prioritari; incrementem el 10%, 7 punts diferencials amb el que creix en general.» Home, però això ha de dir-ho en funció del que inverteixen en salut mental. Vostès estan invertint el 91..., el 92 un 1,4% del pressupost de Sanitat, i el 95 estan invertint el 2,08%, 0,2 dècimes per any. Per tant, si vostès diguessin que creixen el 10% i comparéssim el que invertim nosaltres amb el que inverteixen els altres països de la Unió Europea, ens adonaríem que estem a anys-llum; per donar-li'n només un exemple. Fixi's bé: el National Health Service, d'Anglaterra, l'any 61-62 invertia 6.000 milions més que no està invertint vostè l'any 95 en salut mental. Per exemple, el sistema de salut mental federal dels Estats Units invertia sis vegades el que vostès estan invertint l'any 71. Vull dir, el tema de la salut mental és un tema que vostès el tenen molt en segon terme, perquè no han presentat en aquest Pla de salut quines són les necessitats globals que té el país, per bé que coneixen que el 2,8% dels habitants de Catalunya pateix trastorns mentals severos i que l'1% pateix esquizofrènia; però després no hi ha cap tipus de planificació, de previsió, per assolir tota aquesta potencial demanda en el seu Pla de salut, no hi ha absolutament res.

Deixi'm que li digui que, per tant, quan vostès manifesten que de l'any 90 al 94 incrementen un 171% la concertació, o quan diuen que s'han incrementat els centres de dia un 915%, home, han de dir en relació a què. Vostès incrementen això perquè passen de nou centres de dia a trenta-quatre centres de dia, diguéssim, no? Home, no, però cal dir si aquests centres... Escolti, per fer amb correcció, obtenir els objectius del seu Pla de salut, ha de tenir la fita final, quina és, per dir: «Miri, només..., hi arribarem al cap de quinze anys.» D'acord, però llavors sabrem el que invertim, veurem el que necessitem i si ho assolirem o no, però si només ens dona informació parcial el que està fent és amagar el cap sota l'ala, perquè, en realitat, d'alguna manera, vostè

s'escuda en el fet que no tenen recursos. Home! De qui és la responsabilitat política de no tenir recursos? És de vostès la responsabilitat política, senyor conseller.

Miri, parlem de demències un minut, només. Cada vegada que surt a l'opinió pública que manca atenció a una determinada malaltia mental, anorèxies, que vostè diu que ja faran un centre en tres anys parant atenció al tema... Demències: a demències tenim seixanta mil malalts d'Alzheimer a Catalunya; nou mil a les comarques de Girona. Per donar tractament a aquests nou mil pacients nosaltres disposem d'una unitat de demències a l'Hospital de Santa Caterina, amb un dia de visita a la setmana, un neuròleg, dos psicòlegs i una assistent social i sis mesos de llista d'espera; un centre de dia especialitzat per a vint persones. Ja em dirà vostè si això pot dar tractament a nou mil..., a una demanda potencial de nou mil.

Veiem, també, que, per exemple, en hospitals de dia... Miri, he llegit els seus informes pel que fa referència a l'assistència psiquiàtrica d'hospitals de dia de l'any 91. L'hospital parcial, l'hospital de dia no hi és present. Per què? Doncs, perquè només tenien, l'any 90, 80 llits, vostès tenien; el 93 passen a 105, i per al 95 ens n'ofereixen 155. Home, realment, vull dir, això és posar una molla a cada punt per no dar de menjar absolutament a ningú. És a dir, els hospitals de dia, senyor conseller, són, des de l'any 60, una prioritat i són d'ús generalitzat als Estats Units i a Europa. Per què? Perquè formen part del que vostè deia de l'atenció continuada. Com podem...? És a dir, l'única cosa que fa el Pla de salut és: no fa ni prevenció, no fa detecció precoç –si no, ja m'ho explicarà vostè–, fa assistència psiquiàtrica molt insuficient i rehabilitació molt condicionada, perquè ja veiem que en centres de dia, en hospitals de dia, no hi estan invertint absolutament res, molt poc.

Aquest és, en principi, el plantejament del que li volia dir: que el Pla de salut presenta una voluntat política d'assumir aquesta matèria, però una realització tangible de nul·la atenció en aquest sentit. I dic nul·la perquè vostès no estan invertint sinó el 17% del que faria falta per donar... I això ho dic jo, que estic sol; vostès ho poden calcular molt millor que jo. Vostès estan veient 22.000 primeres visites a tot Catalunya; això li permet extrapolar més o menys una demanda potencial, que no ho fan en cap cas. És a dir, vostès estan movent-se en termes de salut mental sense macromarc de referència, i, per tant, totes les dades són ben rebudes, són de bona intenció, que vostès volen fer, que volen tirar endavant, però la realitat és que tardarem molts anys a poder tirar endavant de manera satisfactòria la demanda potencial de Catalunya.

De moment em paro aquí. Escoltaré amb atenció la seva rèplica i després seguiré...

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Xavier Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias i Vidal de Llobatera): Honorable senyor

president, senyores i senyors diputats, senyor Reguant, he escoltat atentament el que vostè em diu sobre el Pla de salut mental, i jo crec que confon absolutament el que és un pla de salut mental amb el que és un pla de serveis, no? Nosaltres vam fer el Pla de salut de Catalunya, i un dels capítols que vam deixar pendents de desenvolupar va ser precisament el Pla de salut mental. I això s'ha fet l'any 94, s'ha fet a través d'un gran esforç de més de dos-cents cinquanta professionals, que han buscat la manera de posar-se d'acord amb els plantejaments, amb les línies bàsiques que han de desenvolupar la salut mental a Catalunya; això vol dir marcar-se uns objectius, marcar-se la tendència que fa que nosaltres avancem i que faci possible que l'atenció de la salut mental a nivell de Catalunya, doncs, estigui absolutament integrada dintre del servei sanitari públic.

Fa encara no deu dies, per primer cop, resulta que les prestacions de salut mental estan dintre del sistema sanitari públic; per primer cop, i aquest és un fet important, que no vol dir que això estigui finançat –vostè ho sap perfectament–, és a dir, una cosa és que per primer cop s'hagi reconegut que la salut mental és una prestació del sistema sanitari públic, i una altra cosa molt diferent és que estigui finançat. Hi ha molts problemes de finançament; s'haurà de prioritzar els propers anys, evidentment, la despesa sanitària intentant donar resposta a tots els temes de la salut mental. Vostè em parla del 81, del 80, tot de dades, no?, que són dades de moments en què la Generalitat tenia una eina de planificació, però la dificultat que, evidentment, no teníem traspassats els serveis de salut mental. Ara tenim traspassats els serveis de salut mental de Girona, de Lleida, de Tarragona; no tenim traspassats els serveis de salut mental de Barcelona; tenim subrogats els concerts de Barcelona, fet que ens permet influir d'una manera evident i molt directa sobre l'atenció, i malgrat aquesta situació incòmoda i que a mi em deixa una mica perplex, que no s'acabin de produir aquests traspassos definitivament, nosaltres, és evident que agafem i assumim la responsabilitat i funcionem o intentem funcionar com si aquests traspassos s'haguessin produït. I això ha fet que es creés aquesta situació que jo li deia, la situació d'aconseguir tenir a nivell nostre un pla de salut mental i intentar aconseguir que l'any 95 nosaltres aconseguim desenvolupar un conjunt de temes que ara li citaré.

L'any 1995 els objectius fonamentals del Programa de salut mental estaran relacionats, precisament, amb el desenvolupament d'aquest Pla. Potenciarem l'elaboració dels plans de salut mental de les diferents regions sanitàries; crearem les comissions regionals de salut mental del Servei Català de la Salut per preservar les especificitats d'atenció psiquiàtrica i promoure la salut mental en la gestió descentralitzada quotidiana dels serveis, i sobretot, per defensar els drets de les persones amb trastorns mentals severos que són ateses pels serveis assistencials de finançament públic. Pretenem desenvolupar el sistema d'informació de salut mental per tal d'aconseguir una millor avaluació i planificació dels serveis esmerçats. Bàsicament, ja se n'han definit tres: el conjunt mínim bàsic de dades d'alta hospitalària, el sistema

d'informació dels centres de salut mental i el registre epidemiològic de trastorns mentals severos.

Endegarem un seguit d'estratègies i activitats per tal d'afavorir el canvi cultural de la societat envers els trastorns mentals promovent debats públics, informacions sobre serveis útils a la població. Disposarem d'un pla de formació per tal que les institucions productores de serveis puguin adaptar-se als canvis requerits tot preparant i formant els professionals sanitaris i els gestors en l'àmbit específic de la salut mental.

Implementarem el contracte de serveis de salut mental i de la cartera de serveis. En aquest sentit, durant el 95 aquest contracte serà l'instrument que materialitzarà la relació entre l'entitat compradora dels serveis assistencials necessaris i les entitats proveïdores de serveis de salut mental. Cada any es fixaran les activitats a desenvolupar, les tarifes de serveis, els objectius de salut, la qualitat dels serveis i els indicadors d'avaluació, que aquest és un aspecte, en ocasions, oblidat, a nivell de la salut mental. La cartera de serveis serà la definició de les intervencions terapèutiques, agrupades per grups prioritaris de patologies, que s'oferiran als usuaris, com la relació de serveis de prestació pública per tal d'introduir elements de qualitat assistencial en la gestió dels serveis i centres sanitaris. Es fixaran normes de qualitat que prenguin com a referència les diverses experiències que en l'àmbit de la salut mental s'estan desenvolupant en la resta de països europeus.

Un dels instruments més importants que es desenvoluparà durant l'any 95 no serà el Pla de salut mental, sinó el Pla de serveis de salut mental; és un compromís que nosaltres tenim d'establir amb aquest Pla quines són les tendències de canvi dels serveis assistencials psiquiàtrics a Catalunya, la reconversió i modernització dels hospitals psiquiàtrics i serveis especialitzats i de suport a l'atenció primària de la salut, les necessitats de noves unitats hospitalàries i de serveis de rehabilitació comunitària i els programes d'assistència de les crisis agudes i d'atenció domiciliària, entre altres.

Aquest Pla de serveis mentals és un pla que, atesa evidentment la limitació de recursos econòmics que tenim, perquè hi és, s'ha dissenyat i s'aplicarà per un període de cinc anys, a comptar del 96, que no vol dir que ja no s'hagin fet moltes coses, que es facin en el 95.

Es preveu la construcció d'un seguit de centres de dia que puguin donar cobertura a les necessitats de cada una de les comarques catalanes; aquest projecte d'atenció als malalts psíquics inclourà plans específics per a cada comarca d'acord amb les necessitats i les característiques de cada una d'elles, no? A part d'això, tenim —i es potenciarà— aquest Consell Assessor sobre Assistència a la Salut Mental, i vostè sap bé..., li pot agradar o no i pot trobar que és insuficient, però donada la situació que tenim nosaltres, pressupostària, el fet que l'any 95, doncs, s'incrementi tot el pressupost de salut mental en un 9,75 és una xifra que, evidentment, vostè pot opinar que és insuficient, jo també crec que és insuficient, però és la que tenim i jo crec que és una xifra realment important. És una xifra realment important i que si nosaltres

podem mantenir unes xifres com aquesta sostingudes durant tres o quatre o cinc anys, nosaltres, doncs, tindrem una millora important en la salut mental.

Vostè ha fet una visió molt catastrofista, que no comparteixo en absolut —no comparteixo en absolut—; nosaltres tenim, és cert, una situació en salut mental que l'hem de posar al dia. Jo crec que s'estan fent grans esforços; tenim un pla clar, tindrem a final d'aquest any un pla de serveis que serà tremendament útil i vostè diu: «Escolti, no han fet moltes coses, no entenem allò dels centres de dia, no entenc res.» Home, jo, sincerament, té vostè la meua Conselleria a la seva disposició, ho sap de sempre, i si vostè ens preguntés, doncs, sabria que —fixi's vostè— en els últims vuit mesos —en els últims vuit mesos—, malgrat les dificultats i que vostè digui que no fem res —que no fem res—, fixi's vostè el que hem fet nou: hem obert el centre d'atenció primària en salut mental Jaume Vilaseca i Pujades, de Mollet del Vallès; hem obert el centre de dia a Pi i Molist, gestionat per la Fundació Hospital de Sant Pau; hem fet el centre en salut mental infantil de l'Alt Penedès-Garraf; hem fet la unitat de crisis de l'Hospital Psiquiàtric de Salt; hem fet el centre de dia de salut mental del Gironès i Pla de l'Estany; hem fet el centre de dia de salut mental de l'Alt Empordà; hem fet el centre d'atenció primària en salut mental de l'Alt Empordà; hem posat la unitat de crisis d'adolescents Benito Menni, de Sant Boi.

Inauguracions que es produiran en els propers mesos: l'hospital de dia Llúria, gestionat pel Centre de Psicoteràpia de Barcelona, això es farà el juny del 95; el centre de salut mental de Sant Joan de Déu, de Cerdanyola, el 20 de febrer del 95; el centre de dia de malalts psiquiàtrics i crònics a Lleida, que serà al març del 95; el servei de psiquiatria de l'Hospital de Terrassa, que s'obrirà el 5 d'abril del 95; el centre de dia de Mollet del Vallès, la comunitat terapèutica urbana a Llúria, i la unitat d'aguts del Consorci Hospitalari del Parc Taulí.

Si nosaltres poguéssim mantenir un tipus d'activitat així i de construcció de noves coses a aquest ritme, jo, sincerament, li puc assegurar que dintre de cinc anys nosaltres tindrem una assistència psiquiàtrica de la qualitat que tots desitgem.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Reguant pot fer rèplica.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, no em podia contestar d'altra manera, vull dir, i si jo l'interpellés deu vegades, deu vegades em contestaria igual: que vostès fan coses. Jo no dic que no fessin res; jo no utilitzo termes maximalistes mai. Dic que, en funció de les necessitats que hi ha, ni les tenen calculades, ni les tenen previstes, ni al ritme que van donaran satisfacció en un temps prudencial a les demanes socials en matèria de salut mental i d'assistència psiquiàtrica.

Miri, jo no haig de consultar més que el Pla de salut i la seva presentació del Pla de salut, i llegint això, i puix que he tingut temps més que del normal, me l'he pogut mirar amb

molt detall, i per exemple, miri, vostè diu: «Tenim una comissió assessora de dos-cents cinquanta professionals que ens assessoren.» Bé, doncs aquesta Comissió Assessora, quan vostè presenta el Pla de salut, encara no li havia lliurat els seus dictàmens. Hi està d'acord? Perquè vostè mateix ho diu, i si no li llegeixo textualment del *Diari de Sessions*, que en breu rebrà els dictàmens. Quan vostès presenten el Pla, la Comissió Assessora no ha piulat, a menys que vostès prenguin nota quan fan alguna reunió d'algun tipus, i ho diu vostè, aquí, en el *Diari de Sessions*, això. No m'ho estic inventant jo.

Vostès manegen, per exemple, indicadors de salut mental. Diuen, doncs: «El 30% de les visites d'atenció primària són tributàries després d'anar a centres de salut mental.» Vostès no tenen calculat encara el seu estudi propi; vostès fan servir la mitjana de l'OMS, que diu entre 20 i 40, i vostès citen 30, i a última hora citen en Pérez de Tudela, que fa un treball i diu que és del 24%, per exemple. Però vostès encara no el tenen. Aquesta és la veritat.

I quant a aquesta magnífica –vull dir– fila, rosari de realitzacions, no els ho discuteixo pas; home, és clar, malament aniria que amb 11.800 milions de pessetes no fessin coses! Les fan, i no dic ni que les facin malament, i li he dit abans i vostè no ho ha captat, que en el seu Pla, la descripció de la situació dels objectius, dels programes, està ben descrit; crec que és positiu, ho he dit! El que els recursos o la voluntat política, en definitiva, de fornir de més o menys recursos la seva Conselleria fa que li imposin un ritme molt lent, que no donarà solució a curt termini.

Miri, li vaig a posar un exemple clar –un exemple clar. Salut mental al Baix Empordà: miri, el Baix Empordà té 85.000 habitants, aplicant el 2,8% de trastorns mentals severos que diuen estudis nord-americans són 2.380 trastorns mentals severos potencials, un 1% d'esquizofrèncics, 850 esquizofrèncics. Vostès, per atendre aquesta potencial demanda, tenen un centre de salut mental a Palafrugell que treballa un dia a la setmana i que té una llista d'espera de quatre mesos; un centre de salut mental a Palamós amb cinc dies de llista d'espera i dos psiquiatres dos dies a la setmana; un centre de salut mental a Sant Feliu, amb tres mesos de llista d'espera. Es mouen amb això.

Llavors, per fer el seguiment del que es diagnostiqui o es marqui en aquests centres de salut mental, bé ho han d'enviar a centres de dia. El Baix Empordà no en té cap; jo li ho vaig preguntar i em va contestar: «Es preveu a la regió sanitària de Girona, en el Baix Empordà, fer una actuació.» Que en el seu Pla, en les previsions del 95 i successius no està previst fer cap tipus d'inversió, i això és comprovable, està aquí mateix, només cal llegir-ho. De CAP, de places de pis no n'hi ha cap, de CAPIP n'hi ha una, han d'anar tots a Girona. En realitat, hi ha una tremenda desassistència; quan hi ha casos aguts han d'anar a Salt, a la unitat que vostè acaba precisament d'inaugurar al psiquiàtric de Salt. Aquest és el panorama d'una comarca, d'una comarca productiva important. En realitat, això és una cosa que no és discutible; vostès estan dant, com a molt, atenció a un 40% de la potencial demanda, i aquesta és la veritat.

I diu: «I n'invertirem i farem més.» Ja m'ho crec, jo, això, però mentrestant això no sigui... En la nostra comarca no es fa prevenció psiquiàtrica, en salut mental, prevenció; és que no la fan aquí ni enlloc, perquè la prevenció, senyor conseller, vol dir educació sanitària, higiene mental, vol dir corregir la sòcio-etologia de la malaltia mental, vol dir combatre aquelles mateixes coses que el model de societat que nosaltres estem desenvolupant crea: la marginació, l'estrès, etcètera. I això és el que vostès..., és un peix que es mossega la cua: volen donar solucions a aquells problemes que vostès els creen en més mesura que no pas els solucionen, i aquest és un fet indiscutible.

Miri, senyor conseller, vull, per acabar..., i li podria llegir molts zeros més de les seves actuacions en el 94 i 95 a la Regió Sanitària I, II i IV. Vull dir, són zeros tot: és a dir, cap inversió en hospitals totals, en parcials, en centres de dia molt minsa; en centres de salut mental, zeros; zeros absolutament en la previsió del 95 i successius, són tots zeros, diguem-ne. Vostès només pensen invertir en un centre de dia a Tarragona, de cinc places; cada plaça d'aquestes val unes 429.000 pessetes, com vostè sap, i els seus experts, i hi pensen invertir dos milions i mig de pessetes. Llavors, això sí, s'estan fent centres de psicogeriatría, això sí, dos a Tarragona i dos a Girona i un d'unitat penitenciària a Lleida, una unitat de comunitat terapèutica. És tot el que poden fer en el 95 i successius. Faci números: 42 milions de pessetes, més/menys.

Miri, vostè i el senyor president ens diuen –vostè en matèria sanitària, el senyor president de manera global, ens diuen–: «Qui ha de cuidar la nostra mare? Qui ha de cuidar el nostre germà? La família l'ha de cuidar, perquè el servei públic no té més recursos.» Jo dic: no, senyor!, perquè el 80% de les famílies que entre tots hem creat estan baixes de recursos o sense recursos, i mentre vostès fan un pla lent d'atenció a la salut mental i a l'assistència psiquiàtrica estan produint una acció de violència política sobre aquella gent que no pot seguir el seu procés, el ritme del seu procés. Està despenjada, necessita assistència pública i vostès no la hi poden donar. I aquesta és la veritat.

És a dir, la matèria de salut mental és una assignatura pendent del seu Departament que l'han de revisar a fons i jo li faré una moció perquè implementin recursos, els busquin allà on siguin i concretin programes, concretin inversions i intentin donar les dades en relació amb el macromarc, en relació amb els objectius que volen assolir. Aleshores ens entendrem. Mentrestant, és dir: «Anem fent el que podem, no tenim prou recursos i així ens hem de conformar.» Jo crec que aquest no és el camí per resoldre el tema de la salut mental i l'assistència psiquiàtrica a Catalunya.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats; senyor conseller per la seva...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Senyor conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Reguant, vostè diu que així ens entendrem; li asseguro que

no ens entendrem perquè m'és difícil entendre'l; vostè fa uns plantejaments tan confusos, tan summament complicats que, per mi, sincerament, reconec que sóc incapaç de seguir el fil del seu plantejament.

Nosaltres hem fet un pla de salut mental, que vostè jo crec que el minusvalora, vostè diu: «La Comissió Assessora ni l'ha vist»; el Pla de salut mental l'ha fet aquesta gent, aquests dos-cents cinquanta professionals són els que han fet aquest Pla de salut mental. És un pla de salut mental que continua amb moltes comissions, que faran informes i hi afegiran coses, perquè un pla de salut és una cosa absolutament dinàmica que s'ha d'anar revisant constantment i s'hi ha d'anar introduint tots aquells mecanismes que fan que les coses avancin.

És veritat, i vostè en pot fer una crítica, que tenim un sistema de salut mental amb retards importants i aquesta és una realitat, aquesta és una realitat, i el que pretén el Pla de salut mental és corregir aquests retards, i el que es pretén i el que s'ha pretès a nivell del Ministeri de Sanitat amb la inclusió de la salut mental dintre les prestacions sanitàries públiques és reconduir una situació que no era bona cap a una situació millor, i això no s'aconseguirà amb una vareta màgica en vint-i-quatre hores; això s'aconseguirà amb el treball, fent plans seriosos, factibles i, perdoni, crec que no se solucionarà amb aquestes confusions que vostè planteja, perquè jo crec que vostè no sap què és un centre de dia, no sap què és un pis, no sap que és un CAPIP, no sap... Jo crec que vostè fa un plantejament molt complex en què ho barreja tot i no queda clar què és el que vostè vol dir. És a dir, vostè pot dir: «Escolti'm, conseller, vostè s'equivoca, s'han de reduir els llits hospitalaris i s'han de fer més centres de dia», o vostè pot dir: «Escolti, vostès estan esmerçant malament els diners, perquè s'ha de fer més atenció primària», o es pot entrar a la discussió de com la primària de salut mental s'integra amb la primària a nivell global.

I aquests són els grans problemes i aquestes són les grans discussions que es tenen amb els professionals i aquesta és la línia de treball i és la línia que nosaltres continuarem, buscant aquest consens amb les persones que treballen aquest tema, amb les persones que treballen dintre la salut mental, persones que han fet un esforç importantíssim de deixar de banda protagonismes personals per intentar defensar un model de salut mental que sigui aplicable a Catalunya i que sigui aplicable amb els recursos que tenim i que tindrem a Catalunya, deixant-nos de demagògies, deixant-nos de plantejaments estranys. Nosaltres hem de ser realistes, tindrem uns recursos i aquests recursos els hem d'esmerçar bé.

Jo crec que, sincerament, nosaltres tenim la possibilitat, si nosaltres continuem una línia d'inversió important, que vol dir d'augment pressupostari per a la salut mental, no de la inversió que vostè diu, la majoria de coses que nosaltres fem en salut mental la fem via concert, la fem amb entitats privades, entitats que nosaltres no els donem diners d'inversió; la fan ells, la inversió. Nosaltres, si seguim aquesta línia, jo estic convençut que en quatre o cinc anys nosaltres podrem tirar endavant, haurem aconseguit —haurem aconse-

guir— un nivell de salut mental important, d'atenció de la salut mental important a nivell de Catalunya.

Aquesta és la línia que seguirem. Jo lamento haver-li-ho de dir, perquè jo crec que el seu plantejament és sincer, de voler que vagi la salut mental endavant, però li reconec, li reconec que vostè fa un tipus de plantejaments que a mi se'm fa molt difícil de seguir i difícil de poder concretar coses d'acord amb vostè. Se'm fa francament impossible i, per tant, lamento dir-li que haurà de fer una moció, però que si no canviem aquest tipus d'ambient, de plantejaments, serà difícil que arribem a un acord.

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. (*El Sr. Reguant demana per parlar.*) El senyor Reguant, per què demana la paraula?

El Sr. REGUANT: Per contradiccions sobre la base no argumentada, base errònia del senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: És que és per definició, en la interpellació hi ha contradiccions.

El Sr. REGUANT: El contingut del senyor conseller en algun moment és ofensiu i en algun altre...

El Sr. PRESIDENT: En el moment de la Moció podrà vostè ressaltar-ho i defensar-ho, a més.

El Sr. REGUANT: Home, però vull dir...

El Sr. PRESIDENT: No li dono la paraula, no, ho sento, eh?

Interpel·lació sobre la participació de les zones rurals de Catalunya en els fons estructurals de la Unió Europea

El Sr. PRESIDENT: Punt setè de l'ordre del dia: interpellació sobre la participació de les zones rurals de Catalunya en els fons estructurals de la Unió Europea, presentada pel diputat Sr. Daniel Terradellas. Té la paraula.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, convindran amb mi, estaran d'acord amb mi que la integració d'Espanya, i per tant també de Catalunya, a la Unió Europea és recent, i per tant que genera confusió i desconeixement de les seves polítiques i de l'aprofitament dels recursos que ajuden a programes i a projectes que encaixen en els propòsits de la Unió.

Suposo que passarà temps encara i es necessitarà molt d'esforç per aconseguir un coneixement generalitzat de les vies d'accés, els ajuts i els recursos de Brusselles. Aquesta situació difícil té solucions per als qui tenen capacitat d'estar al dia, de fer projectes, de defensar-los en els entramats administratius de la Unió Europea, però evidentment dintre d'aquest paquet —el que en diríem «els capaços», i per tant que són els grans, tant públics com privats— no hi entra el món rural, que per les seves característiques de realitats petites i de dispersió generen, com és lògic, una descoordinació, una manca d'informació, i per tant una impotència o una insuficiència que tots plegats a vegades sofrem.

Però, en canvi, són evidents les necessitats del món rural, necessitats en equipaments, en infraestructures, no només per ells mateixos, sinó per l'equilibri del territori si volem un país, una Catalunya harmònica. Existeix encara una descoordinació institucional precisament en un camp que implica treball i col·laboració des de l'Administració local —que seria el petit de l'Administració— fins a la Unió Europea, passant pels consells comarcals, la participació de la Generalitat i de l'Estat. Cal, al nostre entendre, un reajustament del paper de les administracions públiques en aquest cas.

Per altra banda, hem sofert —i ho explicaré més endavant— una inconnexió en la preparació dels programes operatius del 94 al 99 pel món rural i la coincidència en el temps de presentació dels projectes de les zones 5.b i de les iniciatives comunitàries, com són, per exemple, el Leader, que afecta directament el món rural, o l'Interreg, en el cas de les zones frontereres. Ha coincidit en el temps amb les esmenes i els plans d'actuació comarcals, que també, en definitiva, són una llista de propostes dels diversos ajuntaments.

Les zones rurals a Catalunya intenten bàsicament obtenir ajuts de la Unió Europea dels genèrics del fons 5.b, i per tant dels fons estructurals Feder, FEOGA i fons socials europeus, i també en alguns llocs de Catalunya —zones rurals— a través de l'objectiu 2, a través del Feder i del Fons social europeu, tot i que aquest és un cas ben petit i puntual. Lògicament, també n'esperen d'iniciatives comunitàries puntuals, com és l'Horizon, com l'Adapt, el Leader, el Convert, el Retex, etcètera.

Si agafem el mapa de Catalunya, senyores i senyors diputats, veurem que el nostre no és un país inclòs dintre de l'objectiu 1 de la Comunitat. Sortosament, superem el 75%, almenys el 75% de la mitjana europea, i per tant no hi estem inclosos, cosa que fa que no puguem obtenir part important d'aquests fons comunitaris. Però en canvi hi ha una bona part de Catalunya que és susceptible als fons 5.b, que bàsicament es tracta d'ajudes al món rural, i aproximadament uns 470 municipis de Catalunya, que afecten aproximadament 4 milions d'habitants, són objectiu 2, i per tant tenim gairebé la totalitat del territori de Catalunya, excepte dos petits àmbits, que són objectiu 2 o objectiu 5.b.

Si passem revista al que varen ser les ajudes dels fons estructurals a Catalunya per a l'any 93 veurem que varen ser 5.235 milions per a actuacions de la Generalitat, poc més de 1.000 milions per a actuacions del món local, gairebé 4.000 milions per a actuacions de l'Administració central, dels quals —aquests 10.000 milions que acabo d'explicar— gairebé només 125 van estrictament a desenvolupament rural.

Sortosament hem de dir que el mapa de Catalunya, en el que és la possibilitat d'ajudes del fons 5.b, ha canviat molt en els últims temps. De 172 municipis que fa uns anys eren objectiu 5.b ara hem passat a 372, i per tant de 15.400 habitants afectats ho hem pogut ampliar a 461.000. Això és un avenç important, que jo felicito a totes les administracions —la Generalitat, l'Estat, l'esforç dels ajuntaments— i de totes les persones que hi han participat per poder tenir avui aquesta realitat.

Per tant, ara els fons estructurals per a les zones 5.b poden ser un instrument cabdal per al desenvolupament d'aquestes zones, atès que la Unió Europea ja ha aprovat el programa operatiu 94-99, per tant sis anys per cofinançar actuacions que s'anunciaven que podrien arribar a un total dels 50.000 milions per a inversions, i per tant estem parlant de recursos importants i d'una gran oportunitat per al món rural català per presentar les propostes destinades a fomentar l'assentament rural en base a dues finalitats o dos objectius: projectes que diversifiquin i dinamitzin l'economia rural i projectes de qualitat de vida en els àmbits de pobles i viles de Catalunya afectats pels fons 5.b.

Com deia, el cofinançament s'anunciava aproximadament de la meitat, el 50%; 45, 50% —aquí també hi ha hagut una bona gestió per ampliar aquest 5%—, de les propostes que fossin acceptades. Per tant, convindran amb mi que aquest era un interès evident per tot Catalunya i lògicament va produir un esforç certament exagerat de redacció de propostes i qui més qui menys va presentar la seva carta als Reis de la Unió Europea, on la Generalitat feia de patge i el paper de l'Estat s'ensumava; no es deia, però evidentment hi estava.

Els mesos de juny i juliol de l'any passat, o sigui l'estiu del 94, pot ser recordat com el joc de cartes a Europa en plenes vacances. Els secretaris dels petits ajuntaments no paraven de la sorpresa; feia poques setmanes que havien presentat propostes per ser recollides al Pla comarcal o en algun cas es feien esmenes al Pla d'actuació comarcal, redactaven les fitxes per als projectes per acollir-se a les ajudes europees del 5.b per als propers sis anys; si fos poc, retardaven, com és lògic, les vacances perquè ara caldria preparar, en alguns casos, expedients per intentar acollir-se a una altra iniciativa comunitària per a les zones que eren de frontera, per a l'Interreg-2, i a més calia buscar informació i *partenaires* de la Catalunya Nord per poder participar d'aquest programa Interreg.

Senyores i senyors diputats, no tinc ganes de complicar-ho, però encara s'hi ha d'afegir el que significava la possibilitat de participar en una altra gran iniciativa comunitària, com és el Leader-2. Per tant, de veritat que ha estat un estiu europeu, que el celebrem moltíssim, però que ens dol la imprevisió feta des de la Generalitat de tractar aquests temes tan importants com són els ajuts europeus de cara al món rural.

És cert que es varen organitzar des de la Generalitat, amb la col·laboració del Patronat Català Pro Europa i de les entitats representatives dels ajuntaments de Catalunya, algunes reunions informatives al mes de juliol, però això ni de bon tros solucionava la manca d'informació per permetre el que tots voldríem, que és un accés generalitzat dels ajuntaments rurals de Catalunya als ajuts de la Unió Europea per optimitzar els recursos i per ajudar, com tots volem, el món rural del nostre país.

Per tant, malgrat els mesos de retard, aquesta interpellació va ser presentada a principis d'octubre —per tant, no em ve d'aquí la mitja hora que portem de retard en la substan-

ciació d'aquesta interpellació—, l'important, senyor conseller, senyores i senyors diputats, és que ens entenguem i, si és possible, que ens posem d'acord. Heus aquí el motiu d'aquesta interpellació, que demana quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu sobre la participació de les zones rurals de Catalunya en els fons estructurals de la Unió Europea.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Terradellas. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon i Sabaté): Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, agraeixo moltíssim el to de la seva intervenció, que ha estat positiu, tot i que en alguns moments, doncs, ha fet unes felicitacions molt àmplies que, a part de ser generoses, doncs, em semblen bé, però no s'ajusten ben bé a la realitat.

Vostè ha mencionat que hi havia hagut descoordinació territorial; jo li explicaré el procés, i em sembla que veurà que no hi ha hagut tal descoordinació territorial. I també ha mencionat que la Generalitat de Catalunya, doncs, només havia exercit un paper de patge; crec que això és menystenir el paper que ha jugat la Generalitat i, en aquest cas, el Departament d'Agricultura. I un altre tema és la imprevisió. Vostè ja ha donat algunes dades; jo les refaré una miqueta.

Quan es va plantejar la possibilitat del nou programa operatiu 5.b, nosaltres vam tenir claríssim que calia fer un esforç a ampliar el màxim possible aquest programa sobre el territori de Catalunya, i més veient les dificultats per poder participar en els altres quatre programes. De fet, en tots els altres objectius..., s'ha actuat en l'objectiu 2, que hi ha una determinada zona àmplia de Catalunya que no hi participa, però que, doncs, l'objectiu 1, 3, 4 i el 5.a, etcètera, quedaven en certa manera limitats en alguns aspectes, i el 5.b era un en el qual pensàvem que podíem aprofitar fort. Teníem al nostre favor que l'aplicació de l'anterior programa 5.b havia estat altament satisfactòria, fins al punt que en la finalització de l'anterior exercici el mateix Govern de l'Estat espanyol ens va oferir la possibilitat d'utilitzar recursos d'altres llocs perquè aquests no s'havien utilitzat i, en canvi, a Catalunya sí. Per recordar-ho, en l'anterior programa hi havia una participació de la Unió Europea de 3.208 milions de pessetes, la qual cosa significava un programa operatiu d'uns 7.000 milions de pessetes.

Dintre la discussió de la participació de Catalunya dintre l'objectiu 5.b hi va haver dos grans línies de debat: primer, l'ampliació d'aquesta zona, basant-nos en els criteris de la Comunitat Econòmica Europea, que bàsicament els criteris de prioritització eren, com a mínim, tenir dos dels requisits següents..., vull dir, bàsicament, ells es basen en l'aspecte a, que és que el municipi tingui un elevat índex d'ocupació agrícola en l'ocupació total; b, que tingui un baix nivell de renda agrària, i c, que tingui una baixa densitat de població o important tendència al despoblament.

Nosaltres, també he de dir —no sé si sortirà en la seva pregunta, però en tot cas és un tema que sí que ha saltat als mitjans de comunicació— que nosaltres vam forçar molt la màquina amb la inclusió d'alguns municipis que amb l'estricta —diguéssim— aplicació d'aquests objectius no hi entrarien i que obeeixen a una franja costera, una franja costanera de la zona de Girona i a alguna del Baix Ebre que es va fer amb una intencionalitat, que és poder participar en un altre mecanisme, que va lligat al 5.b, que és l'IFOP, que és un mecanisme, doncs, per a ajut al món pesquer. Aquí, a Catalunya, els nivells de renda de les zones pesqueres, degut al turisme, bàsicament, doncs, ens estava pràcticament vetat..., però, tot i dir-li aquests criteris, sí que vam forçar molt la màquina, vam aconseguir uns determinats municipis de Girona i de Tarragona.

L'anterior programa —com li he dit— eren 3.208 milions de pessetes de subvenció de la Comunitat, i —vostè ho ha dit— eren 172 municipis: eren 32 de Girona, 95 de Lleida i 45 de Tarragona. Aquesta vegada són 88 de Girona, 177 de Lleida i 106 de Tarragona. I ha dit els habitants; pel mateix, ja no ho cito. Sí la superfície, que és important: que de tenir un 29% de la superfície de Catalunya dintre de l'objectiu 5.b, vam passar a tenir un 54%.

També li he de dir que aquesta negociació, com totes les negociacions en què intervenen tres bandes, en aquest cas l'Estat espanyol i la Comunitat Econòmica Europea, va ser una negociació, sobretot els últims dies, molt apressada, de molts nervis i de molta pressió política —per què no dir-ho?— per aconseguir l'objectiu final. Jo crec que vam obtenir un molt bon resultat.

Una vegada finalitzat aquest tema, que pràcticament ja era entrada d'estiu la finalització —diguéssim— de l'acord de la superfície, entrem en la quantitat de diners que nosaltres podem obtenir. El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca va tirar per la part alta; evidentment, preteníem, doncs —i més, demostrada la nostra eficàcia en l'aplicació d'aquests recursos—, participar-hi al més possible. No recordo ara exactament el dia que això es va aprovar —en tot cas, com que m'acompanya el director general d'Estructures Agràries i ell el deu tenir, després li ho diré—, però va ser ja clarament dintre l'estiu que nosaltres vam tenir coneixement aproximat de la quantitat de recursos que nosaltres podríem tenir.

Evidentment, llançar, demanar propostes als ajuntaments, consells comarcals, etcètera, perquè elaboressin programes sense tenir una idea com a mínim indicativa de la quantitat de recursos que podríem tenir era temerari, i a més s'ha demostrat que, en el moment que nosaltres ja vam indicar a la gent en quin nivell de recursos ens mouríem, la realitat és que, podent aplicar un programa de 50.000 milions, vam rebre peticions per valor de 172.000 milions, tot i haver indicat a la gent les quantitats més o menys indicatives a cada comarca.

Vostè diu que es va fer l'estiu; sí, sí, té tota la raó, no per voluntat del Govern de la Generalitat de Catalunya, sinó per voluntat de la Comunitat. A nosaltres se'ns va donar un termini relativament curt, i en aquest termini vam haver de fer

un gran esforç per aconseguir que es presentessin els programes. Però, en tot cas, el que no se'ns pot imputar no és imprevisió ni manca de voluntat nostres; vam actuar d'acord amb el calendari que ens venia marcat.

També li he de dir que, si hi ha hagut un programa en què s'ha fet un esforç per donar-ne una difusió adequada a la gent, crec que ha estat aquest. Vostè diu: «No es va dir a la gent.» Jo he assistit a diferents reunions; me'n recordo d'una a Tremp on es van convocar tots els consells comarcals implicats, que a més, doncs, va ser molt llarga, molt extensa, amb els tècnics, i vaig estar-hi jo present, però recordo infinitat d'altres comarques que després se'm va cridar i que hi hem anat. Amb tota garantia, sí que li puc dir que el director general i els seus tècnics, m'atreviria a dir que han estat absolutament a totes les comarques fent aquestes xerrades; però és que n'hi ha hagut de genèriques per als presidents de consells comarcals, i n'hi ha hagut d'específiques per a les persones que ho havien d'elaborar. Hi ha hagut..., n'hem tingut, d'aquestes reunions, on hem fet..., a les comarques, i a la vegada dues a la seu del Departament d'Agricultura, ja una vegada fet un esborrall del que presentaven, per definir exactament quins programes eren els prioritaris perquè ells mateixos ens prioritzessin. Per tant, amb sinceritat, crec que en cap cas se'ns pot acusar d'imprevisió.

Sí que pot dir —i això sí que li ho reconec— que tots plegats —i ho vull agrair—, des dels ajuntaments, consells comarcals i la nostra gent, tots hem hagut de córrer extraordinàriament per complir uns terminis apressats que se'ns han marcat..., que després tampoc no han estat tan apressats, perquè se'ns va dir que el 15 de setembre s'aprovaria aquest Pla, vam fer el gran esforç de presentar-lo, la realitat és que després altres comunitats autònomes no l'havien presentat, s'ha anat endarrerint, i el Pla no s'ha aprovat fins al 22 de desembre. Però sí que tenim la satisfacció, com a mínim, de dir que a Catalunya, doncs, el Pla es va presentar, que aquest Pla es va presentar en els terminis previstos i que crec que hem fet una bona tasca. Hem aprovat 432 programes, que significaran una inversió de pràcticament 50.000 milions de pessetes, dels quals la Comunitat ens en finança el 50%.

També, per acabar, li he de dir..., i d'això em sembla que els seus companys de Grup en són conscients, i, fins i tot, agraeixo un editorial que em van dedicar en la seva revista de la Federació de Municipis, on es reconeix que el Departament ha tingut una total i absoluta col·laboració amb els municipis i un esperit absolutament transparent. Lamento no haver portat aquest editorial, perquè en certa manera, doncs, és molt indicativa de l'esforç que ha fet el Departament, i, com li he dit, jo els agraeixo aquest reconeixement i a la vegada manifesto que l'obertura que es mencionava allí resta no solament per aquest aspecte en el Departament, sinó per tots els altres en què operem sobre el territori.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Ara, el senyor Terradellas té un termini de cinc minuts per formular la rèplica.

El Sr. TERRADELLAS: Gràcies, honorable president. Senyores i senyors diputats, veig que —i ho celebro, senyor conseller— ens anem entenent sobre aquest tema, però en algunes coses em sembla que hem d'intentar aprofundir una mica més i avançar una mica més. Jo no he dit en cap cas..., criticar el Departament que no hagués fet gens d'informació; jo el que dic és que, tractant-se del món rural i d'una cosa nova com són les ajudes comunitàries, calia un esforç superior al que s'ha fet, i ho mantinc. El nostre Grup ja a principis d'any va presentar una proposició no de llei en aquest sentit, perquè ja les vèiem a venir, ja se sabia, s'intuïa un calendari; no teníem el programa operatiu fet per Brussel·les, és evident, això no ho teníem, no teníem el calendari fet, però s'intuïa, i tothom hi hauria posat les mans al foc, que l'estiu, tal com va ser finalment..., ens va ploure sobre mullat a l'hora de presentar aquests projectes. Per tant, hem d'afinar més els mecanismes d'informació, no només a través dels consells comarcals, sinó també a través dels ajuntaments.

Segona qüestió. Senyor conseller, tot i admetent que la modificació del mapa dels objectius 2 i objectiu 5.b és un tema de futur, no estaria de més de començar a treballar ja des d'ara per fer un estudi de redefinició d'aquest mapa, perquè vostès han agafat en bona part, en alguns casos, mapes comarcals, i hi ha zones de comarques que, si bé el nucli de població té una greu situació de dèficit industrial i, per tant, susceptible d'ajudes de fons d'objectiu 2, la resta de la comarca és perfectament assumible que pugui participar dels fons 5.b perquè té les característiques adequades per poder-hi participar. Per tant, ja el convido, senyor conseller, al mateix temps que felicito i reitero l'esforç que s'ha fet d'ampliació, a redefinir aquest mapa amb la consulta que es pugui fer als ajuntaments afectats, i el nostre Grup està obert a participar-hi.

Cal, senyor conseller, aprofundir en aquesta col·laboració entre Estat i Generalitat, que ha donat, al meu entendre, un bon resultat, i caldria també una millor coordinació entre els diversos departaments de la Generalitat, perquè en alguns programes, algunes iniciatives, les porta Economia i Finances, i no sempre se superposen o es complementen amb les que es porten des del Departament d'Agricultura o des d'iniciatives portades, de reunions portades des del Patronat Català Pro Europa. I també jo crec que hem de redefinir —després hi entraré més— el paper dels consells comarcals i dels ajuntaments com a ens locals en aquesta col·laboració administrativa.

Jo crec que hem obtingut uns bons resultats en allò que són els projectes Feder: 4.500 milions de subvenció per a equipaments de tipus municipal, que generen, per tant, 9.000 milions per al món rural de Catalunya, és una quantitat important, que nosaltres celebrem; una altra cosa són —que són discutibles— els projectes seleccionats. Globalment, manifesto que em semblen correctes, globalment, però valdria la pena fer-ne un repàs, perquè n'hi ha alguns d'ells que em sembla que, sincerament, no haurien d'encaixar amb les prioritats, i d'altres que han quedat fora,

doncs, que hi haurien d'entrar. I és lògic que hi hagi gent decebuda, perquè es varen inflar les previsions, perquè, és clar, des del moment que el Departament diu que hi pot haver subvenció de 25.000 milions per finançar projectes que la inversió total és de 50.000 milions, com es pot imaginar, es fan números, i tothom pensa que això és, certament, la carta als reis i que se'ls pot arreglar tot.

Caldria, al nostre entendre, conseller, confirmar els ajuts, que en bona part ja ha estat fet, però també argumentar aquells que s'han denegat —perquè la gent ho sàpiga—, i garantir, senyor conseller, un sistema de gestió que fos transparent i eficaç. Des del nostre Grup manifestem que entenem que hi pugui haver la col·laboració del consell comarcal a l'hora de participar amb el Departament, a l'hora de certificar els projectes, de fer tot el tràmit administratiu, però no entenem, de veritat, com es pot entendre que el pagament de la subvenció s'hagi de fer al consell comarcal. Que hi participi a l'hora de fiscalitzar em sembla raonable, però que el pagament de la subvenció vagi directament al consell comarcal ens fica en una situació difícil, que el conseller entendrà de seguida, a l'hora d'intentar negociar amb entitats bancàries l'avançament dels projectes finançats.

Per altra banda, seria bo, senyor conseller, de saber la part grossa d'aquests fons estructurals, el que va de FEOGA, amb quins projectes aniran a través dels convenis que es poden fer entre Icona, Iryda i el Departament d'Agricultura. Em sembla que és necessari també disposar d'aquesta informació. També saber si les iniciatives privades que en l'anterior programa 5.b varen ser susceptibles d'ajudes, de quina manera i amb quin calendari s'hi podrà participar.

Permeti'm també, senyor conseller, reclamar també informació sobre els projectes Leader, que en aquests moments encara no se sap quins seran; sabem que hi ha hagut bona col·laboració de negociació amb l'Estat, però seria bo que també les entitats municipals hi participessin. En definitiva, senyor conseller, anuncio que presentarem una sèrie de mocions en aquest sentit positiu, d'intentar veure quins errors s'han fet i quines possibilitats de millora podríem fer de cara al futur, perquè vostè i jo i totes les senyores i els senyors diputats entenem que aquest és un paquet molt important i tots hi hem de posar el major esforç possible perquè doni la major rendibilitat que necessita el país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Terradellas. El senyor conseller Marimon té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan vostè ha dit que nosaltres ens havíem basat en el mapa de comarques, no és cert en absolut: nosaltres ens hem basat en els criteris que abans li mencionava per aconseguir el màxim possible. Nosaltres anàvem més lluny amb l'objectiu 5.b, anàvem més lluny. Dissortadament se'ns va limitar, però si vostè mira, per exemple, els municipis que hi han entrat de l'Urgell, veurà que s'ha seguit aquest criteri que deia vostè; s'ha seguit a l'Alt Empordà,

s'ha seguit..., etcètera; ara, de memòria, tampoc li ho puc recordar. Sí que és cert que normalment hem seguit una certa unitat geogràfica comarcal, perquè, doncs, hi ha moltíssimes comarques que, aquests paràmetres econòmics, vénen donats en relació amb la mateixa comarca, però hi ha hagut tot un seguit d'altres comarques en què no ha estat així.

Quan diu que les iniciatives van disperses... No, miri, tant tot el tema del 5.b com el Leader ho porta el Departament d'Agricultura. En tot cas, hi ha un sol programa, que és l'Interreg, que es porta des d'Economia i Finances; sí que, de totes maneres, nosaltres ens coordinem amb el Departament d'Economia i Finances, per les implicacions, doncs, econòmiques i de corresponsabilitat que tenen en els pressupostos del Govern aquests programes.

Un tema que ha tret molt al final, que és el pagament al consell comarcal: miri, nosaltres no és un tema que en fem cap mena de qüestió, i ho vam dir a la Federació de Municipis. Si nosaltres vam decidir que fossin els consells comarcals va ser a petició de la mateixa Direcció General de Planificació Econòmica del Ministeri d'Hisenda, que en aquell moment portava el senyor César Molinas; el senyor César Molinas, quan va veure quatre-cents trenta-dos programes, es va quedar absolutament espantat, perquè, a més, vostè sap que en aquest programa, amb avantatge d'altres, l'ajuntament pot demanar un avenç per a realitzar l'obra, i que després, doncs, pot fer una, dues o tres certificacions. Quan va veure el paquet que això significava, va dir: «Hauríem de trobar una manera pràctica que no hi haguessin tants interlocutors.» Tenint en compte que els mateixos consells comarcals juguen un paper força important a través dels seus propis programes, o de programes coordinats que han pactat amb els ajuntaments, vàrem creure que l'interlocutor més fàcil eren els vint-i-un consells comarcals. Però, en tot cas, sí que li dic que és una petició formal i explícita de la Direcció General de Planificació Econòmica del Ministeri; no és un desig, doncs, aleatori que hagi pogut tenir el Departament o que ens hagin manifestat. Si Planificació està d'acord que vagi directament als ajuntaments, nosaltres no hi tenim cap mena de complicació; ara, el dibuix que s'ha fet permet tenir absoluta agilitat a través del consell comarcal. En tot cas, és una decisió de tipus polític, com es podria haver pres una altra decisió, i és que l'interlocutor fos el Departament d'Agricultura. Vam creure que amb un interlocutor a cada comarca ho agilitaríem molt més i estalviaríem, doncs, aquests tràmits tan farragosos i aquesta multiplicitat de certificacions que han anat arribant per degoteig, amb quatre-cents trenta-dos programes, i amb la possibilitat que esdevinguin més de mil certificacions, el lògic és que les vint-i-una comarques implicades, doncs, vagin fent paquets, que sí que és una manera fàcil i còmoda de treballar. En tot cas, és un tema obert i en podem estar parlant.

Quan parlàvem del fons, el fons es divideix en tres apartats, com vostè ha dit: el FEOGA-orientació, el Feder i el Fons social europeu. Hi ha una cosa que vostè també ha ressaltat i que jo vull acabar de ressaltar, que és cert que l'anterior vegada la participació de projectes de la Generali-

tat i de l'Estat enfront dels ajuntaments no va ser gens bo per als ajuntaments: els ajuntaments van participar del 15% del fons, i entre Generalitat i Estat van gaudir del 85%. Aquesta vegada hi ha hagut un canvi radical en aquest concepte, i un canvi radical –vull recordar-li-ho– propiciat per nosaltres i que també haig de dir que ha acceptat l'Estat, i aquesta vegada és absolutament a l'inrevés: el 85% dels fons Feder van als ajuntaments, i la participació en obres, bé de la Generalitat de Catalunya, bé de l'Estat, es queda en el 15%. Vull dir, que es vegi una voluntat clara de fomentar l'actuació en l'àmbit rural a través de l'Administració local.

M'ha preguntat també com estava la distribució. Nosaltres, en aquest moment, en el tema del FEOGA-orientació, estan marcades les actuacions, i, en tot cas, li puc dir indicativament per capítols: el Pla d'actuació, com que aquí no era preceptiu presentar projectes tancats, sinó, doncs, marcar les quantitats, doncs ja els anirem comunicant en el moment que es vagi acordant; hi ha 7.585 milions en tema d'infraestructura rural, tant en infraestructura bàsica com de suport, hi ha un total de 2.508 milions de pessetes en diversificació i animació econòmica, o sigui que pot ser diversificació agrària i accions d'inversió econòmica i turisme rural; hi ha 8.900 milions de pessetes en protecció de recursos naturals, bàsicament en quatre capítols, que són: lluita contra l'erosió i desertització, conservació i biodiversitat, protecció i millora de la coberta vegetal, i protecció i millora de medi ambient, en aquest cas a l'última partida no ens ha estat aprovada cap quantitat econòmica. Hi ha una partida també important, en la millora de l'hàbitat rural..., bé, són aquests dos, que són 1.377 milions. I després hi ha el Fons social europeu, que ve repartit bàsicament entre el Departament de Treball i els ajuntaments, que són 7.200 milions de pessetes.

Quant al tema dels projectes del Leader-2, poc li puc dir en aquest moment; l'únic que li puc dir és que s'han presentat trenta-sis programes, que l'anterior vegada vam tenir dos programes Leader –dos–, que aquesta vegada tot apunta que n'aconseguirem deu, que hi ha un criteri de la Comissió Europea de manteniment dels dos que ja hi havia, que eren a la Terra Alta i el del Pallars, i aleshores en tot cas n'hi hauria vuit de nous, i sí que des del Departament hem fet una forta pressió perquè s'inclogués un programa Leader en una zona que en teoria és difícil de ser-ho, que és la zona cremada, perquè sap que el Leader es basa en el mateix àmbit territorial que el 5.b, però en aquest cas creiem que la comarca del Berguedà, que era molt afectada, era prioritària, i em sembla que ens en sortirem. Als altres set programes, hi ha una prioritització per part del Govern de la Generalitat de Catalunya, però en definitiva és la Comissió qui ho ha d'aprovar. El que desitgem nosaltres és que això s'aprovi ràpid, perquè, doncs, ens passa el mateix que ens ha passat en el 5.b, que havia de ser aprovat, doncs, el setembre, que hi havia una partida important ja per als pressupostos de l'any 94 i l'adjudicació de l'any 95; l'aprovació, doncs, no s'ha produït fins al 22 de desembre, que ens ha provocat..., de vegades això que diu de la improvisació no ve tan donada per la voluntat del Govern que administra, sinó per altres situacions.

Evidentment, hem tingut un poti-poti important –dient-ho d'una manera col·loquial i amable– per aconseguir fer les certificacions de tot l'any 94 i les contractacions, etcètera, quan l'aprovació es fa el dia 22 de desembre, en vigílies de Nadal.

Nosaltres també estem molt esperançats en el programa Leader. El 5.b ha significat un increment d'un 800% en la participació econòmica de Catalunya en els fons europeus, enfront de l'anterior període; en aquest cas, nosaltres també esperem que l'increment sigui força important: no m'atreveixo a dir que arribi a aquest nivell del 800%, però sí que pensem que, com a mínim, sobre un 500% hi serà. En el moment que s'aprovi, doncs, amb molt de gust ens asseurem i en parlarem.

També mencionava que caldria examinar els projectes aprovats i els no aprovats i comunicar-ho. Jo em penso que tothom coneix quins projectes s'han aprovat (*remor de veus*), i, si em permet una dosi d'humor, ho coneix perquè totes les administracions, a més, han intentat fer mèrits per semblar que eren elles les que ho concedien, perquè encara no estaven aprovats per Brusselles i l'Administració de l'Estat ja va comunicar als ajuntaments quines obres tenia. Llavors, posteriorment ho vam comunicar nosaltres; li haig de reconèixer que vam pensar: «Escolta, si aquests ho comuniquen, serà veritat que ens aproven aquestes obres», però els ajuntaments, com a mínim, han tingut la comunicació per part de l'Estat espanyol i per part de la comunitat autònoma de les obres que els han entrat. No hi ha cap ajuntament en aquest moment, em penso, que pugui al·legar que no coneix o desconeix les obres. En tot cas, jo portava les llistes –porto les de vostè, per exemple–, i em penso que les coneix tothom.

Sí que li haig de dir que en els projectes que es van presentar, en els quatre-cents trenta-dos projectes, hi pot haver alguna modificació, que això està perfectament contemplat, i que si l'ajuntament, dintre de la mateixa línia d'actuació, creu oportú en algun moment canviar aquesta obra, és perfectament possible realitzar-ho. Per tant, és un programa que ens ve molt lligat, a l'inici, per la presentació d'uns projectes, però una vegada aprovats, si aquest projecte està en la mateixa línia d'actuació, sí que ens permet una certa mobilitat.

Jo crec que, en general, aquest és un programa que reconec que es va haver de fer amb «premura», no per voluntat del Govern de la Generalitat de Catalunya, que la gent ha comprès perfectament..., però vostè diu: «No hi va haver informació.» Miri, un exemple: li he dit que havíem aprovat quatre-cents trenta-dos programes; la feina va ser triar-los entre els vora mil dos-cents que se'n van presentar. Si entre que era l'estiu, que l'espai era curt, vostè em diu que no hi ha informació..., si arriba a haver-hi més informació, no sé quants n'haguéssim tingut. Jo crec sincerament que sí, que hi va haver una bona informació, i va motivar que la gent demanés veritablement el que creia millor per al seu municipi.

Vostè ho ha dit, i en aquest sentit crec que hem de col·laborar. Les ajudes europees són una excel·lent eina, hem

d'anar plegats a fer la màxima força política per aconseguir la participació més important possible de Catalunya en aquests fons, i el que seria molt important és aconseguir que algunes..., que les comarques barcelonines, que automàticament se'ns denega la participació en l'objectiu 5.b pel fet de pertinença a l'objectiu 2, poguéssim aconseguir entre tots una reconsideració, que permetés que comarques, doncs, limítrofes, sobretot, amb les altres demarcacions catalanes, que són comarques, doncs, altament rurals, altament agrícoles i amb un baix índex d'ocupació industrial, doncs, que poguessin participar-hi, i que evidentment serà benvinguda la col·laboració que ens ofereixin i el treball que puguem portar a terme crec que pot servir en un futur per a aconseguir arranjar aquestes situacions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el comerç exterior

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el comerç exterior, presentada pel diputat senyor Joan Puigcercós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em dirigeixo a vostès per parlar del comerç exterior del nostre país i de les accions impulsades per l'actual Govern de la Generalitat per ajudar al desenvolupament i a la internacionalització de l'economia catalana, la qual cosa, en definitiva, ha de repercutir en benefici de tots els ciutadans. No només volem parlar en aquesta ocasió, senyor conseller –el d'Indústria és present–, per les dades que tenim al nostre abast, del darrer any 1994, sinó que de manera més general volem reflexionar sobre l'activitat general del Departament que vostè dirigeix i de les accions del Govern en aquesta matèria.

Com vam analitzar en el debat de Pressupostos, de les partides consignades al comerç exterior s'extreia una conclusió molt clara: la política en aquesta matèria no està subjecta al control d'aquest Parlament; no només la quantitat és petita, en línies generals, sinó que, a més a més, es canalitza a través d'empreses públiques que escapen a qualsevol control parlamentari. De les dades que ens va exposar s'extreu la conclusió que el comerç internacional català, en la vessant més institucional, està dominat pel Cidem i pel Copca, dues empreses públiques que, si bé han obtingut un prestigi important en els seus anys de funcionament, continuen tenint una part opaca als ulls no tan sols d'aquests diputats i de la cambra, sinó també –i això és molt preocupant– als ulls d'aquells que s'encarreguen de dur a terme les tasques d'exportació, o sigui, professionals, entitats i empreses que en el millor dels casos han sentit a parlar dels serveis d'aquestes dues empreses esmentades, en especial del Copca.

Abans d'entrar en la qüestió de les empreses públiques i de la política general del Govern en aquesta matèria, donarem en primer lloc un cop d'ull a les xifres d'exportació i d'importació de l'economia catalana en els darrers dos anys.

Les exportacions del primer trimestre de 1994 van representar més de 560.000 milions de pessetes, la qual cosa representa un augment en relació al mateix període de 1993, que seria del 46%. Aquesta dada demostra diverses coses, una primera és que les exportacions han augmentat, però no segurament per la tasca que ha dut a terme el senyor conseller i el seu equip, sinó perquè la pesseta es va devaluar i, per tant, els nostres productes han estat més competitius en el mercat internacional, i en segon lloc, demostra clarament que l'increment en la xifra d'exportacions, juntament amb el que acabem d'esmentar, s'ha realitzat malgrat l'actuació d'aquest Govern, el qual ha estat absolutament en connivència amb la política econòmica del Govern espanyol i tan sols quan anaven mal dades s'han desmarcat i s'apunten –com ja ens tenen acostumats– a l'èxit com si ells en fossin els protagonistes.

Les importacions en el mateix període de temps van augmentar un 23% degut –i no cal ser massa brillant per reconèixer-ho– a la recessió econòmica que ha fet que el consum dels productes importats, juntament amb el preu del dòlar, fos molt baix. La balança comercial amb l'exterior és encara deficitària, tot i haver disminuït d'un 6,5%. El que sí que és preocupant és la ridícula taxa de cobertura de Catalunya, un 68%, enfront d'una taxa pel mateix concepte del 86% del conjunt de l'Estat espanyol.

Aquestes són unes dades que poden semblar fredes però que, de fet, amaguen una característica de l'economia catalana: tot i ser els millors preparats per desenvolupar el comerç exterior, tenim un nivell d'activitat exportadora molt baixa. Ja se'n fan, d'intents per a tractar de canviar aquesta tendència, però la descoordinació i la improvisació segueixen sent les tòniques dominants.

Un altre punt a tractar en parlar del comerç exterior del nostre país i una de les dades que indiquen el grau de desenvolupament econòmic, social i de mentalitat d'un país són les inversions directes a l'exterior. Del 1991 al 1993 aquestes han baixat de prop de 100.000 milions de pessetes a poc més de 43.000 milions, mentre que pel mateix any 93 les inversions directes de capital estranger a Catalunya han estat de 549.000 milions, la qual cosa suposa una taxa de cobertura del 8%, xifra –com vostès mateixos reconeixen en les seves publicacions– ridícula. La destinació és, a més a més, molt localitzada i demostra la poca capacitat de l'economia d'aquest país d'obrir-se camins nous per explorar els nous mercats que són, en definitiva, els que poden a la llarga fer prosperar aquest país.

El 85% de les inversions catalanes es dirigeixen a la Unió Europea i als Estats Units i un 6% als paradisos fiscals. Enmig d'aquest panorama, certament desolador, tan sols trobem una dada positiva –i positiva a mitges–: el 63% d'aquestes inversions es dirigeixen al sector industrial. És a mitges perquè, donada la baixa xifra de negocis que repre-

senta, vol dir desindustrialització. El teixit industrial de Catalunya, basat en petita i mitjana empresa, s'està ensorrant, entre altres raons, mercès a la nul·la política industrial que porta el Govern de la Generalitat i, concretament també, el seu Departament. La quantitat d'inversions estrangeres a Catalunya i la d'inversions catalanes a l'estranger demostren la desnacionalització del capital català. Les millors empreses del nostre teixit industrial estan sent absorbides sistemàticament per corporacions multinacionals que poc saben de les necessitats reals del país. És ben cert que el capital no té pàtria, i a voltes alguns governants sembla que hagin après aquesta màxima i l'apliquin al peu de la lletra.

No pretenem dir, senyor conseller, que vostè i el seu Departament tinguin la culpa que un empresari vengui la seva empresa a una altra d'estrangera, no es tracta d'això: tan sols volem posar de relleu que moltes d'aquestes, amb una política industrial i d'internacionalització de l'economia que veritablement existís i funcionés, segurament haurien seguit endavant.

Com hem exposat anteriorment, el Cidem i el Copca són empreses públiques encarregades de tirar endavant una suposada política d'internacionalització de l'economia catalana. El pressupost del Cidem és el més elevat en aquestes qüestions, però les preguntes són les següents: com s'esmercen els diners consignats pel Parlament i els Pressupostos d'enguany? Quines són les seves prioritats? Quins són realment els resultats de les gestions que de les seves activitats es deriven? I sobretot, quins són els beneficis que Catalunya, com a país, treu de tot això? Abans de respondre aquestes preguntes, però, caldria que el senyor conseller ens expliqués d'una vegada i de manera clara quines són les funcions reals del Cidem, amb quines institucions i empreses ha contactat, quins guanys han rebut, en definitiva, del seu funcionament. Reiterem, un cop més, la nostra disconformitat que aquesta empresa pública gestioni, a esquenes d'aquest Parlament, la política de captació d'inversions per a Catalunya. Per què cada cop que s'obre una oficina o es tira endavant una actuació, en qualsevol àmbit de la seva competència, no s'informa aquesta cambra? No estem demanant, senyor conseller, que se'ns expliqui el funcionament diari ni les resolucions i discussions de les reunions del Cidem, però sí exigim que s'exposi –i ara té una immillorable oportunitat– la política, els terminis, les prioritats per tal que es puguin discutir, com a mínim, en aquest Parlament.

En aquest punt podríem parlar d'una altra de les estrelles de la Conselleria d'Indústria i Energia, del Consorci de Promoció Comercial de Catalunya, del Copca. El pressupost d'aquesta empresa pública ha augmentat un 7% aproximadament el 1995 i se situa prop dels 4.000 milions de pessetes; poc més de 1.000 milions es destinaran, segons els mateixos pressupostos, a ajudar empreses, és a dir, a més a més, l'òrgan rector per excel·lència del foment de l'exportació catalana només tindrà, realment, 1.000 milions per esmerçar en aquesta política. Hi ha hagut algun pla dissenyat o esbossat sobre quines han de ser les prioritats dels ajuts del

Copca, o bé s'atorguen totes amb una mena de criteris absolutament aleatoris? Les missions empresarials i visites que s'organitzen a vegades, juntament amb els viatges del president de la Generalitat, tenen alguna planificació objectiva, o bé tan sols es programen quan hi ha algun grup que voldria passar una estada –per dir-ho d'una manera elegant–, una estada pagada en un país exòtic?

En l'actualitat el Copca disposa de trenta oficines obertes arreu del món, les quals fan de representació de la Generalitat en alguns casos, en especial fins a la creació de diversos consorcis més com el de promoció turística i el de promoció cultural. Tots tres escapen, una altra vegada, al control del Parlament. Els diputats –i per extensió els ciutadans– desconeixen molt sovint les seves prioritats. Caldria que ens fes saber per què. Si la seva gestió és negativa són responsables davant d'aquesta cambra?, o tan sols el conseller d'Indústria i Energia sabrà dir-nos el *quid* d'aquesta qüestió?

Les oficines i el Copca en general han obtingut un prestigi entre alguns empresaris i altres institucions de l'Estat, això és ben cert, però ens agradaria saber com afecta el Copca al Govern de la Generalitat i a les empreses catalanes el fet que les comunitats autònomes tinguin a partir d'ara un pes específic a l'Icex. No es tracta d'una cessió, novament, de la minsa sobirania que té Catalunya, en aquest cas? Per què no es crea una direcció general de Comerç Exterior que tingui totes les competències en les diverses empreses públiques que operen en aquest àmbit i que, d'una vegada, ens deixem de subterfugis a l'hora de tirar endavant una política pròpia del comerç exterior? O és que no existeix una cartera de comerç exterior en el Govern basc?

Coneixem, novament, la manca de voluntat política per a crear una política pròpia en aquesta matèria, com tantes altres. Entenem que és prioritat d'aquest Govern, de la mateixa manera que s'ha omplert constantment la boca de parlar d'autogovern, de parlar de sobirania, de parlar de capacitat dels mateixos catalans en política, i, possiblement, ara és el moment que es decideix, com va dir un bon eslògan, doncs, possiblement seria el moment de posar fil a l'agulla i establir les bases d'una política real de comerç exterior, basant-se, bàsicament, en la voluntat que Catalunya tingui aquesta representació.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà i Claus): Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyor diputat, senyors diputats, jo estic absolutament desconcertat perquè aquesta intervenció jo l'anava a començar fent una petita broma que, és clar, me l'hauré d'empassar, una petita broma que consistia a dir: «Moltes gràcies, senyor diputat, per la pregunta que m'ha fet, perquè això precisament em dona l'oportunitat, etcètera, etcètera», que és allò que contesta l'interviuat quan ha pactat una cosa amb l'entrevistador, i és clar, era evident que vostè i jo no havíem pactat això, però, efectivament, jo pensava

«mira quina oportunitat d'explicar una cosa de la qual pots estar joiós i satisfet», que és la manera de funcionar, precisament, del Copca, que és el que bàsicament es dedica a la promoció exterior de les empreses catalanes.

Però, és clar, amb vostè em passa el mateix que li ha passat al conseller Trias fa uns moments amb el senyor Reguant, que és que no he entès res. No he entès res, no sé què proposa vostè —no ho entenc—, perquè, és clar, l'única cosa clara que vostè ha dit ha sigut dir: «Escolti, expliqui'ns bé com funcionen el Copca i el Cidem.» Home, miri, precisament en el debat de Pressupostos vam fer una esmena transaccional amb una esmena que havia presentat el Grup Socialista en què es comprometia el Govern, per boca del conseller d'Indústria —el que ho fos en aquell moment: em tocarà a mi, sembla—, venir a explicar en detall el pressupost i els programes d'aquestes entitats, precisament a la Comissió d'Indústria. I la data està fixada. És a dir, li ho dic perquè sobretot, senyor Puigcercós, no li passés per alt; em sembla que és el dia 13, és la setmana que ve, és a dir, la setmana que ve jo els explicaré amb tot detall el pressupost, els programes, les actuacions, etcètera, perquè ningú pugui parlar de manca de transparència.

Però, fixin-se si és grotesc parlar de manca de transparència i coneixement de les activitats del Copca quan resulta que el Copca, què vol dir «Consorci de Promoció Comercial de Catalunya», és un consorci entre l'Administració i entitats privades del món empresarial dedicades a la promoció del comerç exterior; per exemple, les cambres de comerç, totes, senyor Puigcercós, que cobreixen exhaustivament el territori. Però és que el total d'associacions empresarials consorciades en el Copca és 107. Fins i tot és sorprenent que siguin tantes, però com que Catalunya és un país molt ric d'associacionisme també empresarial, resulta que són 107. Estic segur que vostè no les coneix totes, amb tota certesa. Jo tampoc, potser em tocava conèixer-les totes però ja ho fa això el director general de Promoció Comercial i el director del Copca, que les coneixen totes en detall.

És clar, jo em guardava també per al final... Miri, és molt difícil contestar una interpellació com la que vostè fa. Jo recordo..., l'altre dia estava repassant, m'agrada llegir de tant en tant clàssics, i estava repassant Plató; i Plató fa una distinció entre allò que ell en diu «teoria», que és una cosa que correspon a una estructura determinada i a una manera determinada d'enllaçar axiomes i raonaments, d'allò que en diu «doxa», que són, així, opinions engegades més o menys perquè sí. És clar, és molt difícil contestar aquestes segones, però jo em guardava per al final una altra opinió, una opinió així llançada perquè sí, i me la guardava per al final perquè m'és favorable, sap? Però, és clar, com que el que li tinc d'explicar no són contraarguments, que no me n'ha donat cap, sinó simplement opinions, doncs, miri, ja li llegiré ara el final. Un diari de gran circulació avui..., ahir, publicava una columna que la hi traduiré directament del castellà —això ja li dona una pista. Dona les dades estadístiques del programa del Copca per a l'any 95 i acaba amb un paràgraf que diu —li retallaré algun tros perquè em fa vergonya de lle-

gir-lo tot, eh?—, diu: «La fredor de les dades posa de manifest, sense cap tipus d'autocomplaença, la brillant labor realitzada pel Copca i la Conselleria d'Indústria del Govern de la Generalitat.» —ho dic pel nom que ve a continuació, que no els llegiré— «No es tracta d'un organisme amb un elevat nombre de funcionaris o inoperant, sinó d'un eficaç instrument al servei de les necessitats dels empresaris, un model que hauria de ser imitat.»

Escolti, jo, la veritat, no ho comparteixo tot, això que diu aquí, eh? Perquè jo sí que conec algunes coses que m'agradaria millorar, però ja que vostè ha fet aquesta espècie de carregada generalitzada, doncs, jo apello a una altra autoritat, doncs miri, també relativament respectable, relativament, que opina i que no ens és així —diguem-me— molt favorable, políticament, i que opina exactament el contrari.

No sé si m'he d'entretenir gaire més, però, és clar, vostè ha dit una informació que, a més a més de ser falsa, és negativa i desmoralitzadora per al país, que no li convé, precisament això. Miri, vostè ha fet la següent afirmació... Espera, deixi'm dir una altra cosa, abans. Catalunya, que és el 15% de la població de l'Estat espanyol i el 20% del producte interior brut de l'Estat espanyol, és el 27% de les exportacions en l'Estat espanyol. Vol dir que és una economia bastant més exportadora, i si comptéssim com compta Portugal, que allò que ven a Extremadura ho considera exportació i les nostres estadístiques no ho consideren així, però si féssim això, si féssim aquest càlcul resultaria que Catalunya és una de les economies industrials més exportadores del món per davant de moltes molt notablement exportadores.

Però, mantenint-nos en el rigor de les xifres estadístiques tal com són recollides, resulta que Catalunya, que és el 20% del producte interior brut de l'Estat espanyol, és el 27% de les exportacions. I vostè diu: «I això segur que no és el mèrit del Departament d'Indústria.» Home, evidentment segur que no; evidentment segur que no. Desgraciat el país que hagués de ser un gran país exportador i que això fos degut al mèrit del seu Departament promotor de les exportacions.

Però vostè ha dit una cosa que és molt negativa. Vostè ha dit, fent una certa sorna, diu: «No, és que l'economia catalana és molt exportadora perquè, és clar, va baixar la cotització de la pesseta.» Escolti, també va baixar per als altres, la cotització de la pesseta. I, a més a més, li diré una altra cosa. L'economia catalana no exporta matèries primeres ni exporta allò que els economistes en diuen *commodities*, és a dir allò que s'exporta purament per la cotització. És a dir, l'economia catalana exporta producte manufacturat, que vol dir que una cotització desfavorable de la divisa pot ser una barrera insalvable, però si cau la barrera no n'hi ha prou, és a dir, en termes escolàstics seria una condició, la bona cotització, la bona cotització de la pesseta seria una condició necessària, però no suficient. És a dir, perquè es puguin exportar productes manufacturats que —com vostè ha dit, equivocadament, eh?, vostè ha citat una xifra més alta— els mercats europeus consumeixen el 70, just, el 69 i escaig per cent de les nostres exportacions *manufacturades*. Vol dir que són productes ben dissenyats, de qualitat adequada, de

preu correcte i amb el servei adequat, perquè si no no compren aquests productes, els països avançats de la Comunitat Europea.

Per tant, vostè digui, en tot cas, si vol, que quan la pesseta estava excessivament cotitzada no ens deixava exportar, però no digui que la causa de les exportacions catalanes és una favorable o correcta —millor que «favorable», «correcta»— cotització de la pesseta; la causa de les exportacions catalanes és la magnífica competitivitat de les empreses catalanes, perquè si diem que no ho som, si diem que el mèrit el té la desvalorització de la pesseta ens estem tirant cendra al cap un dia que no toca.

Per tant, senyor Puigcercós —i concloc aquesta primera resposta, després, si vol que li doni dades, ja les hi donaré, de l'activitat de promoció del comerç exterior i de la presència internacional de les empreses catalanes—, els primers protagonistes són les empreses catalanes, però molt a prop de les empreses i amb una receptivitat molt important de les empreses que han vist l'eficàcia del servei que es dona, hi som nosaltres, molt a prop. Perquè a les oficines de promoció comercial, que són eficaces i lleugeres pressupostàriament, són un tipus d'oficina que quan no tenen feina les tanquem. Per tant, si en aquests moments tenim trenta-una oficines funcionant amb vuitanta persones a l'exterior, que és una potència d'estructura al servei de les empreses molt important, i al servei de totes les empreses, doncs és perquè és eficaç.

I a més a més, deixin-me afegir encara una altra cosa abans d'acabar. No són només les cent set entitats consorciades en el Copca que garanteixen la transparència del procés i el coneixement del món empresarial sinó que són les tres mil a prop de vuit-centes, quasi quatre mil empreses que l'any 94 van utilitzar els serveis del Copca, i això no és una «camarilla», això és un bon gruix, un enorme gruix de les empreses exportadores catalanes. Ara em deixaria arrossegar i cauria en l'error de dir que probablement no hi ha cap empresa exportadora catalana, encara que sigui de deu treballadors, que n'hi ha moltes, que no utilitzi i n'estigui satisfeta, d'una manera o altra, dels serveis del Copca.

Per tant, senyor president, senyor diputat, malgrat tot, malgrat la imprecisió de la interpellació, la hi agraeixo perquè m'ha donat l'oportunitat de dir el que he dit i, literalment, la interpellació diu: «Quin és el propòsit de capteniment del Govern respecte al comerç exterior de Catalunya?» Doncs miri, el propòsit de capteniment del Govern és continuar captenint-se de la manera que s'ha captingut en el passat, però intentant millorar el seu capteniment en la mateixa línia de cara el futur.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Puigcercós té cinc minuts per formular la rèplica.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, qui escolta, escolta, i hi ha qui sent el que sent.

Nosaltres entenem que en el cas del Copca és evident que el paper el tenen les empreses; és evident que són les empreses catalanes petites i mitjanes les que han de portar la polí-

tica d'exportacions, però també és evident que, darrerament, moltes empreses catalanes s'han trobat traves, s'han trobat problemes i greuges comparatius amb empreses d'altres estats a l'hora d'importar els seus productes, per manca d'informació i manca d'assessorament. Exemples n'hi ha: hi ha estats com el francès, hi ha estats com el britànic que intenten posar barreres, malgrat que estem en el mateix mercat i no es troben amb aquesta reciprocitat a l'Estat espanyol, perquè els altres exportadors, els altres països hi tenen molta més facilitat. Això no és cosa dels empresaris, això és cosa de l'Administració, sigui de l'Estat o sigui de la Generalitat, i és en aquest cas, com en d'altres, que si alguna funció té de regularització de l'economia, l'Administració, en aquest cas és la d'assessorar, la d'ajudar, la d'obrir mercats.

En aquest cas, evidentment que hi han empreses molt avançades que tenen posada grapa a l'exterior i que tenen informació i saben com s'han d'adequar al canvi i a la inseguretat de normativa que hi ha en aquests països, però si alguna feina tenen el Copca i l'Administració és assessorar en aquest camp. I en aquest camp moltes vegades s'ha fallat. El Copca caldria que ens donés informació concreta en aquest cas dels ajuts que atorga a les empreses, així com la política immediata que ha de dur a terme. És a dir, si es pensa obrir noves oficines: on, quin és el motiu principal per obrir unes oficines i no unes altres, i així, les despeses de gestió de cada una d'elles, per molt lleuger que sigui el pressupost i per molt volàtils que puguin ser aquestes oficines.

Un altre punt a tenir en compte és la tasca de la Direcció General de Promoció Comercial. Cal que ens expliqui fil per randa, senyor conseller, les noves funcions que a poc a poc s'ha anat prenent aquesta Direcció General. Tenim entès, per altres mitjans que no són pas les declaracions del seu Departament, que existeix una subdirecció o negociat que s'ocupa de la cooperació internacional. És que d'aquesta manera s'intentarà aconseguir contractes internacionals perquè les nostres empreses puguin seguir endavant?, o bé es tracta tan sols d'una altra operació d'imatge que pretén presentar davant l'opinió pública catalana el suposat progressisme del seu Departament i del Govern en la seva totalitat? Quines són realment les diferències fonamentals entre la Direcció General i el Copca? Perquè no oblidem, senyor conseller, que sobreposar actuacions i institucions només repercuteix en la butxaca dels ciutadans que, a més a més, no poden demanar comptes de l'actuació, en aquest camp, perquè —com li hem dit moltes vegades i li ho tornem a dir— és absolutament obscura, com obscures són les manifestacions a què ens té acostumats, honorable conseller. I citant Plató i el mite de la caverna: en aquests moments els diputats no veiem les coses, veiem les ombres. I és que aquest Govern ens té acostumats, en política econòmica i en determinades empreses semipúbliques o privades, a veure ombres; mai veiem realment el que està succeint ni els motius.

Una de les prioritats de qualsevol govern i del seu Departament en concret és la formació d'especialistes en diferents àmbits. En aquest sentit s'han d'aplaudir les iniciatives del Govern de la Generalitat per formar especialistes en comerç

exterior mitjançant les beques que atorga. Ara bé, molt sovint aquestes es concedeixen per a ciutats on, realment, els nostres becaris no tenen cap altra funció que passar un any que podríem qualificar de dissipades vacances o de dissipades experiències, perquè, en realitat, no hi ha cap feina concreta ni general que repercuteixi positivament en l'economia catalana. I vostè podrà dir que això és mentida, però quin sentit té enviar un becari a Kuala Lumpur? M'ho explicarà? Li ho agrairé molt. És que realment és important per a l'economia catalana esmerçar uns milions de pessetes per enviar una persona a llocs on la rendibilitat se situa per sota de zero? Una altra vegada més, senyor conseller, primen els aspectes polítics sobre els de rendibilitat econòmica. A més, realment, serveixen aquests ajuts per internacionalitzar i professionalitzar el nostre teixit industrial? Tot això hauria d'estar coordinat per un departament de comerç exterior que fixés, a les clares i a plena llum, les prioritats objectives que té el nostre país en matèria de comerç exterior.

En aquest sentit és una iniciativa positiva la creació de l'Escola de Comerç Internacional. Per què —com ja vàrem preguntar-li en una anterior ocasió— amb diners públics es crea —això és el que ens preguntem—, per què amb diners públics es crea una escola elitista?, quan a més d'haver de posseir un ordinador portàtil —i vostè se'n riurà i ridiculitzarà aquesta anècdota però és, en definitiva, una barrera d'entrada, i no precisament acadèmica—, es paga un milió de pessetes l'any si teòricament està subvencionada i forma part de la xarxa pública d'educació? O és que la Universitat Pompeu Fabra no és pública?

En definitiva, senyor conseller, necessitem una política de comerç internacional clara i sense ambigüitats, amb direcció política i tècnica coordinada i que sigui responsable davant d'aquesta cambra.

I evidentment, sempre podrà trobar —sempre podrà trobar— mitjans de comunicació que afalaguin la seva gestió; ja li ho hem dit d'entrada, ja li hem dit que no és negativa la gestió del Copca, però entenem que s'han de fixar prioritats i que s'han de coordinar aspectes.

I també entenem que Catalunya, si ha tingut una capacitat i té una capacitat de reeixir en el si de la Unió Europea i en aquest procés d'unitat que porta diferents ritmes i que no sabem quan arribarà, és, en definitiva, gràcies a una política d'exportació concisa, clara i coordinada.

També ens agradaria que ens contestés —que no ho ha fet, segurament s'ho guarda tot per ara— com afectarà la nova remodelació i l'entrada de les comunitats autònomes a dins l'Icex, l'Institut de Comerç Exterior, perquè entenem que aquest és un pas que pot ser positiu, però també pot ser una arma de doble tall, perquè en aquest sentit pot provocar, possiblement, pot provocar que tot allò aconseguit mitjançant el Copca ara pugui quedar redimensionat i possiblement pugui tenir un altre futur que no era el que estava previst o que, si més no, haurien de tenir previst.

Són qüestions que vostè, possiblement, contestarà, si possiblement li agrada fer aquesta intervenció la podrà explicar; ja sabem —ja ho hem dit de bon principi— que el Cop-

ca és el seu departament estrella, però nosaltres agrairíem —i tornant a acabar amb Plató— que ens deixem d'ombres, ens deixem d'opacitats i que sapiguem quins són els objectius i quins són els mètodes en aquest apartat.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. El conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor president, senyor diputat, el *Diari de Sessions* és un dels grans instruments de la institució parlamentària. Jo li prometo, senyor Puigcercós, que el *Diari de Sessions* amb la seva intervenció el distribuiré a les cent set entitats consorciades en el Copca. Els el distribuiré. I tindria la temptació, fins i tot, d'enviar-lo per carta, per correu, a tots i cadascun dels tres mil, quasi quatre mil empresaris que han utilitzat el Copca, perquè veiessin fins a quin punt es pot tergiversar una realitat o es pot interpretar negativament una realitat positiva i llavors, bé, ja veurem les conseqüències de tot això, ho veurem, finalment, finalment; la democràcia té molts avantatges: *Diari de Sessions* i eleccions. Ja ho veurem. Però, vaja, les cent set entitats tindran puntualment la seva intervenció; la tindran totes.

Cooperació. Escolti, els ho diré així tal com ho he anat agafant més o menys, eh? Cooperació. Home, és clar, que ens hem llançat a fer cooperació; fa temps que fem cooperació. I no només en tema de comerç exterior; fem cooperació, per exemple, en tema d'energia, que és l'especialitat d'un company seu. És clar, a Brussel·les, el Govern de la Unió Europea, doncs, té una direcció general de cooperació i té un pressupost important de cooperació amb tercers països. Llavors, ser-hi o no ser-hi, en aquests programes de cooperació, que són finançats per la Comunitat, de tal manera que no graven gens el nostre pressupost, té molts avantatges; té l'avantatge que ets present en unes coses internacionals positives i que en el cas de l'energia serveixen també per col·locar enginyeria catalana, productes catalans en alguns casos i que en el cas del comerç exterior serveixen per enfortir relacions que després són bones des del punt de vista comercial. Si vostè això ho considera obscur o el que sigui, bé, d'acord, però és això.

Barreres tècniques. Barreres tècniques que alguns països apliquen i que naturalment apliquen els governs centrals d'aquells països: què més voldria jo que tenir capacitat per posar barreres tècniques. I potser no ho faria. I potser no ho faria, perquè hi estic en contra. Però nosaltres el que hem fet ha sigut una cosa que està al servei no només del Copca sinó de qualsevol empresa, que és el servei Infotex, que és un servei que vol dir informació tècnica per a l'exportació, i que no només dóna accés a totes les normatives existents en aquest terreny sinó que, a més, assessora sobre com complir-les: Infotex, apunti-se'l.

Oficines. Escolti, les oficines jo he dit que eren lleugeres pressupostàriament, però ja m'imagino que això és vist negativament, perquè vostè de seguida ha transformat semànticament el tema i ha dit «són volàtils». Home, no són volàtils; hi ha oficines que són molt estables, però quan una

oficina resulta que deixa de tenir feina, que vol dir que aquell país deixa de ser interessant vist des del punt de vista dels usuaris, i sospesat pel que nosaltres sabem sobre les perspectives d'aquell país, etcètera, doncs la tanquem i no passa res; és el que hem de fer, no mantenir morts oberts, òbviament.

Però, vaja, per a la seva informació, sap quin és el cost mitjà d'una oficina, de les trenta oficines del Copca? El cost mitjà, el cost mitjà per a l'Administració de la Generalitat són 10 milions de pessetes l'any, que és menys que el que costa un delegat comercial dels que normalment té l'estructura comercial de l'Estat espanyol, i que segurament no ho poden fer d'altra manera, perquè són allò que se'n diu «tècnics comercials de l'Estat», que els han de desplaçar, i nosaltres fem servir altres tècniques que ens permeten que una oficina tingui un cost per a l'erari de la Generalitat de 10 milions de pessetes. El desafiament que m'expliqui com es pot fer més econòmicament i com es poden esmerçar millor aquests diners. (*Remor de veus.*)

Vostè ha parlat de formació, ha parlat que l'Escola és elitista. Escolti, això són uns tòpics absolutament incoherents. Escolti, nosaltres vam arribar a la conclusió que necessitàvem llançar al mercat graduats joves en comerç exterior, i aquesta era una necessitat absolutament sentida, clara i ben definida. I algú ens deia: «I no n'hi ha prou amb les escoles que fan postgraduats?», i la resposta nostra va ser: «No n'hi ha prou», perquè no n'hi ha prou de treure al mercat cada any vuitanta, cent deu —que són el que treuen les escoles de postgrau— especialistes cars, i especialistes que potser sí que en algun sentit pejoratiu, que jo no ho compartiria, però algú podria qualificar d'elitistes. Aleshores, vam arribar a la conclusió que calia treure promocions de gent jove que, com a primera carrera després d'acabar el batxillerat, és a dir, com a primer i segon cicle, haguessin tingut una real preparació per a una cosa que requereix vocació, que és el comerç exterior, i em sembla que és una de les iniciatives que a més a més serà copiada i tindrà èxit, i en tindrà molt.

I han de tenir un ordinador? Escolti, no ho sabia, però avui dia quasi que li diré que tothom que es dedica al comerç exterior ha de tenir un ordinador, i a més a més m'imagino que deu haver-hi facilitats, per comprar-lo, però li asseguro que no és la meua feina dedicar-me a això, perquè, entre altres raons, en el moment que està creada l'Escola passa a ser manada i dirigida per la universitat, com és lògic; no farem pas allò antic, que era que el Ministeri d'Obres Públiques tenia l'Escola d'Enginyers de Camins, això seria una ximpleria.

I Kuala Lumpur: home, no faci bromes d'aquest tipus, perquè simplement el que demostren és que vostè no coneix el tema. (*Remor de veus.*) És clar. Escolti, Kuala Lumpur és una metròpoli important d'un país que cada vegada és més important en el sud-est asiàtic i un país que porta aproximadament deu anys amb uns creixements anuals estables del 8% —i nosaltres estem contents, senyor president, quan l'economia creix el 2,2—, el 8% real, és a dir, descomptada la inflació i amb una inflació que mai els ha superat el 4%, i

és un país comprador —és un país exportador, evidentment, perquè aquesta expansió la fan exportant coses que ells fabriquen i les fabriquen bé—, però aquesta dinàmica econòmica genera una capacitat de compra espectacular. I vostè no sé si sap que des de Catalunya exportem molt a Malàisia, de la qual és capital Kuala Lumpur, i que fins i tot vostè ha tingut raó en una cosa, que ha dit: «Escolti, la capacitat inversora catalana a l'exterior és petita encara i la internacionalització d'una economia requereix això», em sembla que ho ha dit.

Bé doncs, miri, precisament a Kuala Lumpur, a Malàisia, concretament, hi ha una de les inversions catalanes diguem-ne amb més ganxo, perquè precisament es tracta d'una inversió en fabricació de ceràmica tècnica, de ceràmica per a molins, que aquell país en necessita molts, perquè precisament són grans productors, com vostè deu saber, d'estany; bé, no sé si ho sabia, perquè si ignorava la importància i feia broma sobre la importància de Kuala Lumpur, potser no sabia que Malàisia és el primer exportador del món d'estany i que el mol, el mineral, el mol precisament amb una ceràmica tècnica molt avançada, feta allà en una empresa que és de capital català i que ha invertit allà i que està exportant també a altres països d'aquella zona.

Moltes gràcies, senyor diputat, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(*Són tres quarts de dues del migdia i cinc minuts.*)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon i dels secretaris segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura i de Sanitat i Seguretat Social, la consellera de Justícia i el conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Passem al darrer punt de l'ordre del dia, que és el de preguntes amb resposta oral.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'actuació de la Guàrdia Civil a Cardedeu (Vallès Oriental) el dia 15 d'octubre de 1994

La primera pregunta és sobre l'actuació de la Guàrdia Civil a Cardedeu el dia 15 d'octubre del 94, que presenta el diputat senyor Jaume Rodri, que té la paraula.

El Sr. RODRI: Moltíssimes gràcies, senyor president. Aprofito, en nom personal i del Grup que represento, per saludar el nou conseller. Benvingut.

Miri, no sé si em podrà contestar, però, sobretot per informació; sí, perquè és una pregunta –i val la pena dir-ho– que s'arrossega de fa molts mesos, de molts mesos –aquest és un altre problema que algun dia n'haurem de parlar. Bé, aleshores el problema és aquest, per als que no estiguin informats: tal dia com el 15 d'octubre, a les dotze de la nit, apareixen a Cardedeu, per controlar una petita manifestació amb xiulets de plàstic del jovent del poble, que l'alcalde els tancava els bars a les dotze de la nit, inclosos divendres, dissabtes i diumenges, apareixen, cridats per l'alcalde –sembla ser– setze Nissan Patrol, seixanta efectius, i persegueixen amb porres i crits i insults, amb ferits, fins a les cinc de la matinada, quaranta joves de Cardedeu. Ningú, fins al moment present, s'ha volgut fer responsable de qui va cridar. Hem passat vídeos –perquè, feliçment, Televisió de Cardedeu ho va gravar tot– a la consellera en el seu moment; al senyor Jaume Casanovas, a Governació; a l'alcalde, per descomptat. Ningú es fa responsable d'això.

Sabem i sap tothom –ja ens ho han dit moltes vegades– que la Guàrdia Civil no depèn de vosaltres, però els ciutadans sí que són vostres i estan sota la vostra administració. Què heu fet?

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Pomés.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Xavier Pomés i Abella): Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, ja sigui aprofitant una mica la primera intervenció meua, posar-me a disposició d'aquesta cambra i de tots vostès, els diputats; dir que espero que la relació d'aquest conseller sigui fluida, cordial, profitosa, i al mateix temps també desitjo no decebre'ls. Jo, per la meua part, no regatejaré esforços perquè això sigui així.

Dit això, senyor Rodri, li passaré a contestar la pregunta dels fets del 15 d'octubre a Cardedeu.

El Govern, a través del seu delegat a les comarques de Barcelona, el senyor Joan Raventós, es va interessar davant de l'alcalde de Cardedeu pels fets ocorreguts, i així mateix el conseller que ara li parla, en aquell moment director general de Seguretat Ciutadana, va interessar-se davant del comandament de la Guàrdia Civil pel que va succeir. En una i altra ocasió l'interès del Govern era vetllar perquè fets com aquests no es tornessin a produir i, per tant, no es repetissin, i també, una mica, cercar entre tots no exagerar una situació que qualitativament i quantitativament pogués generar més agressivitat.

A banda d'això, dir que nosaltres no tenim constància que en cap dependència del Govern s'hagi presentat denúncia o requeriment d'actuació, ni que cap dels manifestants hagi acudit a la via judicial ordinària per tal de denunciar una actuació irregular de la Guàrdia Civil.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Rodri pot repreguntar.

El Sr. RODRI: La pregunta no se m'ha contestat en el sentit que nosaltres demanem qui va donar l'ordre a la Guàrdia Civil. La senyora consellera en el seu moment em va dir que em respondria, que se n'interessaria a la Guàrdia Civil i se n'interessaria al governador civil. Qui va donar l'ordre que vingués la gent a Cardedeu? Vam passar vídeos de com va anar; la gravetat era manifesta i per tothom contrastada. Se'ns va dir que sen's donaria una informació; la tenen de part de Governació Civil? Si la tenen, per què no l'han donada a aquest diputat? És el que volem saber. Després farem el que haguem de fer, però volem saber a qui hem de demanar responsabilitats, primer, perquè tothom s'excusa: l'alcalde diu que no va ser ell; el governador civil diu que no va ser ell; la Generalitat, per descomptat, no va ser. Aleshores, qui pot fer venir a Cardedeu a apallissar quaranta xicots fins a les cinc de la matinada setze cotxes Nissan Patrol i seixanta efectius de la Guàrdia Civil, més els quinze o vint de la policia local, que també van cooperar en aquest afer.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rodri. Senyor conseller...

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Bé, jo voldria repetir que en cap moment hi ha una denúncia de presumptes agredits. Tot i així, dir-li que sí que hi ha una carta en la qual, en el seu moment, des de l'Ajuntament de Cardedeu es demana la col·laboració mitjançant el Govern Civil per mirar de muntar un dispositiu per previndre possibles aldarulls que anteriors dissabtes s'havien fet. I, per tant, aquesta carta, amb posterioritat al dia 21 d'octubre, es trameta al Govern Civil, al qual es manifesta que, a desgrat de l'impacte i la possible alarma –no sé si eren setze Nissan Patrol o n'eren deu; no entraré en les xifres, eh?– que es va produir per la seva aparatositat, una cosa bastant aparatososa..., tot i així va ser objectiva i especialment decisiva per restablir la tranquil·litat, almenys a les nits, en aquest poble, i que, malgrat això, no va haver-hi cap tipus de ferit.

Aquesta és la resposta.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la seguretat dels ciclistes a les carreteres catalanes

La següent pregunta és sobre la seguretat dels ciclistes a les carreteres catalanes, que formula també el senyor Jaume Rodri. Té la paraula.

El Sr. RODRI: Bé, la pregunta em sembla que és prou evident per a qualsevol que llegeixi els diaris i per a aquells que utilitzem la bicicleta de tant en tant; els insults, els ferits i els morts i la inhibició del Govern davant d'un fet important: la gent recusa la carretera, es llança a la muntanya amb les bicicletes i, en canvi, però, malgrat això, malgrat, diguem-ne, aquest replegament de la gent per la por que hi ha i per la indefensió en què es troba, malgrat tot, Catalunya és diferent de la resta del país, i són milers i milers de ciutadans d'aquest país que cada cap de setmana surten a la car-

retera en pla esportiu i alguns els dies de cada dia fan servir la bicicleta, feliçment –feliçment–, doncs, per fer el seu trasllat habitual.

Estem veient el que ha fet el Govern de la Generalitat; hi han hagut algunes promeses aquí, no hi ha hagut cap campanya. Hi haurien algunes coses a fer, d'obligat compliment, per homologar-nos a Europa, per exemple, i seria el fet que poguessin circular de dos a tres ciclistes junts, a fi que els cotxes, per avançar, haguessin, *obligadament*, de passar al carril contrari. Això no es fa, la gent es troba amb aquesta indefensió i lluny de fer algun esforç en aquest sentit nosaltres ens adonem que això està abandonat una mica a la seva sort, i des del Govern el retret que els faria, a no ser que vostè m'expliqui alguna cosa diferent, seria que continuen treballant pensant i deixant fer que l'automòbil sigui realment l'eina, l'única eina, l'eina que ens porta, aquesta espècie de suïcida de la mobilitat, que és un benestar que tothom reconeix.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rodri. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Pomés.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Gràcies, senyor president. Senyor Rodri, el Govern de Catalunya jo diria que comparteix plenament la seva preocupació per la seguretat dels ciclistes a la carretera, preocupació que, a més, crec que és de tota aquesta cambra i ja va ser palesada en la Resolució 160/IV del Parlament de Catalunya, sobre seguretat dels ciclistes i dels vianants en la xarxa viària de Catalunya.

En aquella Resolució el Parlament instava el Govern a dues actuacions concretes: sol·licitar a l'organisme corresponent de l'Estat que extremi el control del compliment de les mesures vigents, i mantenir i intensificar les campanyes d'informació i, si cal, posar-ne en marxa de noves sobre el que representa la cohabitació en la xarxa viària catalana.

Bé, pel que fa al primer punt, l'Institut Català de Seguretat Viària manté fluida relació amb els organismes competents en aquesta matèria de l'Administració de l'Estat i hi ha trasllat la preocupació i l'interès tant d'aquest Parlament com la del mateix Govern.

Encara més, atenent el text de la Resolució, que incloïa ciclistes i vianants, el Grup Minoria Catalana al Congrés de Diputats va proposar una esmena a la Proposició no de llei presentada pel Grup Socialista al Congrés de Diputats el 13 de desembre, per tal que en la proposta de constitució d'una ponència que estudiés els accidents de trànsit ocorreguts en carretera durant la pràctica del ciclisme s'hi afegís també la figura dels vianants i els patinadors, la qual cosa va ser acceptada i aprovada.

Pel que fa al segon mandat, referit a les campanyes d'informació, em plau informar-lo que des de l'Institut Català de Seguretat Viària no tindríem cap inconvenient –si el senyor diputat així ho desitja– de ser-li ampliada aquesta informació, atès que el temps que jo tindria ara per contestar-li no seria prou.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Li ho agraeixo, i sí, li responc que sí, que m'interessa aquesta documentació.

Però pel que fa a la segona part de les propostes que es van aprovar aquí, nosaltres no hem sabut veure cap campanya, i aquí això està aprovat, que vostès farien una campanya per ensenyar a evitar-nos, els que anem amb bicicleta, ser insultats, ser ferits, ser agredits i alguns han estat morts fins i tot. Vostès no han fet cap campanya. En la mentalitat dels seus administrats, gairebé de tothom, la carretera és només per als cotxes i la ciutat és només per als cotxes, i contra aquesta cosa, que és una espècie de suïcidi de persones i paisatge, vostès no han fet cap campanya educativa que nosaltres sapiguem.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Moltes gràcies. Miri, en el Butlletí informatiu de seguretat viària, que edita l'Institut Català de Seguretat Viària, número 21, gener 1995 –precisament el títol és: «*Els febles en el trànsit: ciclistes, patinadors i vianants*»–, s'explica la constitució d'aquesta ponència i es comença precisament tota aquesta elaboració simultàniament també d'aquestes qüestions que els afecten.

Amb molt de gust li ho facilitaré.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el garantiment dels drets constitucionals
del nou canal televisiu de Barcelona*

La següent pregunta també la formula el senyor Rodri, és sobre el garantiment dels drets constitucionals del nou canal televisiu de Barcelona.

El Sr. RODRI: Sí, senyor conseller. Vam aprovar aquí al Parlament un esborrany en què Catalunya cooperava a pensar una llei per a les televisions locals. De la manera que van les coses, sembla que haurem d'esperar també nous moments i noves circumstàncies.

Aquesta pregunta va entrar en un moment que hi havia una pugna, que en aquest moment sembla que està una mica somorta, tota vegada que la gent ja s'adona que no serà en aquesta legislatura, segurament, que tindrem finalment el reconeixement de la realitat a través d'una llei que respecti els drets de gent que fa més de quinze anys –com els de Cardeu– o més d'onze anys –com els de Barcelona– que treballen en televisió.

Barcelona Televisió arriba a organitzar-se a través dels deu canals veïnals que hi ha a Barcelona, a base de fer una programació comuna a estones i després que la gent es pugui desenganxar d'aquest programa comú i continuar fent el que estava fent. Molt bé. Surt altra gent que intenta boicotejar això, posa en dubte el treball d'aquest fet i comença a llançar la possibilitat –i sembla ser des d'algunes files pro-

peres una mica a les forces que donen suport al seu Govern..., dient que la televisió en una ciutat com Barcelona ha de tenir una llibertat absoluta.

Però aquest no és el cas. La pregunta que jo li faria seria en concret aquesta: per què, senyor conseller, aquesta gent que fa onze anys que treballen en televisió, que s'han reagrupat aquests deu canals intentant fer una cosa coherent i organitzada per no trepitjar ningú a ningú, per què aquests senyors que han demanat —des del primer dia que el senyor Triadú va ser nomenat per al càrrec— ser rebuts, ho han demanat per tres vegades i no hi ha hagut ni tan sols contesta?

Aquesta és la pregunta. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Consell Executiu té la paraula el conseller Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, el tràmit que va fer aquest Parlament no és un esborrany; aquest Parlament va votar una Moció per unanimitat, per la qual s'acordava presentar a la Mesa del Congrés de Diputats, de Madrid, una proposició de llei reguladora de la televisió local, i en aquesta Moció, aquesta Proposició que consta de tres articles, una disposició transitòria i una disposició final, s'expressa el sentir d'aquesta cambra, i per tant també dels diputats que donen suport al Govern i del Govern, en relació amb aquesta problemàtica de les televisions locals.

En el preàmbul s'explica clarament que representen una important contribució en el camp de la comunicació local, tant per llur pluralitat en el camp de la informació com per llur aportació cultural i llur acció dinamitzadora en el camp social. És a dir que aquesta Proposició tenia i té el suport de tots els grups d'aquesta cambra.

I em comuniquen que, efectivament, va ser presentada al Parlament de Madrid —està esperant el seu torn— precisament perquè en el Congrés de Diputats s'ha presentat un Projecte de llei del Govern central per a la regulació de les televisions locals, i quan hi ha un projecte de llei aquest passa per davant de les proposicions de llei.

M'expliquen que aquest Projecte difereix en alguns aspectes o en diversos aspectes de la Proposició aprovada per aquest Parlament i que hi ha un propòsit per part de diputats de Madrid precisament d'esmenar aquest Projecte de llei per acostar-lo a allò que havia estat una disposició, una regulació d'aquest Parlament.

En aquest moment —vostè ho diu— totes les televisions locals, inclosa la de Barcelona, són alegal; és a dir, no tenen legalitat, perquè això depèn de la disposició del Govern central. El que nosaltres hem fet és precisament això, contribuir amb el nostre suport a l'elaboració d'aquesta Proposició, esmenar o pretendre esmenar el Projecte de llei per tal d'acostar-lo i fer possible que aquestes televisions locals disposin de la llibertat i de l'àmbit que la llei els atorgui.

També li haig de dir que en el Projecte de llei que està presentat es refereix i diu concretament que l'àmbit d'extensió de les televisions són precisament els municipis, i algu-

nes d'aquestes televisions a què vostè es refereix són d'àmbits supramunicipals. Per tant, si el Projecte s'aprova de la manera que està plantejat voldria dir que d'alguna manera es diferenciaria de la Proposició que es va signar aquí, on d'alguna manera s'estableix una possibilitat d'agrupació de municipis o una comarca.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps. Pot preguntar el senyor Rodri, sense esperança de ser contestat.

El Sr. RODRI: No, no. No és pas l'esperança el que em falta buscant una resposta, sinó per deixar clar que jo no anava pel cantó que vostè ha anat.

Com pot comprendre, aquest diputat ha estat en l'elaboració d'aquesta Proposició, fa quinze anys que està en els temes de televisió local, vam empènyer perquè això anés a Madrid, és a dir que tot el que ha dit jo li ho agraeixo molt, perquè sempre un es fa gran i la memòria falla, però no hi havia cap dada d'aquestes que em fallés, les sabia totes.

Jo el que dic és el següent: vostès manen, tenen importància en aquest moment aquells que poden fer una llei, aquesta llei està esperant, a Barcelona i a tot Catalunya hi ha intents seriosos d'agrupar i fer un servei públic a través de la ciutadania i això està adormit, això està molt adormit.

Purament volia deixar constància d'això, sobretot pel que fa a Barcelona, que sembla que pugui haver-hi competències jo diria que deslleials de gent que acaba d'arribar ara a aquest servei, no tant potser per fer un servei com per apropar-se del mitjà.

Moltíssimes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rodri.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els préstecs concedits a les empreses
Control y Aplicaciones, SA, i FARC, SA*

La següent pregunta és sobre els préstecs concedits a les empreses Control y Aplicaciones, SA, i FARC, SA, que ha presentat el diputat senyor Curto, que el substitueix en aquest moment el senyor Ariza. Té la paraula.

El Sr. ARIZA: Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, ens interessa saber per quines quantitats l'Institut Català de Finances ha concedit préstecs i/o avals a les empreses Control y Aplicaciones, Sociedad Anónima, i FARC, Sociedad Anónima.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra i Moner): Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'Institut Català de Finances no ha realitzat cap operació de préstec o d'aval amb les empreses Control y Aplicaciones, SA, i FARC, SA.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Ariza no repregunta? (Pausa.)

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons per les quals l'Incasol retarda la disponibilitat de dues-centes hectàrees necessàries per a l'ampliació del Parc Tecnològic del Vallès

Doncs, passem a la següent pregunta, que la formula el diputat senyor Joan Ferran, sobre les raons per les quals l'Incasol retarda la disponibilitat de dues-centes hectàrees necessàries per a l'ampliació del Parc Tecnològic del Vallès. Senyor Ferran.

El Sr. FERRAN: Senyor president, aquesta pregunta ha estat passada per escrit; per tant, no es formularà de manera oral.

El Sr. PRESIDENT: La pregunta número 5, que era l'anterior a aquesta, ha estat posposada, com així mateix la número 7.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals el Sr. Miquel Roca i Junyent era a la mesa presidencial d'un acte institucional de reconeixement a les empreses que patrocinen activitats de la Generalitat

De manera que passem a la vuit, sobre els motius pels quals el secretari general de Convergència i Unió era a la mesa presidencial d'un acte institucional de reconeixement a les empreses que patrocinen activitats de la Generalitat, presentada pel diputat senyor Roc Fuentes. El senyor Farrés té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president. Reproduir l'enunciat de la pregunta: en l'acte del dia 24, un acte institucional, el senyor Roca estava a la mesa presidencial. A quines raons, vull dir, en tot cas, responia això?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, efectivament, el senyor Roca i Junyent estava present en aquest acte, un acte que era presidit pel president de la Generalitat i tenia com a objectiu explicar als empresaris i als patrocinadors les característiques i les possibilitats que ofereix la nova Llei, recentment aprovada al Congrés, sobre fundacions i incentius fiscals.

Hi eren presents no només el senyor Miquel Roca, sinó que hi eren també presents els dos ponents del Projecte de llei que va ser aprovat, de la Llei aprovada, que era el parlamentari socialista senyor Àngel García Ronda i l'altre ponent, o coponent, com ells mateixos s'anomenaven, el senyor Miquel Roca, per explicar, precisament, els beneficis, la problemàtica i les característiques d'aquesta Llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Farrés pot pregar.

El Sr. FARRÉS: En tot cas, per quines raons altres diputats també catalans o elegits des de Catalunya varen participar en la ponència i, per tant, la possibilitat de donar una visió molt més plural i evitar possibles interpretacions de

promoció de candidatura o de provocar actes reflexos de cara a possibles aplicacions d'aquesta Llei de mecenatge.

Realment, en aquests moments Iniciativa per Catalunya ho considera molt inoportú, donades les diferents circumstàncies que s'estan donant i, per tant, nosaltres demanem la pluralitat, en tot cas, de totes aquelles persones que d'alguna manera directa o indirecta havien participat en aquest afer.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor conseller, els dos partits que varen promoure aquesta llei i que la varen votar, i per la qual la Llei és efectiva, i que creien en l'eficàcia d'aquesta Llei eren el Partit Socialista i Convergència i Unió; Izquierda Unida - Iniciativa per Catalunya no la va votar, com tampoc el Partit Popular. Era normal que l'expliquessin en els seus beneficis i en la seva intenció els diputats i els partits que la varen presentar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions previstes pel Departament de Cultura a l'església romànica de Sant Martí, de Lleida (Segrià)

La següent pregunta és sobre les actuacions previstes pel Departament de Cultura a l'església romànica de Sant Martí, de Lleida, presentada pel diputat senyor Josep Varela. Té la paraula.

El Sr. VARELA: Gràcies, senyor president. L'església romànica de Sant Martí de Lleida és, com sap l'honorable conseller, de gran importància a la ciutat. No solament per la bellesa de la seva construcció, sinó també per la seva història, pel que representa per a Lleida.

Actualment l'església està tancada al públic, ja que una revisió efectuada pels tècnics dels serveis territorials de Cultura considerarà que hi havia perill de desprendiments i, en conseqüència, faltava seguretat per als visitants.

Fa uns quatre anys, aproximadament, i mitjançant un conveni amb la Diputació de Lleida, la Generalitat ja promogué unes obres de millora i conservació del monument romànic tan entranyable. De manera que l'any passat, amb motiu de l'extraordinària exposició Pulchra, vàrem poder admirar les magnífiques peces d'art del museu i, al mateix temps, la bellesa austera de l'església.

Després, però, ha vingut el tancament obligat —per les causes que deia abans de seguretat— i per això preguntem a l'honorable conseller quines són les intencions, les previsions del Govern de la Generalitat en relació que les obres de conservació i millora de l'església de Sant Martí puguin continuar-se amb la intenció, òbviament, que el monument pugui ser novament obert al públic i el museu d'escultura medieval que s'hi mostra pugui tornar a ser visitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Varela. Pel Consell Executiu té la paraula el senyor conseller Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, president, coincideixo amb les paraules del senyor diputat en relació amb la importància i amb la bellesa de l'església de Sant Martí i amb el que representa per a tot Catalunya, no només per a les persones d'aquesta ciutat i d'aquesta comarca. L'església, com sap perfectament el senyor conseller, es troba protegida per una declaració de bé cultural d'interès nacional des de l'any 1980 i, com deia el senyor diputat, hi han hagut intervencions en les cobertes i en les dues façanes, intervencions que s'han desenvolupat durant els anys 89, 90, 91 i 92.

Efectivament, l'any 94 es produeixen uns lleus despreniments de la volta de dalt que motiven preocupació. Els representants de la parròquia es van adreçar al Departament per demanar un informe sobre possibles patologies de l'edifici. Novament el Departament ha collaborat en l'estudi, i en aquests moments s'ha formulat una petició de subvenció per part del bisbat als serveis territorials de Cultura, que estudiarem d'acord amb l'informe sobre les patologies i d'acord amb la valoració dels costos que es desprenguin d'aquest estudi.

Nosaltres ens proposem estudiar les possibilitats d'intervenció i la intervenció, si ens és possible, juntament –com diu vostè– amb la collaboració de la Diputació, que fins ara hi havia collaborat intensament des del punt de vista econòmic, i també d'acord amb les altres institucions, precisament amb el Bisbat, que, com diu el senyor diputat, en té la titularitat. Per tant, és un propòsit del Departament estudiar, collaborar i actuar en la mesura de les nostres possibilitats juntament amb les altres institucions en la restauració d'aquest monument, aquesta església històrica de Sant Martí.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Varela vol repreguntar?

El Sr. VARELA: Sí, simplement per agrair les explicacions i l'interès del senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

*Preguntes al Consell Executiu acumulades
relatives a la finca Can Villalonga,
de Cassà de la Selva (Gironès)*

Passem a la següent pregunta, que són els motius de la compra de la finca Can Villalonga, de Cassà de la Selva, per l'Institut Català del Sòl, que formula el senyor Reguant. Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Voldria posar a la consideració del senyor president si fóra possible acumular la 10 i la 25, perquè fan referència a la mateixa qüestió. A vostè li sembla bé?

El Sr. PRESIDENT: El senyor conseller hi té inconvenient? No? Doncs les pot agrupar. Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Moltes gràcies, senyor president i senyor conseller. La primera pregunta diu: per quins motius Incasol o per quines raons Incasol va comprar la finca de Can Villalonga, de Cassà de la Selva?, i la segona per quina raó s'ha procedit a l'urgent desnonament del masover de la

finca Can Villalonga, de Cassà de la Selva, comprada per Incasol.

Aquestes eren les dues preguntes. Si el senyor conseller vol contestar-ne una primer per separat o juntes, el que ell estimi per bo jo ho trobaré bo també.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Roma.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Jaume Roma i Rodríguez): Senyor president, senyor diputat. La finca adquirida per l'Institut Català del Sòl a Cassà de la Selva té una extensió de 240 hectàrees. L'actuació de l'Institut Català del Sòl a Cassà de la Selva, amb l'adquisició de la finca de Can Villalonga, ha estat similar a altres operacions fetes per nosaltres per protegir i controlar els espais rústics i forestals, com són l'actuació Font del Llargarut, a Sant Vicenç dels Horts, i la Reina, de Molins de Rei.

Va ser comprada en dues fases. Una l'any 1990; una part es va adquirir en una subhasta judicial i la resta en una operació de compra-venda. El cost total de l'adquisició va ser de 45 i 55 milions, respectivament. El senyor Vila Marquès, que era el propietari de la finca subastada, és conegut per les seves activitats urbanitzadores sense plantejament al Mas Pere i d'altres, a les Gavarres. La compra d'aquests terrenys es va fer amb l'objectiu d'ampliar el patrimoni del sòl públic; una part d'ells forma part de la zona protegida de masies del massís de les Gavarres i la resta és sòl rústic. Per tant, l'objectiu és aconseguir guanyar una reserva de sòl i s'ha adquirit amb la intenció de frenar i controlar la pressió de les urbanitzacions il·legals que estan proliferant a la zona.

Per què el desnonament? La desocupació de la casa es deu a la necessitat de tenir cura d'una finca forestal d'aquestes característiques i dimensions, cosa que no feien els actuals ocupants –ben al contrari–, i respon a l'objectiu acordat amb els Amics de les Gavarres, de regularitzar la situació i fer una gestió integral del bosc.

Moltes gràcies, senyor diputat, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, la seva contesta és precisa i, d'alguna manera, ve a posar llum a la qüestió tal com es va plantejar, perquè, com vostè sap, en el seu dia el cap d'adquisicions d'Incasol va anunciar que la finca es comprava per urbanitzar. Seguidament el servei de premsa va desmentir el cap d'adquisicions; posteriorment el delegat de la Generalitat a Girona va intervenir donant altres raons. L'interès d'aquest diputat era conèixer, en definitiva, qui havíem de fer cas, i veiem que hem de fer cas al delegat del Govern a Girona, perquè vostès esmercen diner públic per protegir una finca rústica, no és veritat?, i amb cap ànim d'urbanitzar, segons si ho he entès bé. Si és així, jo no tinc res més a preguntar i agraeixo al senyor conseller les seves respostes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. El senyor conseller pot intervenir. (Pausa.)

*Preguntes al Consell Executiu acumulades
relatives a dos immobles del carrer Monestir-Trinitat,
en el barri vell de Ripoll*

La següent pregunta és sobre l'expropiació o la compra de dos immobles del carrer Monestir-Trinitat, en relació amb la remodelació del barri vell de Ripoll, presentada pel diputat senyor Pere-Jordi Piella. Té la paraula.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Amb el seu permís, acumularia les dues preguntes, ja que una és conseqüència de l'altra. No hi ha cap inconvenient, suposo, a fer això?

El Sr. PRESIDENT: És la següent? La pot acumular.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, miri, li estic parlant d'un tema que fa anys que dura, concretament va començar l'any 90; vostès en el seu butlletí, l'any 90, ja donaven com començada aquesta actuació. Després de cinc anys, doncs, s'ha fet molt poca cosa; últimament van dir, en dues preguntes que vaig fer anteriorment, que només faltava l'expropiació. Les dues preguntes són molt concretes: s'ha fet aquesta expropiació o s'ha comprat la finca? Quin és el termini per començar i quin és el termini per acabar aquesta actuació?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable senyor Roma.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, dels cinc immobles compresos en l'àmbit d'actuació se n'han adquirit quatre, atès que l'immoble del carrer Trinitat número 11 s'ha escripturat aquest darrer mes de gener. Restava per adquirir l'immoble del carrer Trinitat número 15, en relació amb el qual, com ja es va dir en la resposta del mes de gener, es preveu constituir permutes amb els dos propietaris que resten, el del local i el del pis, un cop estigui construïda la nova edificació per poder correspondre a l'exigència moral i legal de real·lotjament en el mateix sector.

Tal com es va contestar a l'anterior pregunta del registre 24423, hi ha la possibilitat d'executar l'edificació prevista de manera immediata, però atesa la petitíssima dimensió de l'actuació –inferior al 10%– respecte a l'àmbit del PERI promogut per l'Ajuntament de Ripoll i enganxada a una unitat d'actuació que ha de portar a terme l'Ajuntament, caldria que aquesta administració local executés la seva unitat perquè la plaça, que és compartida, es pogués fer de cop i els problemes de posar la grua també es poguessin fer conjuntament, el pas de vianants des de la vella carretera estigués fet i la millora dels serveis del Pla especial, particularment la reposició del vell clavegueram, també pogués estar feta del conjunt, pel fet que l'actuació que desenvolupa l'Incasol, molt petita respecte a l'actuació empresa per l'Ajuntament, encara que més endarrerida, no pot ésser autònoma respecte a l'entorn que fa als serveis urbans i a la reubicació dels afectats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot reguntar el senyor Piella.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, la seva contesta em decep totalment, perquè una administració crec que no pot variar contínuament els seus plantejaments. En la darrera pregunta que vaig fer fa més d'un any van dir que tardarien sis mesos, i tots aquests problemes que m'està fent sortir vostè els estic veient més com uns problemes de mal pagador –diguem-ho d'aquesta manera.

Crec que hem de procurar que l'Administració sigui eficaç, crec que hem de procurar que hi hagi una feina ben feta i després, evidentment, crec que no podem fer una administració a dues velocitats. Si per exemple, per temes com New Teknon, en una setmana es va fer pràcticament tot, com és que per comprar o expropiar una finca es necessiten més de dos anys? Jo li demanaria que es prengués aquest tema amb la màxima serietat. Evidentment, vostè m'ha llegit un informe i demanaria que es tornés a mirar aquest informe, perquè no és coherent amb el que ha dit fins ara l'Administració de la Generalitat.

Després també hi ha una altra cosa, també la pregunta que ens hem de fer és la següent: potser si des de bon principi, tal com s'ha fet algunes vegades, aquesta actuació l'hagués fet l'Ajuntament de Ripoll, potser en aquest moment, després de cinc anys d'haver començat, estaria feta.

Gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyor diputat, properament, tan bon punt com tinguem la titularitat de totes les finques, la Direcció General d'Urbanisme pactarà amb l'Ajuntament per estudiar el sistema de requalificar aquesta unitat d'actuació, tal com vostè mateix reconeix en l'antecedent de la pregunta, quan afirma que la massa crítica no és suficient per iniciar realment aquest procés, coherentment amb els serveis urbans i altres unitats d'actuació.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Preguntes al Consell Executiu acumulades
relatives a l'empresa Policlínica del Vallès, SA*

Ara ve un bloc de tres preguntes sobre l'empresa Policlínica del Vallès, que formula el diputat senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Suposo que les vol agrupar totes.

El Sr. RAÑÉ: Evidentment, la intenció era agrupar-les perquè es tracta de la mateixa problemàtica...

El Sr. PRESIDENT: De tota manera, no s'hi acostumin perquè, és clar, això és una interpellació camuflada.

El Sr. RAÑÉ: Haig de reconèixer, i amb tota sinceritat, sense que serveixi com a excusa que sempre es dona que no ens hem entès amb la companya que ho passava a màquina, que la meua pretensió era que fossin escrites, però me les he

trobat avui i la veritat és que no les he passat per escrit per poder-les substanciar. Però, en tot cas, com que el problema..., intentaré ser breu perquè no sigui aquest efecte pervers que ha denunciat la presidència, que alguna vegada, amb la seva amabilitat, hem portat a terme.

Entrant en matèria, hauríem de dir que la Policlínica del Vallès és un centre sanitari que està adscrit a la XHUP, a la xarxa d'hospitals d'utilitat pública, i que recentment ha entregat un pla estratègic als seus treballadors en què es constata una situació econòmica molt delicada, per ser respectuosos amb la informació que s'ha de donar d'una empresa que encara subsisteix i està en funcionament, però és una situació econòmica força, força delicada.

És més, si no té una bona solució, possiblement aquesta empresa privada tingui dificultats per a la seva continuïtat; malgrat això, hi ha un pla de viabilitat, un pla de viabilitat que suposa o que planteja com a línies estratègiques la supressió de 29 dels llits concertats amb el Servei Català de la Salut –en té 134, per tant, no seria un pla de tancament, sinó un pla de viabilitat amb un conjunt de mesures– i amb una pèrdua de llocs de treball.

La nostra preocupació anava orientada en el sentit de saber si el Departament de Sanitat o el Servei Català de la Salut eren coneixedors amb anticipació dels greus problemes econòmics que patia aquesta empresa, si s'havia pres algun tipus de mesura a fi i efecte d'evitar-ho, i evidentment, això des d'una perspectiva, no d'una voluntat intervencionista, sinó des de la consideració que aquesta és una empresa que és concessionària d'un servei públic i que els problemes d'aquesta empresa poden repercutir en una disminució del nombre de llits a la zona, un empitjorament de la qualitat de la prestació d'un servei públic com és el servei de salut, i des d'aquesta perspectiva, en tant que és concessionària per la via del concert d'un servei públic del qual és titular i responsable l'Administració, quines actuacions prèvies havia fet, quines actuacions té previstes el Departament, si coincideix o no amb els criteris orientadors del pla estratègic i, en tot cas, conèixer quina és la solució que s'albira, tant per als llits com, possiblement, per a la continuïtat de l'activitat sanitària en aquesta zona, que –ho repeteixo– d'una mala sortida se'n ressentirien no tan sols els treballadors que puguin resultar amb una pèrdua de llocs de treball, sinó també els ciutadans de la zona que veurien com es redueix el nombre de llits i, per tant, empitjoren o es redueixen les seves possibilitats d'accedir a una prestació sanitària que –ho repeteixo– l'Administració té la responsabilitat màxima de fer-la.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias i Vidal de Llobatera): Senyor president, senyors diputats, senyor Rañé, realment la situació d'aquesta entitat és una situació delicada; no d'ara, és de fa molts anys que té aquesta situació complexa. La Conselleria co-

neix bé aquesta situació, hi hem estat a sobre durant molts anys, sempre amb el respecte absolut envers una entitat que és absolutament privada.

Per part de la regió centre del Servei Català de la Salut s'ha estat a sobre d'aquesta entitat, perquè és evident que ens preocupa la situació econòmica. Això va fer que a finals de l'any 1993 vingués la Junta de Govern d'aquesta entitat a presentar-me un pla de viabilitat que li puc garantir que era un absolut desastre –un absolut desastre. Això va fer que es retirés aquest pla de viabilitat, i el mes de març del 94 es va tornar a insistir a aquesta entitat que presentés un pla de viabilitat; pla de viabilitat que al final el Consell d'Administració de la Policlínica ha aprovat amb data de 29 de desembre de 1994, un pla de viabilitat que sí que recull els aspectes que s'havien marcat des de la Conselleria, que li resumiré en tres punts: reestructuració de l'accionariat; capitalització i nomenament, durant aquest període de crisis, d'un administrador únic; adequació de l'oferta a la demanda al Servei Català de Salut i equilibri del compte d'explotació, i solució del passiu, essencialment amb un acord amb la Seguretat Social, la necessitat de capitalització dels deutes dels accionistes i aconseguir un equilibri patrimonial. Tot això no és gens fàcil; la veritat és que és una situació molt complexa, a més amb una entitat que em sembla que té una gran complexitat interna, que em sembla que vostè coneix bé, i que, evidentment, nosaltres no entrarem en aquest assumpte.

Sí que hi ha el perill d'explicar que aquesta entitat ha de perdre 29 llits i que els perd de la sanitat pública, i això no és cert, no? És a dir, la sanitat pública..., aquesta entitat no té 134 llits, que jo sàpiga, en funcionament; en té 121, i que utilitzi i que necessiti el Servei Català de la Salut, donat que aquí hi ha un centre important, que és l'Hospital General de Granollers, aquí nosaltres només utilitzem l'activitat que poden generar 74 llits d'aquest hospital. Nosaltres no necessitem els 130 llits, sinó que només en necessitem 74, d'aquest hospital. I és el típic hospital que a nosaltres ens va bé, sobretot com a complement d'un altre gran hospital, que en aquest cas és l'Hospital de Granollers.

En el cas que aquesta entitat, doncs, no pogués funcionar i que aquí es generessin un conjunt de problemes que portessin a una situació límit a aquesta entitat, evidentment hauríem de prendre solucions, que, evidentment, sobretot partirien des de la potenciació de l'Hospital General de Granollers, que és l'equipament, com si diguéssim, pesant d'aquesta zona i que, a més, està en una fase de reestructuració i d'ampliació de llits.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Rañé pot repreguntar.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo crec que tots, d'alguna manera, els que ens hem pogut acostar a la situació econòmica d'aquesta empresa constatarem que, si el desequilibri patrimonial amb balanços que es reflectís fos realment petit, les mesures que es plantejaven de capitalització, etcètera, podrien ser molt més fàcils d'assolir. Però en aquests moments, malgrat que pugui haver-hi la possibilitat d'acollir-se a alguna moratòria amb pe-

ríodes de carència de tres anys i altres situacions, realment, aquesta és una situació patrimonial molt greu, i, per tant, a més a més de les complexitats del Consell d'Administració, les tensions internes dels diferents components, aconseguir un procés de capitalització, fins i tot a partir de capitalitzar deutes, no resol el problema de fons.

Això és el que ens fa témer el pitjor, i entenem quins són els problemes, perquè qualsevol actuació dels poders públics s'hauria de fer sobre una empresa privada. I potser, sense poder plantejar en aquests moments una solució, sí que convindria que tots féssim una reflexió, i és com determinats mecanismes de gestió, donant una part de la gestió d'uns serveis públics a entitats privades, han de tenir el contrapès claríssim que aquesta administració assegurí que aquesta entitat té solvència, capacitat i actuació per poder mantenir el servei públic, perquè és que, si no, ens trobem amb la disjuntiva que la fallida de gestió d'una empresa pot comportar el deteriorament d'un servei públic. I això, realment, jo crec que és una reflexió que tots ens hem de fer; que no tenim, jo crec, resolta amb el model de gestió mixta de la sanitat a Catalunya; que això té menys importància quan l'entitat que ho gestiona és de caràcter públic, perquè, evidentment, poden haver-hi altres tipus de responsabilitats i tal, però és evident que no es produeix la fallida física i la desaparició d'una entitat prestadora de serveis; ha d'haver-hi altres situacions i altres implicacions. Però aquesta és la situació més greu, que és que, a més a més que es deteriora el servei, ens podem trobar que l'Administració..., hagi de transcórrer un temps per poder mantenir el nivell d'oferta, perquè estem assentant la nostra resposta o la capacitat de resposta de l'Administració en uns serveis que no controlem o que no tenim la capacitat completa de decisió. I aquesta reflexió, quant a les virtuts i les mancances d'aquest model, jo crec que haurem de fer tots l'esforç d'intentar plantejar-nos-la, no fos cas que la gestió que pot ser útil de centres privats, produeixi, en lloc de beneficis, perjudicis per a la gestió i per a la prestació d'un servei que ha de garantir un dret bàsic com és el de la salut.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rañé. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats..., ha fet una explicació molt complicada, que..., no, però que, realment, no hem de perdre el que és la Policlínica del Vallès, des del seu inici fins ara; si no, un es pot confondre. Això és una clínica privada, muntada especialment per aconseguir uns beneficis privats —cosa que em sembla molt bé— i per a la utilització privada. I aquesta clínica privada, per poder subsistir, necessita un ajut públic. I nosaltres fem un ajut públic a través d'una concertació que garanteixi una mínima activitat. Si aleshores aquesta gent no ho sap fer bé o s'embolica i això no és rendible, doncs, jo ho sento molt, però, sincerament, crec que la tasca de la Conselleria no és mantindre segons quin tipus de coses, no? És a dir, jo sincerament ho crec així. Una altra cosa és que això pugui afectar personal que, en el moment que es crea una situació crítica,

la Conselleria hagi d'ajudar perquè no es perdin uns llocs de treball i tot això, que, evidentment, ho farem. Però em sembla que amb facilitat entrem en una situació complexa, i en el cas, per exemple, de Granollers, la sanitat pública de Granollers no és cert que descansi sobre la Policlínica: descansa sobre l'Hospital General de Granollers. I sobre això és sobre l'entitat que nosaltres hem de fer actuar. Si nosaltres volguéssim, l'Hospital General de Granollers podria augmentar el nombre de llits i no necessitaríem en absolut la Policlínica, i seria un plantejament, probablement, més lògic —més lògic.

Diu: «Home, escolti, i per què no ho han fet així?» Perquè hi havia una altra entitat i ens semblava bo que es poguessin mantindre aquestes dues entitats. Si això no es pot mantenir perquè un estudi hi veu, doncs, que aquesta gent ho ha fet, jo crec, sincerament, francament malament o perquè no saben arribar a una clientela possible, doncs, això s'ha de veure com es transforma, com funciona, i, evidentment en aquest moment, en el moment que es crea aquesta crisi, aquesta situació límit, la Conselleria no es girarà d'esquena: intentarà buscar solucions i fórmules que disminueixin l'impacte que pot tenir això.

Jo el que sí que li asseguro és que, en qualsevol cas, si es dóna una situació límit, el que farem, de totes totes, és que la gent que rep assistència sanitària en aquesta zona no es vegi en absolut perjudicada i que rebi una atenció correcta.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la campanya institucional «Entre tots millor»*

Les preguntes 16, 17, 18 i 19 han estat posposades, de manera que passem a la pregunta número 20, sobre la campanya institucional «Entre tots millor», presentada per la diputada senyora Imma Mayol. (El Sr. Farrés demana per parlar.) Sí, el senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Per anunciar, senyor president, que deixem decaure aquesta pregunta.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

*Pregunta al Consell Executiu sobre el
nou parc lúdic de Sant Fruitós de Bages*

La següent, sobre el nou parc lúdic de Sant Fruitós de Bages, presentada pel senyor Rodri. Té la paraula.

El Sr. RODRI: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, ens trobem també davant d'una pregunta que, per quarta vegada, havia decaigut o havia estat posposada i que arriba realment fora de temps, però, tota vegada que veig que el conseller deu portar documentació, seria el moment de assabentar-nos, doncs..., si bé moltes de les coses que jo havia d'haver dit en el seu moment han estat ja resoltes posteriorment; però tota vegada que la pregunta hi és, la faig.

A Sant Fruitós de Bages es va articular, es va muntar, es va posar un nou parc lúdic amb el nom de Pocket-Park, en una situació que, a parer de la gent, es va fer més ràpid, aquest parc lúdic, que no pas els permisos, més ràpid que no pas l'impacte negatiu que tenia sobre els veïns, més ràpid que totes aquelles previsions que s'havien d'haver tingut en compte.

Aleshores, jo voldria saber, si el senyor conseller ens ho pogués explicar, com és possible que es pugui fer, es pugui inaugurar, es pugui posar en funcionament un parc d'aquesta categoria sense preveure'n l'impacte negatiu; com és que no es van escoltar al seu degut temps les reclamacions de molts veïns que fins a altes hores de la nit sentien aquell soroll que es ficava fins a les entranyes, i que, després de múltiples, diguem-ne, demandes, això s'anava endarrerint, endarrerint... A hores d'ara ja sé que això té, diguem-ne, una resolució més o menys acceptable, però, malgrat tot, si de viva veu jo pogués saber què va passar, per què es va esperar tant i en quina situació es troba en aquest moment, li ho agrairé, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rodri. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Roma.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, amb data del 4 de març del 94 l'Ajuntament de Sant Fruitós de Bages trameta a la Direcció General d'Urbanisme una sol·licitud d'informe previ per a la instal·lació de l'activitat «Complex esportiu per a *pocket bikes*, minicròs i *mountain bike*» en sòl rústic, davant el polígon industrial del Riu d'Or.

M'estalvio tota la sèrie de seguits d'informes, perquè vostè ben segur que els coneix de forma explícita, i me'n vaig a la Resolució final, que és la que considero..., la situació en l'actualitat.

A la Comissió d'Urbanisme de Barcelona, a la sessió darrera, de 20 de gener del 95, es va adoptar el següent acord en relació amb l'expedient d'autorització de llicència per a instal·lar un complex esportiu per a *pocket bikes*, minicròs, *mountain bike* a Sant Fruitós de Bages, que tenia dos punts.

El primer punt: «Denegar, de conformitat amb els articles 127 i 128 del text refós de legislació vigent a Catalunya en matèria urbanística, la sol·licitud d'autorització d'obres en sòl no urbanitzable per instal·lar un complex esportiu per a *pocket bikes*, minicròs i *mountain bike* davant del polígon industrial Riu d'Or de Sant Fruitós de Bages, formulada pel senyor Tomàs Manzaneque Villajos i tramesa per l'Ajuntament segons el procediment que assenyala l'article 44 del Reglament de gestió urbanística, i sotmesa al tràmit d'informació pública per mitjà d'un anunci al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* número 1880, de 6 d'abril del 94.»

I segon concepte, que és el que s'està treballant en aquests moments i li puc dir exactament com està a hores d'ara: «Indicar a l'Ajuntament que l'anterior Resolució s'entén sense perjudici que en el marc de la revisió del Pla general en tràmit l'Ajuntament consideri la necessitat d'es-

tablir una reserva per a aquest ús en aquests terrenys, a desenvolupar mitjançant un pla especial que haurà de vetllar per la deguda integració de l'activitat en l'entorn, amb la inclusió del corresponent estudi topogràfic, preveient les mesures adequades per evitar les molèsties ambientals, especialment les sonores, prèvia anàlisi tècnica acurada dels efectes de l'activitat.»

Això és la Resolució que va fer la Comissió d'Urbanisme i que..., constatant en aquests moments que l'Ajuntament està treballant en aquesta rectificació específica del Pla especial, que properament, doncs, ens serà entregat.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Rodri pot repreguntar.

El Sr. RODRI: Miri, jo volia anar-me'n a casa sense enfadar-me avui, senyor conseller, però és que, realment, ja fa un any que això funciona. Al cap d'un any, vostès resolen que és il·legal. Les obres no es paren, continuen, i els diuen: «Busquin una manera d'integrar-ho en un pla, i després tot funcionarà.» Miri, escolti'm: no. Francament, no. Francament, no, perquè és donar a aquest país barra lliure perquè tothom faci el que vulgui, i després ja buscarem la manera d'integrar-ho. Francament estic molestat, molt molestat, amb aquesta contesta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. El senyor conseller...

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Bé, a mi m'agradaria que no es molestés el senyor Rodri, i li preguntaré totes les actuacions fetes des del primer moment, des que s'inicia l'expedient, amb data de 4 de març, perquè vostè pugui observar totes les actuacions que, des del punt de vista urbanístic...

El Sr. PRESIDENT: Ja li ho enviarà per escrit, senyor conseller. És que no li queda temps.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Ho enviaré per escrit, doncs. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre la fuga de l'intern senyor Moreno Cuenca

Torna el senyor Rodri, fent una pregunta sobre la fuga de l'intern senyor Moreno Cuenca. Té la paraula.

El Sr. RODRI: Hi ha temps, encara?

El Sr. PRESIDENT: Oh, hi ha temps encara... Comença la pregunta, ara. Li comença a córrer.

El Sr. RODRI: No, per a la pregunta, deia, per a la pregunta.

El Sr. PRESIDENT: Per a la pregunta té tot el temps...

El Sr. RODRI: Moltes gràcies, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: ...reglamentari.

El Sr. RODRI: Moltes gràcies pel temps que tinc oficial, doncs.

Senyora consellera, també aprofito per saludar-la personalment –suposo que és vostè que contestarà això. D'alguna manera, en la premsa, al seu moment, va haver-hi una mena de foc creuat, uns a favor i els altres en contra. A partir del que va passar, molts ja ho sabem, i hem tingut a través de la companya Magda Oranich, hem tingut resposta per escrit a moltes coses. Ha modificat en res això el seu comportament en el trasllat de presos a partir d'aquesta experiència?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. La senyora consellera Gispert té la paraula.

La Sra. CONSELLERA DE JUSTÍCIA: Senyor president, senyor diputat, el senyor Moreno Cuenca, penat classificat en segon grau de tractament amb efectes des de l'any 1986, va venir destinat al centre penitenciari de Brians el 4 d'abril del 93. Ja d'abans del seu trasllat a Catalunya havia gaudit de diferents permisos ordinaris i extraordinaris, seguint en ambdues circumstàncies el que mana la Llei orgànica penitenciària i el seu Reglament pel que fa a les conduccions i trasllats. Des del gener del 94 –ara fa un any– va gaudir de tres permisos ordinaris, la finalitat dels quals, segons estableix l'article 254.2 del Reglament penitenciari, és la preparació de l'intern per a la vida en llibertat. Després, ja a Catalunya, va seguir gaudint de permisos ordinaris els mesos d'agost i setembre. També va gaudir de permisos extraordinaris diversos, que són els que es concedeixen per motius importants i comprovats o bé en cas de mort o malaltia greu de familiars propers.

Va ser durant el darrer permís de sortida extraordinari, el 27 d'octubre de 1994, quan, baixant a l'estació de Granollers per fumar una cigarreta, va desaparèixer. Anava acompanyat d'un assistent social perquè tenia concertada una entrevista amb una associació terapèutica de tractament de toxicomanies els professionals de la qual havien de valorar la possibilitat d'acollir l'intern en el règim previst a l'article 57.1 del Reglament. Ja havia gaudit, doncs, d'un permís semblant i per a la mateixa finalitat dos dies abans, el 25 d'octubre. Si, a més, hem de tenir en compte que gaudia regularment de permisos de sortida ordinaris i sense custòdia de la força pública, era, doncs, lògica l'actuació del centre penitenciari en el tractament dels permisos extraordinaris. El fet que l'intern anés acompanyat per un professional del centre penitenciari en cap cas s'ha d'interpretar com que anés custodiat, sinó que s'ha d'entendre com una mesura de supervisió, d'orientació i de seguiment, ja que l'objectiu previst era el possible ingrés a la institució extra-penitenciària de tractament. Aquest permís s'emmarca dins de les sortides ordinàries i extraordinàries, regulades per l'article 251 del Reglament penitenciari, que es fonamenten en raons de tractament o extraordinàries importants i comprovades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. El senyor Rodri pot repreguntar.

El Sr. RODRI: Molt amable, però avui tothom ens refresca la memòria de coses que tothom ja sap deu vegades. Miri, no sé com demanar-li..., li ho demanaré d'una altra manera: aquest senyor s'escapa i planteja..., i s'escapa no per anar-

se'n a casa seva i veure la seva família, sinó per presentar una sèrie de demandes, i els acusen a vostès de maltractaments. En aquest moment, està feta una altra demanda d'aquest estiu, demana l'empara del rei, vol parlar amb no sé qui..., per dir que se'l tracta malament, etcètera. Jo dic: arran de tot això i de la investigació que vostès van prometre, poden afirmar que aquest senyor, amb tot aquest muntatge que va fer per sortir a explicar-se, estava denunciant coses que no eren veritat?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. La senyora consellera.

La Sra. CONSELLERA DE JUSTÍCIA: Senyor diputat, el senyor Moreno gaudeix d'un protagonisme extraordinari, per la seva mateixa personalitat. S'ha intentat en els centres de Catalunya considerar-lo molt personalment. A ell li agrada el protagonisme i un fet d'aquest protagonisme va ser aquesta fugida, i es va presentar l'endemà amb tots els mitjans de comunicació. Jo crec que ja li he contestat prou i penso que el problema el tenim a casa nostra, ens estem preocupant d'aquest problema, però realment tot el que ell està dient a la premsa jo no diria que és una absurda mentida, però és una gran exageració.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
l'entrada de droga al centre penitenciari
de Figueres (Alt Empordà)*

Farem l'última pregunta, que és sobre l'entrada de droga al centre penitenciari de Figueres. El senyor Rodri té la paraula.

El Sr. RODRI: No, jo no voldria abusar. Vull recordar que no les vaig entrar, ni que sigui en pla de distensió, no les vaig entrar totes el mateix dia, ni de bon tros; s'han anat acumulant per art de la Mesa del Parlament.

El Sr. PRESIDENT: No abusi de droga, eh, senyor...

El Sr. RODRI: No, no és el meu cas.

Senyora consellera, una de les coses més greus que va dir el senyor Cuenca en sortir i que ha reiterat i que va deixar una mica esglaiat, però és una mica com coses que tothom sap en aquest país, però que no es demostren –i no vull citar casos com aquests que aquests dies s'estan parlant en el Parlament a Madrid, no?

Vull dir que hi ha coses que tothom sap. És evident en aquest país que sembla que l'entrada de droga a les presons és una cosa molt habitual, però hi ha un senyor que ho va denunciar. Vostès van permetre una investigació. Vull saber a què ha portat cap aquesta investigació i si ens pot informar en quina salut de tràfic o quina no-salut de tràfic de droga estan els nostres centres penitenciaris en aquest moment.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. La senyora consellera té la paraula.

La Sra. CONSELLERA DE JUSTÍCIA: Senyor president, senyor diputat, les manifestacions que van fer l'intern Juan José Moreno Cuenca i alguns dels seus familiars en al-

guns mitjans de comunicació, arran de la seva fugida, sobre l'entrada de droga al centre penitenciari de Figueres, van ser formulades de manera molt genèrica, sense aportar cap dada concreta.

Tant el meu antecessor, el conseller Isac, com els responsables de la Direcció General de Serveis Penitenciaris i de Rehabilitació varen demanar que concretessin les acusacions esmentades i que, si ho consideraven adient, presentessin la corresponent denúncia, la qual no s'ha produït.

Als centres penitenciaris catalans, per tal de controlar l'entrada de droga, es duen a terme escorcolls de la roba i pertinences dels interns, com també es controlen les persones autoritzades a comunicar-se amb els interns, els vehicles que entren o surten dels centres penitenciaris i els paquets que reben els interns procedents de l'exterior. Aquestes actuacions es fan amb el degut respecte a la dignitat de les persones i d'acord amb la reiterada doctrina del Tribunal Constitucional en aquells supòsits en què hi ha sospita fonamentada i seguint el que estableix l'article 76 del Reglament penitenciari pel que fa als mitjans de què disposa l'Administració penitenciària per tal d'evitar la introducció d'objectes perillosos o substàncies susceptibles d'ocasionar danys a la salut o a la integritat física dels interns.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. Senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Jo no dec saber entendre les respostes, però jo li demanava quina era la salut en aquest moment o la no-salut del tràfic de droga a les presons de Catalunya.

Vostès fan tot això, i em sembla molt bé. A part de la legalitat, que intenten complir-la, aquest noi diu que ell no solament consumia droga a la presó, sinó que és allà on va ser induït a prendre'n de manera continuada i, segons diu, per primera vegada.

Pot dir-nos en aquest moment quanta droga vostès decomissen a les presons, si és veritat que en circula? Tots hem estat o hem visitat les presons i sabem de coses que no són provades, són difícils de provar, però que en canvi són una certa normalitat.

Pot dir-nos vostè que hi ha un problema a les presons de Catalunya, als centres penitenciaris de Catalunya, i que vostès estan treballant molt i que aviat ho resoldran, però pot dir-nos si hi ha aquest problema?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Senyora consellera.

La Sra. CONSELLERA DE JUSTÍCIA: Senyor diputat, la pregunta es referia a la presó de Figueres. A la presó de Figueres, segons dades que tinc del anys 92 i 93, l'entrada de drogues va ser de la més petita.

Pensi que els instruments que té l'Administració penitenciària per al control de les drogues són instruments molt difícils de portar a la pràctica, perquè has de tenir una sospita molt fonamentada per poder arribar a fer determinats escorcolls. Ara, jo li puc assegurar que tant Figueres —i li ho avanço— com Wad-Ras com Girona són de les presons on menys entrada de droga hi ha.

I també li dic que el que van dir el senyor Moreno Cuenca i els seus familiars ho van dir d'una manera tan genèrica que fins i tot li puc avançar que la senyora del senyor Moreno Cuenca va estar a la Conselleria en una entrevista amb el conseller i se li va demanar que ens digués noms i cognoms, i que ens digués situacions i funcionaris, i encara estem esperant que ens ho digui.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts de sis de la tarda i deu minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució espanyola

Barcelona, 1988. 2.ª edició. ISBN 84-500-9376-7

Preu: 150 PTA. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució espanyola. Estatut d'autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1992. 5.ª edició. ISBN 84-393-2176-7

Preu: 1.050 PTA. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura, n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona, 1994. 3.ª edició

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 24 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'autonomia de Catalunya

Barcelona, 1993. 3.ª edició. ISBN 84-393-2650-5

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

El Parlament de Catalunya

Barcelona, 1993. 6.ª edició

Preu: 100 PTA. 21 x 11 cm, 64 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu, il·lustrat amb 22 fotografies a tot color.

El Parlament de Catalunya

per Jaume Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1993. 3.ª edició

Edició rústica, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 7.700 PTA.

ISBN 84-393-2487-1

Edició en tela, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 10.500 PTA.

ISBN 84-393-2488-X

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual Palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions. Amb 122 fotografies a tot color i tota pàgina, i 50 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

La interdependència de les activitats domèstiques i el treball remunerat

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2428-6

Preu: 2.650 PTA. 30 x 21 cm, 520 pàg.

Estudi comparatiu dones/homes, amb taules i gràfics comparatius, realitzat per Maria Jesús Izquierdo, amb la col·laboració d'Alexis Borràs, Susanna Lloret i Diego Marcos (Universitat Autònoma de Barcelona), per encàrrec de la Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, del Parlament de Catalunya.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1981. ISBN 84-500-4156-2

Preu: 3.000 PTA. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1984. ISBN 84-500-9786-X

Preu: 6.250 PTA. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona, 1986. ISBN 84-505-4739-3 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN 84-505-4741-5

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries de les diputades i els diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona, 1988. ISBN 84-505-8049-8 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-8050-1

Vol. 2. ISBN 84-505-8051-X

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1988-1992

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2387-5 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-393-2388-3

Vol. 2. ISBN 84-393-2389-1

Vol. 3. ISBN 84-393-2390-5

Vol. 4. ISBN 84-393-2391-3

Preu: 11.300 PTA (4 volums). 31 x 22 cm, 3.044 pàg. (4 vol.)

Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1988-1992.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7798

Preu: número solt: 225 PTA; subscripció anual: 7.500 PTA. 30 x 21 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7976 (general)

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Preu: número solt: 120 PTA; subscripció anual: 6.000 PTA. 30 x 21 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

9 770213 798001